

Recull de pregàries i textos

I. PRESENTACIÓ

II. PARAULA DE DÉU

A. L'ANTIC TESTAMENT

- A. COHERET 3, 1-11. TOT TÉ EL SEU MOMENT ... 8
- B. DÉU CRIDA A MOISÈS. ÈXODE 3, 1-4, 17 ... 9
- C. PREGÀRIA PROFETA HABACUC 3, 17-19 ...10
- D. SALM 102. BENEIX EL SENYOR ÀNIMA MEVA ... 11
- E. SALM 131. CÀNTIT DELS PELEGRINATGES ... 12
- F. SALM 139. SENYOR HAS PENETRAT ELS MEUS SECRETS ... 13
- G. SALM 8. SENYOR SOBIRÀ NOSTRE ... 15
- H. SAVIESA 6, 12-19. LA SAVIESA SURT AL PAS DE QUI LA CERCA ... 16
- I. ALTRES TEXTOS DE L'ANTIC TESTAMENT ... 17

B. EL NOU TESTAMENT

- A. CÀNTIC DE ZACARIES. LLUC 1, 67-79 ... 19
- B. JESÚS RENTA ELS PEUS DELS SEUS DEIXEBLES. JO 13, 1-17 ... 20
- C. LES BENAURANCES, LE 6, 20-26 ... 21
- D. NO US PREOCUPEU PER LA VOSTRA VIDA. MT. 6, 25-34 ... 22
- E. PARÀBOLA DEL BON SAMARITÀ. LC. 10, 30-35 ... 23
- F. EN ELL VIVIM, ENS MOVEM I SOM. FETS 17, 22-28 ... 25
- G. EL MAGNIFICAT. LLUC 1, 5-25 ... 26
- H. GUARICIÓ D'UN INVÀLID. AC 3, 1-8 ... 27
- I. PARENOSTRE. MT. 6, 9-13 ... 28
- J. ELS DONES DE L'ESPERIT 1. CO. 12, 1-11 ...29
- K. PARÀBOLA DELS TALENTS. LC. 19, 11-27 ... 30
- L. ALTRES TEXTOS DEL NOU TESTAMENT ... 31

III. ELS PARES DE L'ESGLÉSIA

- A. LA DIDAJÉ ... 34
- B. LA PRIMERA APOLOGIA DE JUSTÍ. L'EUCARISTIA ... 35
- C. EL DISCURS A DIOGNET ... 36
- D. CLIMENT D'ALEXANDRIA ... 37
- E. JOAN CRISÒSTOM ... 38
- F. AMBRÓS DE MILÀ ... 38
- G. AGUSTÍ D'HIPONA ... 39
- H. BASILI DE CESAREA ... 40
- I. GREGORI EL GRAN ... 40
- J. GREGORI DE NISSA ... 40

IV. FAMÍLIES RELIGIOSES

A. L'ARCA ... 42	K. GERMANETS/ETES DE FOUCAULD ... 53
B. BENEDICTINS ... 43	L. JESUÏTES ... 57
C. CARMELITANES ... 44	M. LA SALLE ... 63
D. CLARETIANS ... 45	N. PRADÓ ... 64
E. DOMINIQUES ... 46	O. SALESIANS ... 66
F. DRAPAIRES D'EMAÚS ... 47	P. TAIZÈ ... 67
G. ESCOLAPIS ... 49	Q. TERESIANES ... 71
H. ESGLÉSIA ORTODOXA ... 50	R. VEDRUNES ... 75
I. FILLES DE LA CARITAT ... 51	S. MOVIMENTS POPULARS ... 76
J. FRANCISCANS ... 52	

V. DOCUMENTS OFICIALS (ENCÍCLIQUES, SÍNODES...) ... 80

VI. PERSONES REFERENTS PER LA PREGÀRIA

A. ABBÉ PIERRE ... 97	O. MARCEL LEGAUT ... 116
B. CATERINA DE SIENA ... 98	P. MARGARIDA PORÈTE ... 117
C. CHARLES DE FOUCAULD ... 100	Q. MARTIN LUTHER KING ... 118
D. CLARA D'ASSÍS ... 101	R. MICHEL QUOIST ... 121
E. CRISTINA KAUFMANN ... 102	S. MONSEÑOR ROMERO ... 122
F. DIETRICH BONHOEFFER ... 103	T. PAPA FRANCESC ... 125
G. EDIT STHEIN ... 105	U. PERE CASALDÀLIGA ... 126
H. EMMANUEL MOUNIER ... 107	V. RAMON LLULL ... 131
I. ETTY HILLESUM ... 108	W. SAN JUAN DE LA CRUZ ... 132
J. HADEWIJCH D'ANVERS ... 109	X. SANTA TERESA DE JESÚS ... 133
K. HELDER CÁMARA ... 110	Y. SIMONE WEIL ... 137
L. HILDEGARDA DE BINGEN ... 111	Z. TEILHARD DE CHARDIN ... 139
M. JULIANA DE NORWICH ... 113	AA. THOMAS MERTON ... 141
N. LEONARDO BOFF ... 114	AB. ALTRES REFERENTS ... 144

VII. CÀRITAS

- A. LA IDENTITAT ... 148
- B. EL MODEL D'ACCIÓ SOCIAL ... 158
- C. LES CAMPANYES INSTITUCIONALS ... 165

VIII. ALTRES ENTITATS, INSTITUCIONS, DELEGACIONS I MOVIMENTS D'ESGLÉSIA

- A. COL·LECTIU DE DONES EN ESGLÉSIA ... 173
- B. DELEGACIONS DE PASTORAL OBRERA ... 174
- C. HOSPITALITAT DE LOURDES ... 176

- D. JUSTÍCIA I PAU ... 178
- E. PASTORAL DE JOVES ... 180
- F. PASTORAL DE LA SALUT ... 182
- G. PASTORAL PENITENCIÀRIA ... 184
- H. PASTORAL UNIVERSITÀRIA ... 186

IX. *PREGÀRIES I TEXTOS DE LES DIVERSES TRADICIONS ESPIRITUALS*

- A. BUDISME ... 189
- B. HINDUISME ... 199
- C. ISLAM ... 206
- D. JUDAISME ... 213
- E. SUFISME ... 219
- F. TAOISME ... 224
- G. ALTRES REFERENTS ... 226

X. *EL DIÀLEG INTERRELIGIÓS* ... 231

XI. *POESIA* ... 242

XII. *CONTES* ... 279

XIII. *LLIBRES DE PREGÀRIA* ... 291

XIV. *PÀGINES WEB* ... 293

I. Presentació

PRESENTACIÓ

Aquest recull de textos, poemes, escrits i contes espirituals, per a les persones que formen part de Càritas, apunten al desig d'un món fratern on la justícia i la solidaritat siguin els valors dominants i d'una Església mística, profètica, creativa i rebel (el títol d'un poema d'en David Jou).

Són paraules per donar llum a l'acció social de Càritas i fonamentar-ne la motivació. Paraules per veure en profunditat la complexitat i riquesa de la vida, per adquirir pensament crític, per fer un discerniment espiritual i per renovar el compromís.

Són paraules que poden ajudar a no perdre el nord de la nostra acció social, a no despistar-nos en l'activisme irreflexiu tal com diu el model d'acció social: " les nostres accions han de sorgir de motivacions clares i han d'estar impregnades de valors alternatius que permetin traslluir-ne el significat: la construcció d'una societat inspirada en els valors evangèlics. Totes han de ser "significatives", no poden esgotar-se en elles mateixes, sinó que van més enllà de les seves pretensions instrumental deixant traslluir processos de personalització, humanització i alliberament".

Un recurs pel coneixement, la formació, el silenci i la pregària compartida, un mitjà que pot inspirar la pròpia interioritat. Són propostes plurals, la majoria de les quals de la pròpia tradició, però també d'altres tradicions de saviesa espiritual, totes elles amb una breu presentació dels autors i autores i del seu context. Un document obert perquè cada persona i cada equip n'incorpori altres i ben segur que, en alguns moments, es podran compartir amb les persones que acompanyem.

En l'espai tranquil del grup de Càritas cal deixar que la quietud i l'Esperit dirigeixi les nostres paraules i les nostres accions i triant qualsevol text es pot treballar de la següent manera:

1. Escollim un text que sigui adient al moment que viu el grup i que pot ajudar a ampliar la mirada, discernir i/o donar llum a una proposta d'acció concreta.
2. Llegim i aollim el text. Veiem que diu, el situem i fem els aclariments pertinents.
3. El valorem: Què ens diu i què ens aporta a la nostra acció social ? en relació al text escollit, què ens arriba del món, de les persones que tenim al costat, de les que acompanyem ? quins valors traspua ? què hi diu l'Evangeli de Jesús? i les altres tradicions de saviesa espiritual ?...
4. Quins canvis o reptes suggereix ? es viu des de les conviccions de que un altre món és possible ? som el canvi que desitgem ? quins signes d'esperança copso en les persones que arriben a Càritas ?...
5. Podem acabar amb una pregària i/o amb un silenci i, si s'escau, es comparteix.

II. Paraula de Déu

A. ANTIC TESTAMENT

Cohèlet 3,1-11

Tot té el seu moment,
sota el cel hi ha un temps
per a cada cosa.
Hi ha un temps d'infantar
i un temps de morir,
un temps de plantar
i un temps de collir.
Un temps de matar
i un temps de guarir,
un temps d'enrunar
i un temps de construir.
Un temps de plorar
i un temps de riure,
un temps de plànyer-se
i un temps de dansar.
Un temps de tirar pedres

i un temps d'aplegar-ne,
un temps d'abraçar
i un temps d'estar-se'n.
Un temps de cercar
i un temps de perdre,
un temps de guardar
i un temps de llençar.
Un temps d'esquinçar
i un temps de cosir,
un temps de callar
i un temps de parlar.
Hi ha un temps d'estimar
i un temps d'odiar,
hi ha un temps de guerra
i un temps de pau.

El qui treballa, què en treu del seu esforç? M'he fixat en les feines que Déu ha imposat als homes: ell ha fet les coses boniques i apropiades al seu temps, i també ha donat a l'home el sentit del passat i del futur, però sense que l'home pugui arribar a comprendre, des del començament fins al final, l'obra que Déu ha fet.

Cohèlet (o Eclesiastès, nom amb què es coneix tradicionalment aquest llibre) és un escrit sapiencial, però que ataca els principals postulats de la saviesa tradicional del seu temps. Pertany al cànon de les Escriptures des de bon principi, i de temps antic els jueus el llegeixen en la festa dels Tabernacles.

La vocació de Moisès (3,1-4,17)

Déu crida Moisès

1 Moisès pasturava el ramat del seu sogre Jetró, sacerdot de Madian. Un dia, mentre guiava el ramat desert enllà, va arribar a l'Horeb, la muntanya de Déu. 2 Allí se li va aparèixer l'àngel del Senyor en una flama enmig d'una bardissa. Moisès va mirar i veié que la bardissa cremava però no es consumia. 3 I es va dir: «M'atansaré a contemplar aquest espectacle extraordinari: què ho fa que la bardissa no es consumeixi?»

4 Quan el Senyor va veure que Moisès s'atansava per mirar, el cridà de la bardissa estant:

--Moisès, Moisès!

Ell respongué:

--Sóc aquí.

5 Déu li digué:

--No t'acostis. Treu-te les sandàlies, que el lloc que trepitges és sagrat.

6 I va afegir:

--Jo sóc el Déu del teu pare, el Déu d'Abraham, el Déu d'Isaac i el Déu de Jacob.

Moisès es va tapar la cara perquè tenia por de mirar Déu. 7 El Senyor li digué:

--He vist l'opressió del meu poble a Egipte i he sentit com clama per culpa dels seus explotadors. Conec els seus sofriments; 8 per això he baixat a alliberar-lo del poder dels egipcis i fer-lo pujar des d'Egipte cap a un país bo i espaiós, un país que regalima llet i mel: el país dels cananeus, els hitites, els amorreus, els perizites, els hivites i els jebuseus. 9 El clam dels israelites ha arribat fins a mi i he vist com els egipcis els oprimeixen. 10 Ara, doncs, jo t'envio al faraó; vés-hi i fes sortir d'Egipte els israelites, el meu poble.

El segon llibre del Pentateuc, l'Èxode, ve a ser el cor de tot l'Antic Testament. La narració de l'Èxode lliga les diverses etapes que fonamenten la identitat pròpia del poble d'Israel (opressió, alliberament, pasqua, aliança, llei, desert) i les presenta com un esdeveniment que tindrà validesa per a totes les generacions. Segons la tradició jueva, «cada generació ha de considerar-se, ella mateixa, sortida d'Egipte». Així, els fets del passat esdevenen «memorial». El mot «Èxode» (pres del títol grec del llibre) expressa aquesta «sortida», present en tots els temps, cap a l'aliança amb el Senyor.

El Nou Testament es refereix a l'Èxode per anunciar la nova aliança en la sang de Jesucrist (Lc 22,20; 1Co 11,25; He 8,7-13). En realitat, tota la vida de Jesús queda sovint il·luminada per l'experiència de l'Èxode: l'infant Jesús refà la sortida d'Egipte (Mt 2,15); les temptacions de Jesús renoven i superen les d'Israel en el desert (Mt 4,1-11 = Mc 1,12-13 = Lc 4,1-13); Jesús, després de proclamar les benaurances, duu a la plenitud l'antiga Llei (Mt 5-7), i en altres llocs, tant Jesús com Pau citen expressament alguns manaments del decàleg (Mt 15,4 = Mc 7,10; Mt 19,18-19 = Mc 10,18-19 = Lc 18,19-20; Rm 13,9; Ef 6,2-3); en la transfiguració, Jesús, envoltat d'un núvol lluminós, reviu en un sentit nou la revelació de Déu en el Sinai (Mt 17,1-13 = Mc 9,2-13 = Lc 9,28-36).

Pregària del profeta Habacuc.

7 Cert que la figuera no té fruit
ni veiem la collita dels ceps;
l'olivera no ha pensat a produir
i els camps no donen res per a menjar;
no queda cap ovella als corrals
ni cap bou a les estables.

18 Però jo celebraré el Senyor,
feliç de veure que Déu em salva.

19 El Senyor Déu és la meva força,
fa els meus peus lleugers
com els dels cérvols
i m'encamina,
invencible, cap als cims.

Habacuc, 3, 17-19

Com passa amb tants altres autors bíblics, del profeta Habacuc només en sabem el nom amb què encapçala el seu escrit. A propòsit del seu autor, tan sols podem dir que en els fragments grecs de Daniel (Dngr 14,33-39) li és assignat un paper en l'escena de la fossa dels lleons.

Es fa difícil d'assenyalar l'època exacta de composició del llibre. Probablement cal situar l'obra o bé poc abans de la caiguda de Nínive, l'any 612 aC, o bé entre el 605 i el 597, any del primer setge de Jerusalem. D'aquesta manera, Habacuc hauria viscut poc temps després de Nabum i seria contemporani de Jeremies.

El missatge del llibre d'Habacuc fa referència a la relació entre Déu i el seu poble, en el context de les circumstàncies nacionals i internacionals que es viuen en aquell moment. El profeta no entén la manera com Déu actua. Però no es queda en la lamentació, el desengany i la desesperació: Habacuc gosa interrogar el mateix Senyor. En el fons, doncs, el text planteja el problema de la destrucció volguda per Déu mateix i, alhora, incideix en la qüestió de l'imperialisme opressor.

Beneix el Senyor, ànima meva**Salm 103** (102) 1 *Referit a David.*

Beneix el Senyor, ànima meva,
del fons del cor beneix el seu sant nom.

2 Beneix el Senyor, ànima meva,
no t'oblidis mai dels seus favors.

3 Ell et perdona les culpes
i et guareix de tota malaltia;

4 rescata de la mort la teva vida
i et corona d'amor entranyable;

5 et sacia dels béns que desitjaves,
i tu et rejoyeneixes com una àguila.

6 El Senyor fa justícia als oprimits,
sentència a favor d'ells.

7 Ha revelat a Moisès els seus camins,
els seus propòsits, als fills d'Israel.

8 «El Senyor és compassiu i benigne,
lent per al càstig, ric en l'amor.»

9 No sempre acusa
ni guarda rancúnia sense fi;

10 no ens castiga els pecats com mereixem,
no ens paga com deuria les nostres culpes.

11 El seu amor als fidels és tan immens
com la distància del cel a la terra,

12 llança les nostres culpes lluny de nosaltres
com l'orient és lluny de l'occident.

13 Com un pare s'apiada dels seus fills,
el Senyor s'apiada dels fidels,

14 perquè sap de quin fang ens va formar
i es recorda que som pols.

15 La vida de l'home dura com l'herba,
la seva florida és com la dels camps;

16 desapareix quan hi passa la ventada
i ni es coneix el lloc on era.

17 Però l'amor del Senyor pels seus fidels
és de sempre i dura sempre;

la seva bondat s'estén als fills dels fills

18 si guarden la seva aliança,
si es recorden dels preceptes i els compleixen.

19 El Senyor manté ferm el seu tron en el cel,
el seu regnat s'estén per tot el món.

20 Beneïu-lo, àngels del Senyor,
herois poderosos que compliu les seves ordres,
sempre a punt d'obeir els seus manaments.

21 Beneïu-lo, estols del Senyor,
servidors que executeu els seus designis.

22 Beneïu-lo, criatures del Senyor,
a tot arreu on ell és sobirà.

Beneix el Senyor, ànima meva.

Càntic dels pelegrinatges.

Salm 131 (130) *De David.*

Senyor, el meu cor no és ambiciós

1

Senyor, el meu cos no és ambiciós

Ni són altius els meus ulls;

No vaig darrera de grandeses

Ni de coses massa altes per a mi.

2

Em mantinc en pau,

Tinc l'ànima serena;

Com un infant a la falda de la mare,

Com un petit infant se sent la meva ànima.

3

Israel, espera en el Senyor

Ara i per tots els segles

Senyor, has penetrat els meus secrets
Salm 139 (138)

1 *Per al mestre de cor. Del recull de David. Salm.*
Senyor, has penetrat els meus secrets i em coneixes,
2 tu saps quan m'assec i quan m'aixeco;
descobreixes de lluny estant els meus propòsits,
3 saps prou bé si camino o si reposo,
et són coneguts tots els meus passos.
4 Encara no tinc als llavis la paraula,
que tu, Senyor, ja la veus pronunciada.
5 M'estrenys a banda i banda,
has posat damunt meu la teva mà.
6 No puc abastar un saber tan admirable;
és tan elevat que no el puc entendre.
7 On aniria lluny del teu esperit?
On fugiria lluny de la teva presència?
8 Si pujava dalt al cel, hi ets present,
si m'ajeia als inferns, també t'hi trobo.
9 ¿Provaré de prendre les ales de l'aurora?
¿Aniré a viure a l'altre extrem del mar?
10 També allà les teves mans m'hi portarien,
també allà m'hi vindrien a buscar.
11 ¿Diré, doncs, que m'amaguin les tenebres
i tingui per llum la negra nit?
12 Per a tu no són fosques les tenebres
i la nit és tan clara com el dia:
llum o fosca et són igual.
13 Tu has creat el meu interior,
m'has teixit en les entranyes de la mare.
14 Et dono gràcies perquè m'has fet tan admirable,
les teves obres són meravelloses:
ho reconec amb tota l'ànima.
15 Res del meu cos no et passava per alt
quan jo m'anava fent secretament,
com un brodat en el fons de la terra.
16 Els teus ulls em veien abans d'estar format,
i els anys que em destinaves
eren tots escrits en el teu llibre,
abans que n'existís un de sol.
17 Déu meu, com podria ponderar els teus designis?
Com podria comptar-los d'un a un?
18 Si m'hi posava, serien més que els grans de sorra!
Em desvetllo i encara estic amb tu.
19 Déu meu, si et dignessis fer morir l'injust!
I vosaltres, sanguinaris, allunyeu-vos de mi!
20 Ells pronuncien el teu nom amb traïdoria,
són enemics teus: juren en va pel teu nom.

- 21 Senyor, ¿no he d'avorrir els qui t'avorreixen
i detestar els qui es rebel·len contra tu?
- 22 Els avorreixo amb tota l'ànima,
els considero enemics meus.
- 23 Déu meu, penetra els meus secrets i coneix el meu cor,
examina'm per conèixer què desitjo.
- 24 Mira si vaig per camins d'idolatria
i guia'm per camins eternals.

Perplexitat davant de Déu que ho sap tot i que ho pot tot. És un salm de to sapiencial. El qui prega sempre ha caminat pel camí del Senyor, que és omniscient i omnipresent. Amb un llenguatge poètic i molt expressiu descriu la presència divina en cada una de les coses creades; i sobretot, la petjada de Déu a l'interior del qui prega; una presència plena ja des d'abans del naixement.

Creació. Pregàries, himnes, poemes. Pere Carreras i David Jou. Editorial Viena.)

Senyor, sobirà nostre
Salm 8

2 Senyor, sobirà nostre,
que n'és, de gloriós, el teu nom per tota la terra!
En el cel tens posada la teva majestat.

3 Amb la paraula dels infants i dels nadons
has assentat els fonaments d'un baluard
contra els teus adversaris,
per fer callar el rebel i l'enemic.

4 Quan miro el cel que han creat les teves mans,
la lluna i els estels que hi has posat,

5 jo dic: «Què és l'home, perquè te'n recordis?
Què és un mortal, perquè el tinguis present?»

6 Gairebé n'has fet un déu,
l'has coronat de glòria i dignitat,

7 l'has fet rei de les coses creades,
tot ho has posat sota els seus peus:

8 ramades de vedells i d'ovelles,
fins i tot els animals feréstecs,

9 l'ocell que va pel cel i els peixos del mar,
i tot el que segueix els camins dels oceans.

10 Senyor, sobirà nostre,
que n'és, de gloriós, el teu nom per tota la terra!

És un salm de lloança a la grandesa i omnipotència de Déu creador. L'home i la dona són creats a imatge i semblança de Déu (Gènesi 1, 26; 5,2) com a reflex de la seva glòria creadora. Ser imatge de Déu no és un títol afegit a la condició humana, sinó allò que hi ha de més alt i autèntic d'aquesta. Aquesta relació és patrimoni innat de tothom i és el fonament últim del que anomenem dignitat humana i drets humans, particularment del dret a la vida.

La Saviesa surt al pas del qui la cerca, 6, 12-19

12 La Saviesa brilla i mai no es marceix, es deixa veure fàcilment del qui l'estima, es deixa trobar del qui la cerca. 13 Aviat es fa conèixer al qui la desitja. 14 Qui matina per trobar-la no s'haurà de cansar gaire: la trobarà asseguda a la seva porta. 15 És prudència consumada sentir passió per ella, i el qui es desvia per tenir-la, viu aviat sense neguits, 16 perquè la Saviesa ronda buscant els qui són dignes d'ella, se'ls apareix amablement pel camí, els surt al pas en cada pensament. 17 Per a accedir a la Saviesa cal l'afany sincer de rebre'n instrucció; 18 rebre'n instrucció la fa estimar, estimar-la fa guardar les seves lleis, l'observança de les lleis assegura la immortalitat, 19 i la immortalitat fa semblant a Déu. 20 Així el desig de la Saviesa porta a la dignitat reial.

21 Sobirans de les nacions, si de debò us agrada allò que el tron i el ceptre representen, honoreu la Saviesa i regnareu per sempre.

***El llibre de la Saviesa** és un escrit recent: la data de la seva composició ha de ser situada entre els anys 50-30 aC. El llibre va ser escrit en grec, molt probablement a Alexandria (Egipte).*

L'obra ha sorgit en una comunitat jueva que viu en un món divers, el grec, amb el qual ha de dialogar constantment, ja que no comparteix amb ell, tot i les influències que en rep, ni la cultura, ni els costums, ni la fe. Aquesta relació entre els dos mons (el jueu i el grec), que determina tota aquella època, es pasta en circumstàncies complexes: grans avenços científics, ambient cosmopolita, diversitat de sistemes de pensament, recerca constant del sentit del món i constatació de la bellesa de les coses, maneres de viure escèptiques i fortament individualistes, doctrines que pretenen oferir la salvació definitiva. A tot això cal afegir-hi una certa hostilitat envers els jueus. I llavors apareix la pregunta que es fa l'autor: Com és que els pagans prosperen, mentre que l'home que vol ser just ha de patir? Com actua el Déu dels pares, el Déu d'Israel?

L'autor de la Saviesa respon a aquests interrogants amb una gran creativitat. No es tanca, no renega del món en què li ha tocat de viure. Ben al contrari, servint-se de les idees i concepcions dels seus contemporanis no-jueus, reformula amb gran habilitat tota la tradició bíblica. Els seus centres d'interès són el destí de l'home, l'origen de la veritable saviesa, la lliçó profunda dels esdeveniments de la història. Tot plegat, vist des de la perspectiva de Déu, principi i fi de cada situació humana abans, ara i després.

Altres textos de l'Antic Testament

a. Pentateuc

Ja en els primers capítols del Gènesi hi veiem judicis, problemes morals, conflictes: Ge. 1,31 ("tot era molt bo"); Ge 2,9.16-17; Ge.3: pecat original; 4: Caín i Abel; (5:genealogies); 6-8: diluvi; 9:aliança 9,21.22.26; (10: genealogies); 11: Babel.

Ja a l'antigor, en l'època patriarcal, trobem conflictes familiars i socials: Abraham a Egipte amb la seva esposa (Ge 12,14-19); Bestiar d'Abraham i Lot (Ge. 13, 7-8); Sodoma i Gomorra: el fonament ho marca tot(Ge.19, 5-8.31); Abraham i Abimelek(Ge. 20); Israel a Egipte (Ex 1,8-14; 2,11ss; 3,7-8); Repartició de la Terra promesa (Nm 26, 52-56.27,4)(Proporció segons nombre d'habitants o membres de la tribu). La fonamentació és el que provoca la decisió moral, encara que sembli immoral: Lot i els hostes (Ge. 19,8); descendència de Lot i les filles (Ge. 19,31)

Es presenten distints estaments socials: estrangers, esclaus, pobres, orfes, vídues, jornalers, amos, prestadors, caps o principals.

La Bíblia no fa moral o ètica, fa Teologia.

Torah: legislació Deutoronomista: és Déu qui parla (un altre llibre sagrat no hi faria aquesta referència constant). És el Codi de l'Aliança:

17

- Ex 21,1-16: regulació del tracte amb els esclaus: si és hebreu només podrà servir 6 anys; si no ho és ha de descansar el dissabte; Estatut dels esclaus: Dt 15,12-15
- No maltractar ni oprimir el immigrant (Ex 22,20-25); cal mirar l'estranger com si fos un mateix (Lv 19,33-34); han de descansar el dissabte (Ex 23,12)
- Cal tenir en compte les vídues i els orfes (Ex 22,21-23; Dt 24,17-21; Lv 19, 9 s.); els esclaus (Ex. 21,1ss; Dt 24, 1 ss.; Lv 25; 39 s.); nasciturs 21,22-23); els pobres (Ex 23, 10s.; Dt. 23, 25 s.; Dt. 15, 7-11; Lev 19, 9 s; Lev 25,35; es parla de la Ciutat dels pobres. Dt. 15,4-15)
- Es reclama el salari just: Dt. 24,14-15; Lev 19,13
- Es regula el dret de propietat: Lv. 25, 8-17
- Hi ha la prohibició de la usura i del préstec a interès a un membre del pobre escollit: Ex 22,24-26; Lv 25, 35-37; Dt 23, 20 s.
- Cal la recta administració de la justícia: Ex 23,1-8; Dt 16,18-20; Lv 19-18
- Obligació de restituir: Ex 22,3-6; Dt 22,28 s.; Lv 5,20-24; i d'indemnitzar Ex 21,26-27
- S'insisteix en la generositat: Dt 15,7-11
- Ha d'haver proporció en els càstigs
- les **Institucions**. La seva existència dóna resposta a alguns problemes socials:
 - **Dissabte:** Ex 20, 10; Dt 5,12 -14; Lv 19,3 L'esclau i l'estranger han de descansar
 - **Any sabàtic:** Ex 23,10 s.; Dt. 15,1-4; Lv 25,2-5
 - **Any jubilar:** Lv 25,10-16

b. Els Profetes

- Reclamen el respecte a l'home, especialment al feble i condemnen a tots els qui el menyspreen: Is 10, 1-4; Os 4, 1-2; Is 59, 4-7
- Condemnen l'opressió i humiliació dels pobres: Am 4,1
- Reproven les injustícies en ocasió de préstecs i impostos: Ez 18, 7-8; Am 2,6-16
- Denuncien els comerciants que enganyen en pesos i mesures: Am 8, 4-7; Os 12, 8-12
- Anatematitzen les riqueses injustes: Am 3, 10-15
- Exigeixen la justícia en l'exercici de l'autoritat: Mi 3, 9-11; Os 6, 7-9
- Denuncien la corrupció en l'exercici de la justícia: Am 5,7-15; Is 1,10-17
- Estipulen unes normes morals i jurídiques pel que fa al tracte dels esclaus. Jr 34,8-14; Am 1,6-9
- Condemnen els salaris injusts: Jr 22,13-19
- Blasmen els injusts, sia poderosos -habitualment: Jr 5, 27 s.; Am 3, 9-11; sia prínceps: Ez 22,25; sia les autoritats religioses: Ez 22,26-29
- Condemnen Jerusalem, és a dir, el que podem anomenar les estructures de pecat, causants del mal social: Is 1,21-26; Ez 22,1-16
- Afirmen taxativament que totes les injustícies socials inclouen l'incompliment del voler de Déu: Os 6,7: 'han violat la meua Aliança'.

c. Els Llibres sapiencials

- Tota la qüestió social en els llibres sapiencials té una profunda dimensió religiosa: Déu és el centre dels ensenyaments, també socials.
- Allò que és personal i la realitat social va entrelaçat (pecat personal i social: Pr 6,16-19)
- Es demana la reforma, no tant de les estructures, sinó de les persones: Pr. 11,11
- Condemnen les falses mesures i pesos fraudulents: Pr 11,1; 16,11
- Denuncien l'opressió que exerceixen els poderosos: Sv 6,1-10; Pr 28,15s
- Afirmen que la riquesa injusta sembla inquietud: Pro 15,16; la riquesa en si mateixa és vana: Sir 5,1-8; Pr 11,4
- Condemnen el suborn: Pr 17,23
- Es dolen dels qui estimen la guerra: Ps 120,6-7
- Exhorten a la cura dels pobres i estrangers: Pr 30, 14; Sir 4,1-10
- Lloen a qui presta sense usura: Sir 29, 1-10
- Elogien el rei que governa amb justícia: Sir 10, 16-17; i els jutges que administren la justícia rectament: Sir 10,1-5; Pr 17,15
- Afirmen que la pau és fruit de la veritat, la justícia i l'amor: Ps 85,9-13

B. EL NOU TESTAMENT

Càntic de Zacaries

Lluc, 1, 67-79

67 Zacaries, el pare de Joan, quedà ple de l'Esperit Sant i va dir profèticament:

68 --Beneït sigui el Senyor, Déu d'Israel:

ha visitat el seu poble i l'ha redimit;

69 fa que s'aixequi un salvador poderós

a la casa de David, el seu servent,

70 com havia anunciat de temps antic

per boca dels seus sants profetes.

71 Així ens salva,

alliberant-nos dels enemics,

de les mans dels qui ens volen mal,

72 mogut pel seu amor als nostres pares

i pel record de l'aliança santa

73 que jurà al nostre pare Abraham,

prometent de concedir-nos

que, 74 sense por,

lliures dels enemics, li donem culte,

75 amb santedat i justícia, tota la vida.

76 »I a tu, infant, et diran

profeta de l'Altíssim,

perquè aniràs al davant del Senyor

a preparar els seus camins;

77 faràs saber al poble

que li ve la salvació,

el perdó dels seus pecats.

78 Per l'amor entranyable del nostre Déu,

ens visitarà un sol que ve del cel,

79 per il·luminar els qui viuen a la fosca,

a les ombres de la mort,

i guiar els nostres passos

per camins de pau.

Zacaries fou un sacerdot jueu marit d'Elisabet, cosina de Maria, la mare de Jesús i pare de Sant Joan Baptista. En l'Alcorà se'l considera un profeta.

Zacaries, que, al començament havia estat incrèdul i reticent, ara proclama, amb ple convenciment, la pròpia experiència de Déu viscuda durant els nou mesos de gestació del seu fill Joan el baptista. Ell, que demanava proves de com Déu anava a actuar, es converteix en un testimoni extraordinari de l'acció de Déu. En el seu càntic, Zacaries proclama la fidelitat continuada de Déu envers la humanitat per sempre. Déu és l'únic fidel de veritat.

Jesús renta els peus als deixebles

Joan, 13, 1-17

1 Era abans de la festa de Pasqua. Jesús sabia que havia arribat la seva hora, l'hora de passar d'aquest món al Pare. Ell, que havia estimat els seus que eren al món, els estimà fins a l'extrem.

2 Mentre sopaven, quan el diable ja havia posat en el cor de Judes, fill de Simó Iscariot, la resolució de traïr-lo, 3 Jesús, sabent que el Pare li ho havia posat tot a les mans, i que havia vingut de Déu i a Déu tornava, 4 s'aixecà de taula, es tragué el mantell i se cenyí una tovallola; 5 després va tirar aigua en un gibrell i començà a rentar els peus dels deixebles i a eixugar-los amb la tovallola que duïa cenyida. 6 Quan arriba a Simó Pere, aquest li diu:

--Senyor, ¿tu em vols rentar els peus?

7 Jesús li respon:

--Ara no entens això que faig; ho entendràs després.

8 Pere li diu:

--No em rentaràs els peus mai de la vida!

Jesús li contesta:

--Si no et rento, no tindràs part amb mi.

9 Li diu Simó Pere:

--Si és així, Senyor, no em rentis tan sols els peus: renta'm també les mans i el cap.

10 Jesús li diu:

--Qui s'ha banyat, només cal que es renti els peus: ja és net tot ell. I vosaltres ja sou nets, encara que no tots.

11 Jesús sabia qui el traïa, i per això va dir: «No tots sou nets.»

12 Després de rentar-los els peus, es va posar el mantell i s'assegué a taula altra vegada.

Lavors els digué:

--¿Enteneu això que us he fet? 13 Vosaltres em dieu "Mestre" i "Senyor", i feu bé de dir-ho, perquè ho sóc. 14 Si, doncs, jo, que sóc el Mestre i el Senyor, us he rentat els peus, també vosaltres us els heu de rentar els uns als altres. 15 Us he donat exemple perquè, tal com jo us ho he fet, ho feu també vosaltres. 16 Us ho ben asseguro: el criat no és més important que el seu amo, ni l'enviat més important que el qui l'envia. 17 Ara que heu entès tot això, feliços de vosaltres si ho poseu en pràctica!

El camí de Jesús arriba a la seva culminació. Ara és el moment de la veritat, on tot el que ha dit, fet i viscut arriba al seu compliment. I és el mateix Jesús qui és conscient que "ha arribat la seva hora": la de tornar al Pare. Una consciència del seu origen i de la seva destinació: Déu mateix.

En un moment tant culminant, on la tensió a l'ambient es palpa de forma ben forta, és quan Jesús respon de la forma més meravellosa que hom podria arribar a pensar: servint. La història de la humanitat té en un home –Jesús– cenyint-se una tovallola, un dels gestos més reveladors i autèntics que podrà veure. No és moment de retrets; no és moment de centrar-se en un mateix... Jesús es centra en servir, a invitar-nos, donant exemple, a posar-nos als peus dels altres.

Jesús no espera canviar els esdeveniments que intueix. Més aviat és conscient de quedar-li poc temps: és per això que pretén que els seus gestos quedin ben gravats en el cor dels seus deixebles.

Sermó de la muntanya**Les Benaurances***(Lc 6,20-26)*

- 1 En veure les multituds, Jesús pujà a la muntanya, s'assegué, i se li acostaren els deixebles. 2 Llavors, prenent la paraula, començà a instruir-los dient:
- 3 --Feliços els pobres en l'esperit: d'ells és el Regne del cel!
- 4 »Feliços els qui ploren: Déu els consolarà!
- 5 »Feliços els humils: ells posseiran la terra!
- 6 »Feliços els qui tenen fam i set de ser justos: Déu els saciarà!
- 7 »Feliços els compassius: Déu se'n compadirà!
- 8 »Feliços els nets de cor: ells veuran Déu!
- 9 »Feliços els qui treballen per la pau: Déu els anomenarà fills seus!
- 10 »Feliços els perseguits pel fet de ser justos: d'ells és el Regne del cel!
- 11 »Feliços vosaltres quan, per causa meva, us insultaran, us perseguiran i escamparan contra vosaltres tota mena de calúmnies! 12 Alegreu-vos-en i celebren-ho, perquè la vostra recompensa és gran en el cel. També així van perseguir els profetes que us han precedit.

Les Benaurances són una invitació a “confiar en Déu”, i només “són enteses quan són practicades”; quan l'amor que ve de Déu i actua en nosaltres i per nosaltres, ha deixat un testimoni i àdhuc una realització pràctica de la benaurança. L'Esperit fa que les Benaurances, paraula del Senyor, siguin actuals i actives.

La gènesi de les Benaurances presentant un Jesús implicat amb la sort d'aquells que passen dificultats; Ell “no tenia poder polític ni religiós per a poder transformar la situació injusta en que vivia la gent del seu poble. Només tenia la paraula i capacitat d'indignació. Veu la gent empobrida pels terratinents que els prenen les terres, i exclama: Feliços els pobres... Veu la gana en les dones i els infants desnodrits, i no es pot reprimir: Feliços els que ara passen gana... Veu plorar de ràbia els camperols, quan els recaptadors d'impostos s'enduen el millor de les seves collites, i els esperona: Feliços els que ara ploren... (José Antonio Pagola, Hacernos discípulos de Jesús)

No us preocupeu per la vostra vida
Mateu 6, 25-34

»Per això us dic: No us preocupeu per la vostra vida, pensant què menjareu o què beureu, ni pel vostre cos, pensant com us vestireu. ¿No val més la vida que el menjar, i el cos més que el vestit? 26 Mireu els ocells del cel: no sembren, ni seguen, ni recullen en graners, i el vostre Pare celestial els alimenta. ¿No valeu més vosaltres que no pas ells? 27 ¿Qui de vosaltres, per més que s'hi esforci, pot allargar d'un sol instant la seva vida? 28 I del vestit, per què us en preocupeu? Fixeu-vos com creixen les flors del camp: no treballen ni filen, 29 però us asseguro que ni Salomó, amb tota la seva magnificència, no anava vestit com cap d'elles. 30 I si l'herba del camp, que avui és i demà la tiren al foc, Déu la vesteix així, ¿no farà més per vosaltres, gent de poca fe? 31 Per tant, no us preocupeu, pensant què menjareu, o què beureu, o com us vestireu. 32 Tot això, els pagans ho busquen amb neguit, però el vostre Pare celestial ja sap prou que en teniu necessitat. 33 Vosaltres, busqueu primer el Regne de Déu i fer el que ell vol, i tot això us ho donarà de més a més. 34 No us preocupeu, doncs, pel demà, que el demà ja s'ocuparà d'ell mateix. Cada dia en té prou amb els seus maldecaps.

Aquest fragment invita a alliberar-se fins i tot d'allò que sembla més essencial: les preocupacions del menjar, beure i vestir-se, no perquè no siguin importants, sinó perquè Déu ho és més i la plenitud de sentir-lo a prop ajuda a resistir les adversitats de la vida i, sobretot, a no tenir les urgències del món com a centre de la vida. La confiança en Déu és un àmbit privilegiat d'alliberament, com es dirà, de forma ampliada, a les benaurances.

Creació. Pregàries, himnes, poemes. Pere Carreras i David Jou. Editorial Viena.)

Paràbola del bon samarità

Lluc, 10, 25-37

25 Un mestre de la Llei es va aixecar i, per posar a prova Jesús, li va fer aquesta pregunta:

--Mestre, què haig de fer per a posseir la vida eterna?

26 Jesús li digué:

--Què hi ha escrit en la Llei? Què hi llegeixes?

27 Ell va respondre:

-- *Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces i amb tot el pensament, i estima els altres com a tu mateix.*

28 Jesús li digué:

--Has respost bé: fes això i viuràs.

29 Però ell, amb ganes de justificar-se, preguntà a Jesús:

--I qui són els altres que haig d'estimar?

30 Jesús va contestar dient:

--Un home baixava de Jerusalem a Jericó i va caure en mans d'uns bandolers, que el despullaren, l'apallissaren i se n'anaren deixant-lo mig mort. 31 Casualment baixava per aquell camí un sacerdot; quan el veié, passà de llarg per l'altra banda. 32 Igualment un levita arribà en aquell indret; veié l'home i passà de llarg per l'altra banda.

33 »Però un samarità que anava de viatge va arribar prop d'ell, el veié i se'n compadí.

34 S'hi acostà, li amorosí les ferides amb oli i vi i les hi embenà; després el pujà a la seva pròpia cavalcadura, el dugué a l'hostal i se'n va ocupar. 35 L'endemà va treure's dos denaris i els va donar a l'hostaler dient-li:

»--Ocupa't d'ell i, quan jo torni a passar, et pagaré les despeses que facis de més.

36 »Quin d'aquests tres et sembla que es va comportar com a proïme de l'home que va caure en mans dels bandolers?

37 Ell respongué:

--El qui el va tractar amb amor.

Llavors Jesús li digué:

--Vés, i tu fes igual.

*Qüestionari per treballar del Quadern de Cristianisme i Justícia **Fer-se càrrec, carregar i encarregar-se de la realitat. Full de ruta samarità per a un altre món possible.***

Número 127, setembre de 2004.

QÜESTIONS PER A LA REFLEXIÓ

Un altre món és possible. Aquestes són algunes de les consignes més corejades pels Moviments de Resistència Global (MRG) de l'última dècada. Eslògans o utopies? Reclams publicitaris o projectes sociopolítics? Mantres anestesiadors o crides a la dissidència social? En el recorregut que vol fer, l'autor proposa com a ruta de camí entrar en diàleg amb les tradicions utòpiques que al llarg de la història han forçat canvis. És així que la paràbola del Bon Samarità forma part del patrimoni literari i ètic de la humanitat i mereix ser tinguda en compte.

L'exemple del samarità compassiu desborda el seu context religiós originari per convertir-se en referent ineludible de persones i institucions dedicades a embenar les ferides dels despullats i apallissats que han estat llançats a les cunetes dels sistemes socials vigents.

Anem a endinsar-nos en les rutes que indica.

1. En la lectura de cadascuna de les tres parts hauràs estat interrogat amb rigor, lucidesa i profunditat:

- Som dels que veient-hi no hi veuen?
- Pots posar alguns exemples concrets?
- Quins relats configuren la mirada del sacerdot i el samarità?
- Per què només l'últim sembla “veure” l'home apallissat i mig mort?
- Què el fa diferent als altres per poder “veure”?
- Pots pensar en alguns exemple concrets d'institucions, administracions, persones... que “passen de llarg per l'altra banda” davant la presència del patiment? Per què et sembla que passen de llarg?

2. Seguim la ruta: El drama de la humanitat és que Occident està més preocupat pels 300 milions de persones obeses que pels 842 milions que, segons les Nacions Unides, literalment moren de gana (Jacques Dioux).

- Podem fer un diàleg amb el grup, per adonar-nos de les benes que ens tapen els ulls...

3. Un altre pas més:

La misericòrdia samaritana no es redueix a un simple sentiment empàtic, inclou, a més, l'acció per a alleugerir el patiment de l'altre i el risc de compartir el seu destí. El samarità es compadeix, s'hi acosta, embena el ferit, el puja a la seva pròpia cavalcadura, el duu a l'hostal i el cuida.

Podem analitzar com n'és de llastimera i poc compassiva, la societat neoliberal, que es commou i recapta donatius davant les grans crisis humanitàries; és molt eficaç organitzant mercats solidaris, telemaratons i enviant a l'indret de la tragèdia aliments i equips humanitaris.

- Compartiu exemples concrets d'aquestes accions, i valoreu-ne els seus efectes.
- Ens sembla que n'hi ha prou, amb això? Realment, fins a quin punt soluciona els problemes? Què falta?

4. En l'última part:

Són les víctimes les que haurien de marcar les nostres formes de vida, els nostres consums, les nostres polítiques.

I per això cal començar per escoltar allò que diuen: Què esperen? Per què lluiten? Què callen? De què tenen por? No és fàcil escoltar la veu de les víctimes, la majoria de les vegades l'encobrim amb tranquil·litzadors discursos romàntics que converteixen la pobresa en un indret idíl·lic de solidaritat espontània.

- De les alternatives que proposa el quadern, quines creus que urgeix aplicar?
- A on i amb qui hem d'estar per arribar a dir que un altre món és possible?

En ell vivim, ens movem i som
Pau a l'Aeròpag
Fets 17, 22-28

Pau, dret al mig de l'Areòpag, va parlar així:

--Atenesos, veig que en tot sou molt religiosos, **23** perquè, recorrent la ciutat i contemplant els vostres llocs sagrats, fins i tot he trobat un altar que porta aquesta inscripció: "Al déu desconegut." Doncs bé, el que vosaltres adoreu sense conèixer és el que jo us anuncio. **24** El Déu que ha fet el món i tot el que s'hi mou, Senyor com és de cel i terra, no habita en temples construïts per mans d'home **25** ni té necessitat de cap servei dels homes, ell que a tots dóna vida, alè i tota cosa. **26** Ell va crear d'un sol home tota la raça humana perquè habités arreu de la terra. I ha fixat uns temps precisos i els límits dels llocs on els homes han de viure, **27** perquè cerquin Déu. De fet, potser podrien acostar-s'hi a les palpentes i trobar-lo, perquè ell no és lluny de ningú de nosaltres, **28** ja que "en ell vivim, ens movem i som". Així ho han dit alguns dels vostres poetes: "Perquè nosaltres també som del seu llinatge." **29** Ara bé, si som del llinatge de Déu, no hem de pensar que la divinitat sigui semblant a imatges d'or, de plata o de pedra, treballades per l'art i el talent dels homes. **30** Així, doncs, ara Déu passa per alt els temps viscuts en la ignorància i fa saber als homes que tots i a tot arreu s'han de convertir. **31** Ell ja té assenyalat el dia que ha de jutjar el món amb justícia per mitjà d'un home que ell mateix ha designat, i n'ha donat a tothom una prova ressuscitant-lo d'entre els morts.

32 Així que sentiren parlar de resurrecció dels morts, alguns es van posar a riure, i d'altres digueren:

--Sobre aquest punt ja t'escoltarem un altre dia.

33 Després d'això, Pau es va retirar d'enmig d'ells. **34** Tanmateix, alguns se li van ajuntar i es convertiren a la fe. Entre ells hi havia Dionisi l'Areopagita, una dona que es deia Dàmari i uns quants més.

La sorpresa per les meravelles de la naturalesa ha estat una font de religiositat natural en molta gent de moltes cultures. Fora del monoteisme, aquesta connexió amb el sagrat té lloc a través de diversos déus, relacionats amb àmbits i fenòmens diversos, més que no pas la totalitat del món. En aquest discurs sant Pau intenta trobar els grans punts de contacte entre una comprensió religiosa pagana seriosa i profunda, i el missatge cristià.

Magnificat
Lluc, 1, 46-56

Maria digué:
--La meva ànima magnifica el Senyor,
47 el meu esperit celebra
Déu que em salva,
48 perquè ha mirat la petitesa
de la seva serventa.
Des d'ara totes les generacions
em diran benaurada,
49 perquè el Totpoderós
obra en mi meravelles:
el seu nom és sant,
50 i l'amor que té
als qui creuen en ell
s'estén de generació en generació.
51 »Les obres del seu braç són potents:
dispersa els homes de cor altiu,
52 derroca els poderosos del soli
i exalta els humils;
53 omple de béns els pobres,
i els rics se'n tornen sense res.
54-55 »Ha protegit Israel, el seu servent,
com havia promès als nostres pares;
s'ha recordat del seu amor a Abraham
i a la seva descendència per sempre.

Guarició d'un invàlid

Ac, 3, 1-8

Pere i Joan pujaven al temple a l'hora de la pregària de la tarda. **2** En aquell moment també portaven al temple un home invàlid de naixement, que deixaven cada dia al costat de la porta anomenada Bonica, perquè demanés caritat als qui hi entraven. **3** L'home va veure que Pere i Joan anaven a entrar al temple i els demanà caritat. **4** Pere, juntament amb Joan, fixà els ulls en ell i li digué:

--Mira'ns!

5 Ell se'ls va mirar, esperant que en rebria alguna cosa. **6** Llavors Pere li va dir:

--De plata i d'or no en tinc, però el que tinc, t'ho dono: en el nom de Jesucrist, el Natzarè, aixeca't i camina!

7 Pere l'agafà per la mà dreta i l'aixecà. A l'instant els peus i els turmells se li enfortiren, **8** es posà dret d'un salt i caminava; i va entrar amb ells al temple caminant i saltant i lloant Déu. **9** Tot el poble va veure com caminava i lloava Déu, **10** i es quedaren admirats i sorpresos pel que li havia passat: tots sabien que era l'home que s'estava assegut demanant caritat vora la porta Bonica.

El llibre dels Fets dels Apòstols i l'evangeli segons Lluc són les dues parts d'una única obra, que la tradició atribueix unànimement a un mateix autor: l'evangelista Lluc. Mentre que l'evangeli, la primera part de l'obra, parlava de «tot el que Jesús va fer i va ensenyar» (1,1), la segona part vol descriure de quina manera es compleix la promesa de Jesús ressuscitat als apòstols: «Vosaltres, quan l'Esperit Sant vindrà damunt vostre, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot Judea, a Samaria i fins a l'extrem de la terra» (1,8). El tema de l'escrit és, doncs, l'expansió de l'evangeli des de Jerusalem fins a Roma, capital de l'imperi i centre, per tant, del món conegut. El llibre descriu alguns dels episodis més significatius d'aquesta expansió, corresponents als anys 30-60 dC. Aquests episodis serveixen per a mostrar com el cristianisme té una projecció universal.

Encara que no es pot datar amb precisió, sembla que el llibre dels Fets dels Apòstols fou escrit per Lluc després de l'any 70, immediatament o poc temps després de l'evangeli.

L'oració del Senyor o parenostre
(Mt 6, 9-13; cf. Lc 11, 2-4)

Pare nostre, que esteu en el cel.
Sigui santificat el vostre nom.
Vingui a nosaltres el vostre Regne.
Faci's la vostra voluntat,
així en la terra com es fa en el cel.
El nostre pa de cada dia doneu-nos, Senyor, el dia d'avui
i perdoneu les nostres culpes,
així com nosaltres perdonem els nostres deutors
i no permeteu que nosaltres caiguem en la temptació,
ans deslliureu-nos de qualsevol mal.
Amén.

***El Parenostre** és la pregària més coneguda del Cristianisme. Des dels temps antics, s'ha considerat que en aquesta oració Jesús hi havia condensat, en forma de pregària, tota la seva experiència personal sobre Déu. Segons els evangelis, quan els deixebles de Jesús li van demanar com havien de pregar, ell els va ensenyar a resar així. Es pot trobar a l'Evangelí de Mateu (Mt 6, 9-13) i, més breu, a l'Evangelí de Lluc (Lc 11, 2-4). Segons un principi metodològic, el text més breu és sempre redactat anteriorment que el més llarg. Lluc compleix aquesta condició i, a més, explica tot el que està en Mateu. Possiblement, Lluc és una versió feta per a grups grecs i Mateu, en canvi, respon a una comunitat jueva d'origen, que ja coneixia el sentit de la pregària. És la pregària que el mateix Jesús ens va ensenyar.*

No us preocupeu per la vostra vida
Mateu 6, 25-34

»Per això us dic: No us preocupeu per la vostra vida, pensant què menjareu o què beureu, ni pel vostre cos, pensant com us vestireu. ¿No val més la vida que el menjar, i el cos més que el vestit? 26 Mireu els ocells del cel: no sembren, ni seguen, ni recullen en graners, i el vostre Pare celestial els alimenta. ¿No valeu més vosaltres que no pas ells? 27 ¿Qui de vosaltres, per més que s'hi esforci, pot allargar d'un sol instant la seva vida? 28 I del vestit, per què us en preocupeu? Fixeu-vos com creixen les flors del camp: no treballen ni filen, 29 però us asseguro que ni Salomó, amb tota la seva magnificència, no anava vestit com cap d'elles. 30 I si l'herba del camp, que avui és i demà la tiren al foc, Déu la vesteix així, ¿no farà més per vosaltres, gent de poca fe? 31 Per tant, no us preocupeu, pensant què menjareu, o què beureu, o com us vestireu. 32 Tot això, els pagans ho busquen amb neguit, però el vostre Pare celestial ja sap prou que en teniu necessitat. 33 Vosaltres, busqueu primer el Regne de Déu i fer el que ell vol, i tot això us ho donarà de més a més. 34 No us preocupeu, doncs, pel demà, que el demà ja s'ocuparà d'ell mateix. Cada dia en té prou amb els seus maldecaps.

Aquest fragment invita a alliberar-se fins i tot d'allò que sembla més essencial: les preocupacions del menjar, beure i vestir-se, no perquè no siguin importants, sinó perquè Déu ho és més i la plenitud de sentir-lo a prop ajuda a resistir les adversitats de la vida i, sobretot, a no tenir les urgències del món com a centre de la vida. La confiança en Déu és un àmbit privilegiat d'alliberament, com es dirà, de forma ampliada, a les benaurances.

Creació. Pregàries, himnes, poemes. Pere Carreras i David Jou. Editorial Viena.)

Paràbola dels talents

(Lc 19,11-27)

»De manera semblant, un home que havia de fer un llarg viatge va cridar els seus servents i els va confiar els seus béns. A un li donà cinc talents; a l'altre, dos, i a l'altre, un —a cada un segons la seva capacitat—, i després se'n va anar.

»Immediatament, el qui havia rebut cinc talents els va fer treballar i va guanyar-ne cinc més. Igualment, el qui n'havia rebut dos en va guanyar dos més. Però el qui n'havia rebut un se'n va anar a fer un clot a terra i va amagar-hi els diners del seu amo.

»Al cap de molt de temps arriba l'amo d'aquells servents i es posa a passar comptes amb ells. Es presentà el qui havia rebut cinc talents i en dugué cinc més, tot dient:

»--Senyor, em vas confiar cinc talents; mira: n'he guanyat cinc més.

»L'amo li va dir:

»--Molt bé, servent bo i fidel! Has estat fidel en poca cosa; jo t'encomanaré molt més. Entra al goig del teu Senyor.

»Es presentà també el qui havia rebut dos talents i digué:

»--Senyor, em vas confiar dos talents; mira: n'he guanyat dos més.

»L'amo li va dir:

»--Molt bé, servent bo i fidel! Has estat fidel en poca cosa; jo t'encomanaré molt més. Entra al goig del teu Senyor.

»Es presentà encara el qui havia rebut un talent i digué:

»--Senyor, sabia que ets un home dur, que segues on no has sembrat i reculls on no has escampat. Vaig tenir por i vaig amagar a terra el teu talent. Aquí tens el que és teu.

»Però l'amo li va respondre:

»--Servent dolent i gandull! Sabies que sego on no he sembrat i recullo on no he escampat. Per això calia que possessis els meus diners al banc, i ara que he tornat hauria recobrat el que és meu amb els interessos. Preneu-li el talent i doneu-lo al qui en té deu. Perquè a tot aquell qui té, li donaran encara més, i en tindrà a vessar; però al qui no té, li prendran fins allò que li queda. I a aquest servent inútil llanceu-lo fora, a la tenebra; allà hi haurà els plors i el cruixit de dents.

Aquesta paràbola no és una historieta economicista, sinó que parla del Regne de Déu i de la nostra postura en el seguiment actiu de Jesús. El primer que podem considerar és com Déu ens dona quelcom seu, com és la vida i amb ella una gran quantitat de gràcies i possibilitats.

El que ens comunica no és fruit nostre sinó do d'Ell, participació del seu Ésser com a Déu Vivent que entra en la història humana. Som cridats a l'agraïment.

Ell no ens ho dona únicament perquè ho fruïm o ho reservem egoísticament, sinó perquè ho treballem segons les nostres possibilitats i qualitats. Ell espera que hi posem de la nostra part. És una crida que va adjunta al do, treballar! Ens valora, vol que el resultat també sigui nostre, com un pare que ajunta la seva mà a la petita mà del fill i va dibuixant conjuntament. El do d'Ell i el nostre treball faran un dibuix més complet.

Altres textos del Nou Testament

- Jesús condemna el menyspreu d'aquells que no coneixen la llei (Lc 18,9).
- No accepta l'accepció de persones (Mt 5,43-47)
- Posa en relleu la novetat del manament de l'amor (Jn 15,12-13)
- Ensenya que el Judici universal serà d'acord amb la vida moral (caritat) amb els pobres i petits: urgeix l'atenció amb els necessitats (Mt 25,31-46)
- Critica els pecats de la comunitat: contra els fariseus (Mt 23,1-35), contra les autoritats civils (Herodes: Mc 8,15)
- No participa en accions contestatàries; demana la renúncia a les riqueses (Mt 6,19-33); condemna els rics (Lc 6,24-26)
- Té com a missió consolar els pobres i alliberar els oprimits (Lc 4,18 s.)
- Exigeix l'atenció dels petits i desvalguts (Mc 9,41)
- Guareix malalties (Mt 8,16; es compadeix de situacions penoses (Mt 17,14-20), per exemple, quan tenen fam (Mt 14,13); requesta la practica de l'almoïna (Jn 13,29); demana el favor vers els pobres i marginats
- Continua els ensenyaments de la llei, els profetes i els llibres sapiencials del Antic Testament.
- Crist posa l'home en el centre de la seva predicació
- Va contra la casuística judaica del dissabte (Lc 14,1- 6), contra el corban (Mc 7,11)
- Uneix en la persona la moral individual i social
- Exigeix la rectitud de cor (Mt 15,10-20); recorda i urgeix el compliment dels deures envers Déu (Mt 5,33-34)
- Exigeix una conducta irreprotxable davant Déu (Mt 7,21-27); i alhora requereix els deures socials: per exemple, el pagament dels impostos per al Temple (Mt 17,24-27); i per al Cèsar: a Déu el que és de Déu i al Cèsar el que és del Cèsar (Mc 12, 13-17).

31

El punt focal del missatge de Jesús rau en **l'amor als homes per amor de Déu**. No arranja problemes concrets: es nega a administrar justícia entre dos germans per qüestions d'herència (Lc 12,13-14).

No és un reformador de l'ordre establert, ni un polític, ni un innovador social, ni tampoc un espiritualista; la seva doctrina i la seva vida, però, sí que repercuteix en la vida social i aporta una gran novetat. Jn 15,1-7. 1Jn 4,7-12

Elements bíblics:

Vida de pobresa:

- Lc.9,57-58: no té on reposar el cap...
- Mc.6,2-3: "el fill del fuster"...
- Lc.4,16-21: enviat per l'Esperit a anunciar la bona nova als pobres ...
- Lc.10, 1-7: no portin bossa, ni sarró, ni sandàlies...

Primacia del Regne:

- Mt.6,19-21: no han d'amassar tresors a la terra...
- Mt.6,24: ningú no pot servir dos senyors a la vegada...
- Lc.18,28: ho deixen tot per seguir Jesús...

Actitud de vetlla:

- Lc.16,19-26: insensible davant el pobre Llàtzer...
- Lc.12,16-21: el que planejava ampliar els seus graners...

Les necessitats quotidianes:

- Mc.2,25-27: prioritat sobre la institució del dissabte (David i els pans)...
- Mc.7,8-13: la tradició humana del Corban (un regal dedicat a Déu)...

La comunió de béns:

- Lc.6,30: dóna a qui et demana...
- Lc.14,12-14: en fer un banquet cal invitar els pobres...
- Mt.25,35ss.: vaig tenir fam i...

Crítica als rics i poderosos:

- Lc.1,51-53: el Magnificat. Derrocà els poderosos...
- Lc.6,20-26: feliços els pobres i desgraciats els rics (benaurances)...
- Jm.5,1ss.: ploreu, la riquesa se us podrà...

III. Els Pares de l'Església

III. Els Pares de l'Església

L'Església catòlica anomena Pares de l'Església als teòlegs i autors que van establir la doctrina cristiana amb anterioritat al segle VIII. Els escrits dels Pares (anomenats, en el seu conjunt, literatura patristica), es fonamenten en els textos de la Bíblia (especialment de l'Evangelí), en els escrits dels Pares Apostòlics, en les màximes eclesiàstiques i en les decisions dels concilis de l'Església. Els Pares de l'Església van facilitar un conjunt doctrinal articulat de l'ensenyament cristià perquè pogués ésser difós per tots els racons de l'Imperi romà.

Els primers Doctors de l'Església van ser, alhora, quatre Pares de l'Església d'Occident (Sant Ambrós, Sant Agustí d'Hipona, el papa Sant Gregori i sant Geroni) i quatre Pares de l'Església d'Orient (sant Atanasi, sant Basili, sant Joan Crisòstom i sant Gregori Naciàncè). Els primers Pares orientals (Clement d'Alexandria, sant Justí Màrtir i Orígenes) van estar sota la influència de la filosofia grega.

L'Església va establir quatre requisits per a atorgar el títol de Pare de l'Església als primers autors. A més a més d'haver viscut durant el primer període de la història de l'Església, havien d'haver portat una vida santa, els seus escrits havien d'estar lliures d'errors doctrinals i havien de proposar una defensa o explicació destacada de la doctrina cristiana. Finalment, els seus escrits haurien d'haver estat aprovats per l'Església.

- **En els inicis**

- A. La Didajé.**

Dóna a tot aquell qui et demani i procura de no reclamar-li-ho; perquè és voluntat del Pare que tothom rebi dels seus propis dons. Benaurat aquell qui dóna d'acord amb el precepte, perquè està exempt de blasme; però, ai! Del qui rep: perquè si rep quan està en necessitat, està net de culpa, però si rep sense estar en necessitat, haurà de donar compte del motiu i de la finalitat del do rebut. I ficat a la presó serà jutjat sobre el que va fer i no en sortirà fins que no hagi pagat fins l'últim quadrant.

Però sobre això també està escrit: Que et suï l'almoïna a les mans fins que sàpigues a qui al dones (I,4-6).

No seràs dels qui obren les mans per prendre i les clouen per donar. Si tens (alguna cosa guanyada) amb les teves mans, dóna'n en remissió dels teus pecats. No dubtaràs a donar ni murmuraràs en fer-ho, perquè coneixeràs un dia qui és qui et recompensarà degudament.

No giraràs la cara a l'indigent, sinó que comunicaràs totes les coses amb el teu germà i no diràs que són teves; car sou coparticipants en la immortalitat, amb més raó encara en els béns corruptibles (IV,5-7).

B. Primera Apologia de Justí. L'Eucaristia.

Tot seguit, quan hem banyat d'aquesta forma el candidat que ha cregut i ha fet la seva adhesió, el portem al lloc on es troben reunits els anomenats germans per fer amb tot fervor unes pregàries en comú per nosaltres mateixos, per l'il·luminat, per tots els altres d'arreu del món: que, coneixent ja la veritat, meresquem de ser considerats bons ciutadans per les obres i observants dels manaments, i així assolim la salvació eterna. Acabada la pregària, ens saludem els uns als altres amb un bes. Després hom presenta al president dels germans pa i una copa d'aigua i de vi barrejat; ell els pren i tributa glòria i lloança al Pare de l'univers per mitjà del nom del Fill i de l'Esperit Sant, i fa una llarga acció de gràcies per haver-se dignat a concedir-nos aquests béns. Finides les pregàries i l'acció de gràcies, el poble hi assenteix dient: Amén. La paraula hebrea amén vol dir: Així sia. Un cop el president ha donat gràcies i tot el poble hi ha assentit, aquells qui entre nosaltres són anomenats diaques fan participar cada assistent del pa i del vi i aigua sobre els quals s'ha fet l'acció de gràcies. I en porten als absents.

Aquest aliment rep entre nosaltres el nom d'Eucaristia. I ningú no pot participar-ne lícitament fora d'aquell qui cregui que allò que ensenyem és veritat, hagi rebut el bany del perdó dels pecats i per al nou naixement i visqui tal com Crist ens ensenyà. Aquest aliment no el prenem pas com si fos un pa i una beguda qualssevol. Car ens ha estat ensenyat que Jesucrist, el nostre Salvador, fet carn mitjançant el Logos de Déu, assumí carn i sang per la nostra salvació. Doncs, de la mateixa manera, l'aliment sobre el qual hem donat gràcies mitjançant la paraula de la pregària que prové d'ell aliment del qual es nodreixen per transformació la sang i carn nostres és el cos i la sang d'aquell Jesús encarnat. En efecte, els apòstols en les Memòries que ens han deixat i que s'anomenen Evangelis, ens han transmès que així els fou manat: que Jesús prengué el pa, donà gràcies i digué: Feu això en memòria meva. Això és el meu cos. I semblantment prengué el calze, donà gràcies i digué: Això és la meva sang. (Mt 26,26s; Mc 14,22s; Lc 22,19s; 1Co 11,23). I només en donà part a ells. Imitant-ho, els dimonis malvats han fet córrer que això també passa en els misteris de Mitra. Ja sabeu, o podeu esbrinar-ho, que en els ritus d'iniciació se serveix pa i una copa d'aigua amb certes invocacions.

Després d'això, no parem de recordar-nos mútuament aquests fets. I els qui tenim, socorrem tots els necessitats. I sempre ens assistim entre nosaltres. Beneïm el Creador de l'univers mitjançant el seu Fill Jesucrist i l'Esperit Sant per totes les coses que en rebem. El dia que en diuen del Sol se celebra en un mateix indret l'assemblea de tots els qui viuen a ciutat o a la pagesia, i es llegeixen les Memòries dels Apòstols i els escrits dels profetes, fins que el temps ho permet. Quan el lector ha acabat, el president amb un discurs amonesta i exhorta a imitar tan bells exemples. A continuació tots a l'una ens posem drets i elevem pregàries. Acabada aquesta pregària com dèiem suara, és ofert pa i vi amb aigua, i el president prorromp igualment en pregàries i accions de gràcies, tant com pot, i el poble hi assenteix aclamant: Amén. Llavors segueix la distribució i participació de cadascú en els aliments sobre els quals s'ha fet l'acció de gràcies. I per mans dels diaques és enviat als absents. Els qui tenen en abundància i ho volen, segons decisió personal, donen el que els sembla. La col·lecta és posada a disposició del president, i ell socorre orfes i vídues; els qui passen necessitat per malaltia o una altra causa; els qui són a la presó, els forasters de pas; en una paraula, esdevé protector de tots els qui estan en necessitat. Tots fem aquesta assemblea conjuntament el dia del Sol perquè és el dia primer en què Déu, transformant la tenebra i la matèria, creà el món, i també perquè, aquest mateix dia, el nostre Salvador Jesucrist ressuscità d'entre els morts. En efecte, el van crucificar la vigília del dia de Cronos, i l'endemà del dia de Cronos, que és el dia del Sol s'aparegué als seus apòstols i deixebles i els ensenyà aquestes doctrines que ara us fem a mans perquè les examineu (*1Apol.* 65-67)

C. El model: el Discurs a Diognet.

Els cristians, efectivament, no es distingeixen dels altres homes ni pel país, ni pel llenguatge, ni pels vestits. Perquè ni habiten ciutats exclusivament d'ells, ni parlen cap dialecte especial, ni duen una vida a part.

En realitat, aquesta doctrina no els ha estat pas descoberta gràcies al talent o a l'especulació d'homes curiosos, ni professen, com d'altres, una opinió humana.

Per altra banda, bo i repartint-se en les ciutats, gregues o bàrbares, tal com a cadascú hagi tocat en sort, i emmotllant-se als usatges locals en qüestió de vestimenta, menjar i convivència, mostren l'admirable i, per confessió de tothom, paradoxal condició de llur ciutadania.

Resideixen a les pròpies pàtries, però com a forasters; compleixen tots els deures de ciutadans, i suporten totes les càrregues com els estrangers; qualsevol terra estranya resulta per a ells pàtria, i tota pàtria, terra estranya. Es casen com tothom, engendren fills; però no exposen els nadons. Comparteixen tots la taula, però no el llit. Es troben dins la carn, però no viuen segons la carn. Passen el temps sobre la terra, però tenen els drets de ciutadania al cel. Obeeixen les lleis establertes, però amb llurs vides superen les lleis. Estimen tothom, i de tothom són perseguits. Se'ls desconeix, i tanmateix se'ls condemna. Se'ls mata, i així se'ls fa obtenir la vida. Són pobres, i enriqueixen molta gent. Manquen de tot, i abunden en tot. Hom els menysprea, i en els menyspreus troben llur glòria. Hom els calumnia, i hi troben la justificació. Són insultats, i ells beneeixen; ultratjats, i ells honoren. Tot fent el bé, són castigats com a malfactors; punits, s'alegren com si conservessin la vida.

Pels jueus són combatuts com a membres d'una altra raça; pels grecs són perseguits, i els mateixos que els detesten no sabrien dir el motiu de llur odi. En un mot: el que és l'ànima en el cos, això són en el món els cristians (Diog 5-6,1).

2. Alguns textos d'alguns autors

D. Climent d'Alexandria.

Els qui es preocupen seriosament de la seva salvació, han de tenir per principi primer que qualsevol possessió de riquesa se'ns dona per raó de l'ús.

(El pedagog, 2,3).

Déu va crear el gènere humà per a la comunió o comunicació dels uns amb els altres, tal com Ell va començar per repartir d'allò seu i ho va fer a tots els homes als quals va donar el Logos comú i tot ho va fer per a tots. Així, tot és comú i que no pretenguin els rics tenir més que els altres. Per tant, allò que «tinc i m'en sobra, ¿per què no n'he de gaudir?» No és humà ni és propi de la comunió de béns. És propi de la caritat dir: «Tinc, ¿per què no donar-ne part als necessitats?». El que ho senti així és perfecte perquè ha complert el manament d'”estimar el pròxim com a si mateix” *(El pedagog, 2,12)*

Sé molt bé que Déu ens ha donat la facultat d'ús, però només fins allà on és necessari, i va voler, per altra banda, que l'ús fos comú. I és absurd que un de sol visqui entre delícies, mentre molts més estan en la misèria. Com n'és de molt més gloriós fer un benefici a molts que no pas viure en una casa luxosa! És molt més intel·ligent gastar a favor dels homes, que no pas en pedres precioses i objectes d'or *(El pedagog, 2,12)*

E. Joan Crisòstom.

No és un mal que un de sol tingui els béns que són del Senyor, que gaudeixi un de sol d'allò que és comú? O és que no és del Senyor la terra i tot el que conté? Ara bé, si tot el que tenim pertany al Senyor de tots, també pertany als que són, com nosaltres, servents seus. No ens adonem que aquest és l'ordre establert en les grans coses? A tots se'ls dona per igual la seva ració de blat, ja que surt dels graners de l'amor. La casa senyorial està oberta a tots. Són comuns també totes les coses imperials: les ciutats, les places, els passeigs són comuns a tots. Tots en participem per igual (*Homilia a la primera carta a Timoteu, 12,4*).

Jo us exhorto a què recordeu sempre allò que val per a tot; és a dir: que no donar als pobres dels propis béns és cometre amb ells un robatori i atemptar contra la seva pròpia vida. Recordeu que no retenim el que és nostre, sinó el que és d'ells. Si fomentem aquestes íntimes disposicions donarem llargament de les nostres riqueses, alimentarem aquí al Crist famolenc i tindrem allà un gran dipòsit i obtindrem els béns venidors (*Sobre Llàtzer, 2,4*).

Em diràs, com puc practicar l'almoïna, si jo sóc pobre? Precisament perquè ets pobre pots practicar molt més l'almoïna. I és així que el ric, embriagat per l'abundància del seu diner, presoner d'una febre i d'un amor insaciabls, només pensa en fer créixer allò que té; el pobre, en canvi, com que està lliure d'aquesta malaltia i no pateix aquesta debilitat, es desprèn molt més fàcilment d'allò que té (*Sobre l'Incomprensible, 8,2*).

No pensem que per salvar-nos n'hi ha prou de presentar a l'altar un calze d'or i de pedres precioses després d'haver assetjat viudes i orfes. Vols honorar el cos de Crist? No l'oblidis quan es troba despullat. No li tributis honor aquí al temple amb guarniments de seda, oblidant-lo després a fora, on pateix fred i nuesa. (*Homilies sobre l'Evangeli de Mateu (Homilia L)*)

F. Ambròs de Milà.

Fins on voleu portar, oh rics, la vostra cobdícia insensata? És que us creieu que sou els únics habitants de la terra? Per què expulseeu de les vostres possessions els que tenen la vostra mateixa naturalesa i reclameu per a vosaltres sols la possessió de tota la terra? La terra ha estat creada en comú per a tots, pobres i rics; per què us arrogueu, oh rics, el dret exclusiu de la terra? Ningú no és pobre per naturalesa, ja que aquesta ens engendra igualment pobres a tots. Naixem nus, sense or ni plata (*Sobre Nabot, 2*).

G. Agustí d'Hipona.

Quan venia cap a aquí, pel camí una vegada més m'han parat els pobres i m'han pregat que intercalés una paraula a favor seu, ja que es queixen de que últimament han rebut molt poc per part vostra. També esperen quelcom de nosaltres, els clergues; fem el que podem, però els nostres mitjans són limitats. Això vol dir que nosaltres som els delegats dels pobres davant vostre (aplaudiments). Ho heu sentit i aplaudiu. Que li siguin donades gràcies a Déu! (*Sermo* 61,13).

De les coses, uns n'usen bé i altres malament. Els que les usen malament hi enganxen i lliguen el seu cor; és a dir, es fan esclaus de les coses, quan aquestes haurien d'estar sotmeses a ells, i posen en elles tot el seu bé, quan ells haurien de ser el bé d'elles per mitjà d'un recte ordenament i d'un bon ús. Al contrari, els que n'usen rectament mostren que són béns, però no per a ells mateixos, ja que no els fan ser ni millors ni pitjors, sinó que són ells més exactament els qui fan que les coses siguin bones (*Sobre el lliure albir*, 1,15,33).

Si dels governs en traiem la justícia, en què es converteixen sinó en colles de lladres a gran escala? I aquestes colles, què són sinó regnes en petit? Són un grup d'homes, es regeixen per un cap, es comprometen amb un pacte mutu, es reparteixen el botí segons la llei acceptada per ells. Suposem que a aquesta colla se li afegeixen nous grups de bandits i arriba a créixer fins a ocupar posicions, establir casernes, prendre ciutats i sotmetre pobles: obertament s'autodenomina regne, títol que clarament li és conferit, no per l'ambició deposada, sinó per la impunitat aconseguida. Amb molta finor i amb gran profunditat, un pirata capturat presoner va respondre al cèlebre Alexandre Magne. El rei en persona li va preguntar: «Què et sembla tenir el mar sotmès al pillatge?» «El mateix que tu -va respondre-li- tenir-hi el món sencer. Només que a mi, com que ho faig amb una pobra galera, m'anomenen bandit, i a tu, com que ho fas amb tota una flota, t'anomenen emperador (*De Civ. Dei* IV,4).

La pau del cos és l'ordenada complexió de les seves parts. La pau de l'ànima irracional, l'ordenada calma dels seus instints. La pau de l'ànima racional és la concòrdia ordenada entre el coneixement i l'acció. La pau del cos i de l'ànima la vida ordenada i la salut de l'ésser viu. La pau entre l'home mortal i Déu és l'ordenada obediència en la fe sota la llei eterna. La pau dels homes, la seva ordenada concòrdia. La pau de la família és l'ordenada concòrdia entre els que manen i els qui obeeixen. La pau de la ciutat és l'ordenada concòrdia entre els ciutadans que governen i els governats. La pau de la ciutat celestial és la ciutat ordenadíssima i concordíssima per a gaudir de Déu i els uns dels altres en Déu. La pau de totes les coses, la tranquil·litat de l'orde. L'orde és la disposició que assigna a les coses iguals i a les desiguals, a cadascuna el seu lloc (*De Civ. Dei* 19,3,1)

H. Basili de Cesarea.

El ric no és senzillament digne d'enveja per la seva riquesa, ni el poderós per la seva alta dignitat, ni el fort per la força del seu cos, ni el savi per l'abundància de la seva paraula. Tot això són instruments de la virtut per als que els saben usar, però no tenen la benaurança en si mateixos. I el que n'usa malament és un desgraciat, com el que es traspassa a si mateix amb l'espasa que va agafar per a venjar-se dels seus enemics. Però si hom tracta bé i conforme a la raó les coses presents, i és bon dispensador dels béns que Déu li ha confiat, i no els aplega solament per al seu profit i el seu plaer, aquest és digne de lloança i amor, per la caritat que mostra envers els seus germans, per la seva generositat i condició benèfica (*Homilia sobre l'enveja*, 5).

I. Gregori el Gran.

Quan proporcionem alguna cosa necessària als indigents, els estem retornant el que és seu, no els donem pas d'allò nostre. Més aviat estem pagant un deute de justícia més que no pas fent una obra de misericòrdia. (*Regla Pastoral*, 3, 21)

J. Gregori de Nissa

Aquests dies ha arribat una multitud de despullats i desemparats. Una multitud de captius truca a les portes de cada un de nosaltres. No ens falten forasters i desterrats i pertot arreu podem veure mans que ens supliquen. La casa d'aquesta gent és el ras. La seva teulada són les portalades i les cruïlles dels camins i els racons més deserts de la plaça pública. S'hostatgen en els forats de les roques com si fossin mussols. Vesteixen parracs, les seves collites són una voluntat de qui els fa una almoïna, mengen el que cau de la taula de qui arriba primer, beuen a la font pública, com els animals i com a vas tenen el bol de la mà, el seu rebost són els plecs del vestit si no està esparracat i deixar escapar tot el que s'hi tira. La seva taula són els genolls encongits, el seu llit a terra i el seu bany el riu... I tenen aqueta vida errant no perquè ho hagin volgut així, sinó per imposició de la desgràcia i la necessitat.

Ajuda'ls amb el teu dejuni. Sigues generós amb aquests germans víctimes de l'infortuni. Dóna al famolenc el que treus al teu ventre. Modera amb sàvia temprança dues passions que són contràries entre si: la teva fam i la del teu germà... No permetis que d'altres ajudin el que està prop teu i s'emportin el tresor que t'estava reservat. Abraça l'afligit com l'or. Estreny amb els teus braços el malalt com si d'això en depengués la teva salut i la de la teva dona i la dels teus fills, dels teus criats i de tota la teva família... No menyspreïs aquests que jauen estesos com si no valguessin res. Considera qui són i descobriràs la seva dignitat: ens representen la persona del Salvador.

IV. Famílies religioses

A. Arca

Al voltant del foc

Lanza del Vasto

Som tots passatgers o pelegrins
Encenguem, doncs, un foc en la cruïlla vers
l'Etern.
Tanquem el cercle i fem un temple al vent.
Fem d'aquest lloc qualsevol un temple,
puix ha arribat el temps d'adorar en esperit i veritat.
De donar gràcies en tot temps i en tot lloc...
El foc és el present que crema i brilla, el present
que prega.
El foc és el sacrifici del que en ell es crema,
l'escalfor de vida i el goig dels ulls.
Hi és la mort de les coses mortes i el seu retorn a la llum.

I vosaltres, gent que passeu per la ruta del quatre vents,
entreu en la ronda i doneu-nos la mà.
Bufe sobre nosaltres, Senyor, perquè la nostra
pregària pugi com la flama.
Perquè el nostre cor de llenya i espines i el seu
breu i vacil·lant llampec de vida serveixin per nodrir una mica
la vostra glòria.

***Lanza del Vasto**, (1901 – 1981) nascut Giuseppe Giovanni Luigi Enrico Lanza di Trabia, va ser un filòsof, poeta, artista i activista de la no-violència. Va ser deixeble de Mohandas Gandhi, treballant en el diàleg interreligiós, la renovació espiritual, l'activisme ecològic i la no-violència. Va fundar la comunitat de l'Arca. Una comunitat original consagrada al treball a mà i a la vida interior. Un lloc de resistència a la idolatria del benestar i el bé comú. Un laboratori de societat no-violenta, inspirada per l'Evangelí i portadora de valors universals amb respecte ple cap a totes les religions i espiritualitats.*

<https://www.lanzadelvasto.com/es/accion/larca/>

B. Benedictins

Silenci del cor

El silenci del cor és el que tota persona consagrada, tot cristià autèntic desitja. És un silenci profund, un silenci interior, malgrat el soroll exterior; és un silenci de retrobament amb un mateix, d'aquietament. Diu Tagore: "La flor pregunta al fruit: On ets? I el fruit li contesta: DINS TEU". Per això el silenci és presència. Tota la vida està dins nostre, ens és donada. Pel silenci aprenem l'art d'escoltar el Déu-Amor que se'ns vol comunicar. "Para l'orella del teu cor", ens diu sant Benet. I és en aquest silenci interior on acollim la paraula.

Per això, el silenci profund sols és possible quan la persona ha guanyat la batalla de la pròpia vida. S'ha alliberat de tot el que no la deixa ser ella mateixa, la batalla per prendre consciència de la seva realitat, per dominar-se. Aquest silenci del cor no és per fugir, sinó per trobar; no és per dormir, sinó per despertar.

Aquest silenci és una experiència extraordinària ja que, trobant-te tu i trobant Déu, tot canvia. Esdevens capaç de relacionar-te amb el teu entorn i amb els altres amb llibertat; ja no depens de res ni de ningú. Tot esdevé important en tant que està arrelat en la pròpia identitat, en el propi centre, on Déu és i ens parla.

La dificultat que tots experimentem, quan volem fer aquest silenci, és la constatació de la inèrcia que hi ha en la nostra vida, de la força que els hàbits tenen en nosaltres, del poc que som nosaltres mateixos. Obligar-se a descobrir el silenci és dirigir-se vers la pròpia identitat, vers l'anhel que tenim de Déu. La persona no pot entrar en aquest santuari, que és el silenci, si no està realment interessada per Déu. Si la persona, en el fons, està interessada per les coses de la seva vida, està pendent dels seus problemes, dels seus desigs, dels seus temors, aquests seran una barrera que li dificultarà arribar al silenci. Al silenci del cor, solament s'hi arriba quan tota la resta calla. I es calla, es pacifica, quan l'interès de la ment, del cor i de la voluntat per descobrir la Veritat, la Realitat, el Déu-Amor, és superior a tot.

El silenci del cor és fruit de la humilitat, aparentment no s'hi veu res. La persona que sap guardar aquest silenci interior és una persona senzilla, no té façana, no vol sobresortir, no ho necessita. Vaig llegir una frase de l'Alcorà que diu: "Fes la teva casa de manera que no provoquis l'enveja del teu veí". L'autor que cita aquest text diu que hauríem de ser com els patis de Còrdova que per fora tenen una façana llisa, simple, però que per dintre estan plens de flors, que són una joia i un esclat de colors. Si vivim amb profunditat aquest misteri d'amor que se'ns manifesta constantment en l'íntim del nostre cor, sentirem la necessitat d'aquest silenci ple que ens permet copsar la paraula contínua i eficaç que ressona en l'avui de Déu i en l'ara del temps. Les altres moltes paraules no eviten el pecat.

C. Carmelitanes

A la recerca de l'essencial

... Hi ha moments de la meua vida actual en els quals visc la gran alegria de sentir-me unida a totes les germanes de la meua comunitat, federació i més enllà, com l'arrel està unida a les branques, les fulles i les flors i sense elles no tindria sentit ser arrel.

Altres vegades se m'obre l'horitzó més enllà de la circumstància de ser carmelita, de pertànyer a un orde i em sembla que toco la nua realitat de l'existència humana, una qualsevol, que viu davant Déu i des de Déu i pendent d'Ell, sense més ornaments, ni consagracions ni regles, simplement incorporada a Crist, vivint el misteri sense mesura de l'encarnació en un silenci existencial teixit d'insignificança i d'agraïment, de pobresa i de serena alegria.

La pregària, el silenci, la feina d'escriure, el treball manual i l'atenció a les germanes que comparteixen alguns dies amb mi, les caminades pel bosc en un ambient sobri, bell en la seva modèstia, em van transformant per dins. Vaig caminant, encara que ja tingui 65 anys fets, vers el meu veritable ésser, la meua veritat que aflora amb llibertat. [...] El procés d'autoconeixement no ha conclòs. Comprenc ara millor que abans el que diu la Santa: que el propi coneixement no pot faltar mai. [...]

La imatge de Déu s'ha anat transformant i continua transformant-se. [...] La lenta transformació d'aquella imatge en el Déu-Abba-Mare de Jesús suposa per a mi un morir i renéixer que inclou dolor i goig, esperança i desànim, perplexitat i llibertat. És una purificació de tota la vida anterior, de les profunditats del meu ésser que no havia experimentat abans. La purificació de la imatge de Déu, de mi mateixa i de les relacions, se m'havia fet més necessària, més actual que mai. La lectura dels Sants Pares se'm fa una vegada més nova, i al mateix temps comprenc millor que també ells només són els mestres, que el que em toca fer a mi no ho fan ells per mi, ni tan sols si em sabés els seus textos de memòria. L'actitud d'aprendre és essencial. És una forma d'humilitat que ara comprenc millor que anys enrere.»

Cristina Kaufmann, a la recerca de l'essencial
Cristianisme i Justícia, EIDES

Cristina Kaufmann ([Baden](#), Suïssa, 19 d'octubre de 1939 - [Barcelona](#), 18 d'abril de 2006) va ser una religiosa [carmelita descalça](#) que va viure a la comunitat de [Mataró](#). Educada en una família cristiana, tenia set germans. Enllestits els estudis universitaris, coneixedora de cinc idiomes i apassionada per la cultura que mai deixà de cultivar, ingressà a la comunitat del Carmel de la Immaculada Concepció de Mataró el 1964. Va professar el 15 de setembre del 1965 i en fou responsable del 1973 al 2001. És autora de diversos articles i publicacions com el llibre "El rostre femení de déu. Reflexions d'una carmelita descalça".

D. Claretians

Senyor i pare meu,
que et conegui i et faci conèixer,
que t'estimi i et faci estimar,
que et serveixi i et faci servir,
que et lloï i et faci lloar
per totes les criatures.
Amén.

Antoni Maria Claret

*Antoni Maria Claret i Clarà neix a Sallent (Bages) el 23 de desembre de 1807 i mort a Fontfreda (Llenguadoc) el 24 d'octubre de 1870. Fill de teixidors, practicà l'ofici, a Barcelona, i estudià dibuix a l'escola de Llotja (1825-29). Inicià (1829) la carrera sacerdotal al seminari de Vic i fou ordenat el 1835. Anà a Roma, on ingressà a la Companyia de Jesús (1839), de la qual sortí abans de professar. De retorn a Catalunya, regí les parròquies de Viladrau i de Sant Joan d'Oló (1840-43). Situat en la línia del catolicisme antirevolucionari, recorregué, com a missioner i predicador, les comarques catalanes, gairebé sempre a peu, i col·laborant amb el clergat i les religioses (1843-46). Missioner incansable, predicà sempre en la llengua del poble. El 1849 fundà a Vic la Congregació de Missioners Fills de l'Immaculat Cor de Maria, anomenats popularment *claretia*. Creà institucions públiques de caràcter cultural i benèfic. Morí a l'exili, acollit al monestir cistercenc de Fontfreda, prop de Narbona. Canonitzat el 1950, hom en celebra la festa el 24 d'octubre.*

E. Dominiques

F. Drapaires d'Emaús

La vida consisteix en aprendre a estimar

No sento cap nostàlgia del passat. De que serveix fer el ploricó sobre allò que ja ha sigut? Ocupem-nos de coses serioses. La història de la humanitat m'apassiona i, com més reflexiono sobre ella, més la veig com una successió d'humanitats, radicalment diferents entre si. La humanitat del domini del foc, de la invenció de la roda, de la agricultura, ... i, més propera a nosaltres, la de la màquina de vapor i l'electricitat. De sobte tot canvia i l'home ja no és el mateix.

Que n'és d'extraordinària la presa de consciència que l'home té del cosmos! Els savis arriben ja a més de dos mil milions de galàxies i, amb el telescopi per satèl·lit, ens prometen que dominaran encara més mons. Espero amb impaciència el que ens diran quan escrutin l'univers amb aquest extraordinari aparell.

Estem al llindar d'una època en la que assistirem a descobriments meravellosos i imprevisibles i, al mateix temps, a un nivell de crueltat que fins ahir era impensable. Meditar sobre aquestes realitats em porta a la convicció que ja no es tracta d'interrogar-se sobre l'existència del bé i el mal, sinó de rendir-se a l'evidència que el que existeix és la llibertat.

Avui la humanitat ho sap tot. Sap fins i tot que pot autodrestruir-se. Un cop acabat l'enfrontament entre els dos blocs, de sobte la humanitat es mira al mirall. En temps del "malèvol roig", els americans (i tots els altres!) podien quedar contents dient-se -i dient a una part del món que ells eren els "bons". Avui estan obligats a veure en el mirall, no solament als pobres, més nombrosos que mai, sinó també a les classes mitges exposades a l'atur i vivint embargades per la por.

En l'absurd més gran, la humanitat contempla juntes la sobreproducció i la fam. I sabent que hi ha abundància, els famolencs es desesperen encara més. Els humans es desesperen perquè cada vegada són menys útils: la robotització a escala mundial ha destruït l'equilibri, més que mil·lenari, que estava assentat en el treball. Que faran de mi? Hauran de trobar unes raons per viure diferents a les de "produir, menjar i dormir". Hauran d'inventar, fins i tot en mig del caos, una altra forma de viure. **1** jo confio plenament que ho aconseguiran.

Tot això implica el sorgiment d'un home nou. Una part de la humanitat se n'anirà al desert. Floriran comunitats que voldran viure en la pobresa evangèlica. Una altra part viurà de la droga i dels altres negocis assassins. La majoria, anirà d'una banda a l'altra entre els monjos i els traficants. Hauran d'inventar tasques noves i crear una cultura original i no serà pas fàcil! potser al final, la història humana, amb totes aquestes contradiccions i marrades, acabarà sent el caminar de l'home cap al reconeixement d'allò que realment és: més que un individu, una persona, és a dir, un ser humà, signe de quelcom més gran que ell mateix.

Si he de transmetre alguna certesa als que lluitaran per fer-ho tot més humà, és aquesta – decididament no sé dir altra cosa: la vida consisteix en aprendre a estimar.

Henri Antoine Grouès (àlies *Abbé Pierre*) va néixer el 5 d'Agost de 1912 a Lió. Va participar activament en el Moviment Scout de França. Als 16 anys, impactat per la figura de Sant Francesc d'Assís, decideix fer-se frare caputxí, cosa que farà als 19 anys, després d'haver distribuït als pobres la part de l'herència que li tocava.

El 1938 és ordenat sacerdot. Durant la Segona Guerra Mundial realitzà una intensa activitat de salvament de víctimes de la tirania nazi. És a partir de llavors quan comença a conèixer-se com *Abbé Pierre*, nom de clandestinitat utilitzat en accions arriscades. Perseguit ell mateix per la Gestapo aconsegueix fugir i arriba a Algèria amagat en un sac de transport postal. Acaba la guerra i s'estableix a París, i és triat diputat per l'Assemblea Nacional.

Entre altres iniciatives presenta amb altres diputats, un projecte de llei per al reconeixement de l'objecció de consciència. El 1947 lloga per viure, un gran casalot als afores de París. Aviat es converteix en un centre d'acollida, on sobretot els caps de setmana, hi van joves i famílies senceres amb pocs recursos per passar unes hores de tranquil·litat i reflexió.

Un dia meditant l'Evangeli veu que el millor nom per aquest centre d'acollida és *Emaús* :

http://www.emaus.es/abbe_pierre.html

G. Escolapis

H. Església Ortodoxa

Meditació d'un monjo ortodox

Si quan mirem una persona no som capaços de veure la seva bellesa, no la podrem ajudar. No podrem ajudar a cap persona si només tenint en compte el que és lleig i dolent, tal vegada només allò que és deformat.

Crist va mirar a tothom qui va trobar, la prostituta, el lladre i va veure amb ells la bellesa que tenien amagada en el seu interior. Una bellesa deformada i espatllada, però al capdavant era bellesa i el que Ell va fer fou cridar aquesta bellesa i fer-la emergir.

Això és el que nosaltres hem d'aprendre a fer amb els demès. Però per fer-ho, primer de tot hem de ser purs de cor, purs en la nostra intenció i estar oberts, la qual cosa no sempre aconseguim de fer. Si ho fem podrem sentir, contemplar i veure la bellesa que està amagada.

Cadascun de nosaltres està fet a imatge de Déu i cadascun de nosaltres som una icona espatllada. Però si ens donen una icona espatllada pel temps, les circumstàncies o per la profanació de l'odi humà, la tractarem amb reverència, amb tendresa, amb humanitat. Al principi, no ens fixarem en el fet que estigui espatllada, sinó en la tragèdia que la malmesa i tot seguir ens centrarem en allò que queda de la seva bellesa i no en la bellesa que s'ha pogut perdre. Això és el que hauríem d'aprendre a fer amb cada persona.

Anònim

L'Església Ortodoxa és una de les tres grans denominacions del [cristianisme](#), el cos dels cristians que, com l'[Església Catòlica](#), declaren l'autoritat eclesiàstica per virtut de la successió apostòlica. Anomenada a si mateixa l'Església única, santa, catòlica i apostòlica, està formada per les jurisdiccions de catorze patriarcats i les seves respectives [esglésies autocèfales](#), unides doctrinalment i litúrgicament, però amb [sínodes](#) independents respecte al [Patriarcat de Constantinoble](#), que ostenta una primàcia d'honor ([primus inter pares](#)). Es calcula que actualment hi ha uns 225 milions de fidels ortodoxos arreu del món, xifra que pot variar segons les fonts. Abans del [Gran Cisma d'Orient](#) ambdues esglésies compartien la mateixa doctrina segons allò que acceptaven en els concilis ecumènics, però amb diferències en l'estil d'adoració i l'ús de diferents idiomes a les misses. L'Església Ortodoxa és un cos distint d'altres esglésies orientals denominades [Esglésies ortodoxes orientals](#) que es va separar doctrinalment en no acceptar el [Concili de Calcedònia](#). (Font: Wikipèdia)

*Filles de la Caritat***Louise de Marillac**

Aviat t'adonaràs com és de pesat portar la caritat. Molt més que carregar amb la gerra de sopa i amb la cistella plena... Però conservaràs la tendresa i el somriure. No tot consisteix a distribuir la sopa i el pa. Això també ho poden fer els rics. Tu ets la insignificant serventa dels pobres, la “filla” de la caritat sempre somrient i de bon humor. Ells són els teus amos. Terriblement susceptibles i exigents, ja ho veuràs. Però com més repugnants siguin i més bruts estiguin, com més injustos i grollers siguin, més hauràs de donar-los el teu amor. Només pel teu amor, pel teu amor únicament, et perdonaran els pobres el pa que els dones.

Louise de Marillac (1591 – 1660). Religiosa francesa fundadora de la Congregació de les Filles de la Caritat juntament amb Sant Vicenç de Paül. Venerada com a Santa Lluïsa de Marillac.

J. Franciscans

Feu de mi un instrument de pau

Senyor, feu de mi un instrument de pau.
Que on hi hagi odi, hi posi l'amor.
On hi hagi ofensa, hi posi el perdó.
On hi hagi discòrdia, hi posi la unió.
On hi hagi error, hi posi la veritat.
On hi hagi dubte, hi posi la fe.
On hi hagi desesperació, hi posi l'esperança.
On hi hagi tenebres, hi posi la llum.
On hi hagi tristesa, hi posi l'alegria.
Oh Mestre, feu que jo vulgui més aviat consolar que ser consolat,
comprendre que ser comprès,
estimar que ser estimat.
Perquè és donant que es rep,
oblidant que es troba,
perdonant que s'és perdonat,
i morint que es ressuscita a la vida eterna.

Sant Francesc d'Assis

Francesc d'Assís —Francesco d'Assisi en italià— ([Assís](#), [Estats Pontificis](#), [5 de juliol](#) de [1182](#) - [3 d'octubre](#) de [1226](#)) és un sant italià que va fundar l'[orde franciscà](#) i un segon orde, femení, conegut com el de les germanes clarisses. A més, és un dels primers autors literaris que fa servir la llengua italiana. Va ser canonitzat per l'Església catòlica el [1228](#), i la seva festivitat se celebra el [4 d'octubre](#). A [Itàlia](#), és conegut també com il poverello d'Assisi ('el pobret d'Assís'). És el [sant patró](#) dels [animals](#) i el [medi ambient](#).

Font: Wikipèdia

Càntic al germà Sol

Altíssim, totpoderós i bon Senyor,
vostres són les llaors, la glòria i l'honor
i tota benedicció.

A Vós sol, Altíssim, se us adiuem;
i cap home no és digne d'anomenar-vos.

Lloat sigueu, Senyor, amb totes tes criatures,
especialment el germà Sol,
el qual és dia i per ell ens il·lumineu.
I ell és bell i radiant amb gran esplendor;
de Vós, Altíssim, porta significació.

Lloat sigueu, Senyor meu,
per la germana lluna i els estels,
al cel els heu fet clars, preciosos i bells.

Lloat sigueu, Senyor, pel germà vent
i per l'aire, l'ennovulat i el serè i, tot temps,
pels qual a les vostres creatures doneu sosteniment.

Lloat sigueu, Senyor meu, per la germana aigua,
la qual és molt útil i humil i preciosa i casta.

Lloat sigueu, Senyor, pel germà foc,
pel qual ens il·lumineu de nit
i és bell i juganer i robust i fort.

Lloat sigueu, Senyor meu,
per la germana nostra mare terra,
la qual ens sosté i governa
i produeix fruits diversos amb flors acolorides i herba.

Lloat sigueu, Senyor meu, per aquells
que perdonen pel vostre amor
i aguanten malaltia i tribulació.

Benaurats els qui les aguanten en pau,
Car de Vós, Altíssim, seran coronats.

Lloat sigueu, Senyor meu,
per la nostra germana la mort corporal,
de qui cap home vivent no pot escapar.

Ai d'aquells que trobarà en pecats mortals!
Benaurats aquells que trobarà

En la vostra santíssima voluntat,
car la mort segona no els farà !

Lloeu i beneïu el meu Senyor,
i doneu-li gràcies i serviu-lo amb gran humilitat.

San Francesc d'Assis

Aquest cèlebre càntic és una simfonia de la Creació i de la fraternitat universal, que brolla de la profunditat d'una existència feta d'harmonia i acords musicals. Per sant Francesc tota creatura forma part d'aquest temple universal que reflecteix la Creació i l'amor de Déu. Aquest càntic va ser escrit a la tardor de l'any 1225. La major part dels seus escrits varen ser dictats per ell en la llengua de l'Úmbria i traduïts pels germans al llatí. (Del llibre Creació. Pere Carreras i David Jou.)

Francesc d'Assís —Francesco d'Assisi en italià— (Assís, Estats Pontificis, 5 de juliol de 1182 - 3 d'octubre de 1226) és un sant italià que va fundar l'orde franciscà i un segon orde, femení, conegut com el de les germanes clarisses. A més, és un dels primers autors literaris que fa servir la llengua italiana. Va ser canonitzat per l'Església catòlica el 1228, i la seva festivitat se celebra el 4 d'octubre. A Itàlia, és conegut també com el poverello d'Assisi ('el pobret d'Assís'). És el sant patró dels animals i el medi ambient.

Font: Wiquipèdia

K. Germanets/etes de Foucauld

Pare, m'abandono a Vós;

feu de mi tot el que us plagui,
feu-ne el que en feu, us en dono gràcies.
Estic disposat a tot, tot ho accepto;
mentre que es faci en mi la vostra voluntat
i en totes les vostres criatures;
res més no desitjo, Déu meu.
Poso la meva ànima a les vostres mans,
us la dono, amb tot l'amor del meu cor,
perquè us estimo
i m'és una fretura d'amor donar-me a Vós,
lliurar-me a les vostres mans,
sense reserva, amb confiança infinita,
puix que sou el meu Pare.

Charles de Foucauld (1858-1916)

Neix a França, a Estrasburg, el 15 de setembre 1858. Orfe als 6 anys, va créixer amb la seva germana Maria, sota les cures del seu avi, orientant cap a la carrera militar. Adolescent, perd la fe. Conegut pel seu gust de la vida fàcil ell revela, no obstant això una voluntat forta i constant en les dificultats. Emprèn una perillosa exploració al Marroc (1883- 1884). El testimoni de fe dels Musulmans desperta en ell un qüestionament sobre Déu: «Déu meu, si existeixes, fes que et conegui».

Tornant a França, l'emociona molt l'acollida discreta i afectuosa de la seva família profundament cristiana, i comença una recerca. Guiat per un sacerdot, el Pare Huvelin, ell troba Déu a l'octubre 1886. Té 28 anys. «De seguida que vaig comprendre que existia un Déu, vaig comprendre que no podia fer res més que de viure només per a Ell».

Durant un pelegrinatge a Terra Santa descobreix la seva vocació: seguir Jesús en la seva vida de Nazareth. Passa 7 anys a la Trapa, primer a la Nostra Senyora de les Neus, després Akbes, a Siria. Més tard viu sol en l'oració i adoració a prop de les Clarisses de Nazareth.

Ordenat sacerdot als 43 anys (1901) se'n va al Sàhara, primer Beni-Abbes, després Tamanrasset enmig dels Tuaregs de l'Hoggar. Vol anar a la trobada dels més allunyats, «els més oblidats i abandonats». Vol que cadascun dels que el visitin ho considerin com un germà, «el germà universal». Vol «cridar l'evangeli amb tota la seva vida» en un gran respecte de la cultura i la fe d'aquells enmig dels quals viu. «Jo voldria ser prou bo perquè ells diguin: " Si tal és el servidor, com llavors serà el Mestre ... " ? ». Sempre va somiar compartir la seva vocació amb altres. Va ser mort violentament l'11 de desembre de 1916.

Després d'haver escrit varia regles religioses; va pensar que aquesta «vida de Nazareth» podia ser viscuda a tot arreu i per tothom. Actualment la «família espiritual de Charles de Foucauld» compren diverses associacions de fidels, comunitats religioses i instituts seculars de laics i sacerdots.

<http://www.charlesdefoucauld.org/es/biographie.php>

Tejer la vida al aire de Jesús

Mientras celebramos la eucaristía el muecín llama a la oración "Dios es Grande"... se acerca la celebración del nacimiento del Profeta y se intensifican los preparativos y los momentos de oración en la mezquita del pueblo.

Felices, tres hermanitas celebramos la eucaristía que preside un Padre Blanco, amigo de la fraternidad que, por coincidencia, viene a compartir el día con nosotras. Qué bien sabe poder celebrar el día de la Vida Consagrada en torno al Pan y al Vino. Y qué bien sabe la mesa compartida a continuación con un amigo musulmán que alaba el sabor "típicamente tunecino" de la salsa hecha por Lyen, hermanita de Vietnam que teje su vida con este pueblo hace dos años.

Consagrar la vida, vivir con los ojos del corazón atentos como Simeón y Ana, a la llegada del Mesías... y descubrirlo en los más pequeños, alejados y pobres de nuestros hermanos. Hacer de Jesús la Única pasión y caminar tras sus huellas hacia aquellos a los que nadie iría, por minoría, por aislamiento, para compartir trabajo y alegría, duelos y fiesta... para, humildemente, dejarse acoger por el otro en su casa, en su cultura, en su lengua. Consagrar la vida al misterio de la Visitación; sentirme habitada e irradiar en cada gesto la alegría de su encarnación, de su presencia en cada uno de mis hermanos...

Consagrar la vida es también mezclar cansancios con las vecinas que tejen, mientras crían a sus hijos y cuidan? de; hogar, increíbles tapices y alfombras hechos de los colores del paisaje: Rojo, azul, negro, blanco, verde ... Y mezclarse en la tienda, donde cada día todo sube, y el dinero no llega, y la vida se achucha... Y mezclarse en la calle, y en el autobús. ¿Consagrar es mezclar? ¿Que contradicción! ¿O no?

Consagrar se-me parece a regalar, entregar la vida gratuitamente, sin buscar nada más, sin querer nada más, ni convertir ni convencer, sino simplemente por amistad, por amor, entregar cada día la vida al pueblo que te acoge. Somos tres hermanitas, de tres países, tres generaciones y tres culturas en medio de un pequeño pueblo que nos acoge-hace cuarenta - años,- tejedoras con nuestras vecinas tejedoras. Únicas cristianas en kilómetros a la redonda y únicas religiosas prácticamente en todo el sur del país...

¡Qué gran regalo vivir el dos de febrero aquí!

Carmela, Hermanita de Jesús
Túnez, 2 de Febrero 2012

<http://www.carlosdefoucauld.org/HtasJesus/Hermanitas-de-Jesus.htm>

L. JESUÏTES

El meu Déu...

El meu Déu és petit, feble i necessitat
El meu Déu té la bondat dels senzills
El meu Déu transmet tendresa
El meu Déu té la força dels qui han patit
El meu Déu sempre m'està esperant més avall
El meu Déu és afectuós i comprensiu
El meu Déu té la joia dels nens
El meu Déu té un esguard brillant i clar
El meu Déu canta perquè és música
El meu Déu balla perquè és dansa
El meu Déu parla perquè és una oda començada
El meu Déu té la paciència d'una mare que sempre espera
El meu Déu té la lluminositat dels estels
El meu Déu em fa mirar més enllà
El meu Déu em fa mirar al meu voltant
El meu Déu té la jovialitat d'un jove
El meu Déu té la bellesa d'una dona
El meu Déu escolta el meu clam i el meu plor
El meu Déu allarga la mà per acaronar-me
El meu Déu és una terra en la que puc plantar
El meu Déu disfruta quan ens estimem
El meu Déu plora quan plorem
El meu Déu batega en el meu cor
El meu Déu és el batec del meu cor
El meu Déu viu en els meus amics
El meu Déu calla, calla i calla
El meu Déu és ultratjat quan fem mal als petits
El meu Déu necessita estimar
El meu Déu és el meu estimat i la meva estimada
El meu Déu té la força d'un petó apassionat
El meu Déu és un gra de blat que mor
El meu Déu és un gra de blat desfet que dóna fruit
El meu Déu és un aplec d'amics
El meu Déu és una parella que s'estima
El meu Déu és un ancià que sap envellir amb paciència i esperança
El meu Déu és un malalt que està a l'hospital
El meu Déu és una dona embarassada que va en una patera
El meu Déu és feble amb els febles i fort amb els forts
El meu Déu és una gran notícia sobre la vida
El meu Déu treballa en els purs
El meu Déu és aigua pels assedegats
El meu Déu és un do desconegut
El meu Déu és la sal de la vida
El meu Déu és la llum quan tot es fa fosc
El meu Déu és escalfor quan fa fred

El meu Déu és vent suau d'estiu
El meu Déu és la llum que es veu a la fi del túnel
El meu Déu és una onada de la mar que em porta
El meu Déu és un raig de sol a l'hivern
El meu Déu no fa soroll
El meu Déu és un captaire que em mira
El meu Déu és un treballador que torna a casa en metro
El meu Déu és un metge que salva la vida a un infant
El meu Déu és Tendresa
El meu Déu és la Paraula
El meu Déu és la Força
El meu Déu es diu PARE, FILL I ESPERIT SANT

Pere Borràs, provincial dels jesuïtes de Catalunya

El nom de Jesús

Els primers cristians morien triturats per les feres invocant el nom de Jesús. Els pares i les mares del desert pregaven repetint en el seu cor i també de paraula el nom de Jesús. Des del seu ensenyament la pregària de quietud ha emprat el nom de Jesús per obrir les portes interiors a la presència de Déu. Tots recordem aquell llibre del pelegrí rus que cercava com podia pregar a totes hores fins que va trobar la resposta en anar repetint el nom de Jesús. I també avui dia "la pregària de Jesús" està força estesa en el nostre món i són molts els que, després de donar molts tombs per la vida, han trobat la perla preciosa de la qual parla l'Evangelí.

Què passa amb el nom de Jesús? Doncs, molt senzill: el nom connecta amb la persona. Dir Jesús no és només una invocació sinó una relació. Ens situa en l'àmbit essencial de la fe. Dir Jesús en la quietud, en la serenitat, en la tribulació, en el desengany... és una vivència que fa 21 segles es va repetint dia a dia sense interrupció.

El nom és la porta, aquella que obrim quan Ell sembla a fora i va trucant en els esdeveniments de la vida. No és que el Senyor entri, és que ja hi és a dintre. El seu Esperit que habita en nosaltres porta amb Ell la presència del Senyor. És en nosaltres i a favor de nosaltres, com amic, com a defensor, com a aliat, com a Senyor, com a Amor, com a Tot. La nostra manera de viure està molt tocada per la superficialitat, l'acceleració i el neguit.

Vivim en aquest món concret, carregat de tensions, injustícies, velocitats, globalitat i infinits sorolls externs i interns de tota mena. Evidentment no tot és negatiu, però el conjunt que pesa sobre el nostre cor ens porta a ser homes i dones carregats de preocupacions, amb moltes coses a fer, poc valorats generalment i també no gaire ben acompanyats. No ens resulta massa fàcil parar-nos, respirar a fons, i invocar el nom de Jesús.

Ens aniria molt bé invocar-lo. Moltes vegades de forma instantània mentre anem en el transport públic, fent cua, esperant que obrin o a l'avantsala de la consulta. Altres vegades en el recolliment d'una estona llarga, buscada amb ganes, en una església, en una habitació, en el parc o mirant el mar. Després de fer una mica de silenci i anar baixant el volum de les remors interiors, amb suavitat, amor, sense pressa ... vas dient "Jesús", i deixes que com una llavor vagi ella mateixa obrint-se... i deixar que sigui Ell el que comuniqui i ens porti per on Ell sap. La nostra actitud mentre anem repetint el seu nom és de total confiança i abandonament.

Jesús Renau sj

Extret de la pregària virtual per a joves. Escrit per Jesús Renau.

pregaria.cat és un lloc web de recursos de pregària en català al servei de persones, grups, parròquies o moviments que busquin aprofundir en la seva vida de fe. S'hi ofereixen recursos diversos perquè cadascú hi pugui trobar allò que més l'ajudi en el seu moment present o que més pugui ajudar d'altres.

www.pregaria.cat

Pregària "Gastar la vida"

El Senyor Jesús ha dit: "Qui vulgui reservar la seva vida, la perdrà;
i, qui la gastí per mi, la retrobarà en la vida eterna".
Però, a nosaltres ens fa por gastar la vida, entregar-la sense reserves.
Un terrible instint de conservació ens reclou en l'egoisme,
i ens atenalla, quan volem jugar-nos la vida.
A tot arreu, ens fem assegurances, per tal d'estalviar-nos els riscos...
I, sobretot, som covards...

Senyor Jesús, ens fa por gastar la vida.
Però, Tu, la vida ens la dones perquè la gagem;
i no ens la podem reservar en un egoisme estèril.
Gastar la vida és treballar pels altres, encara que no paguin;
fer un favor a aquell que no ens el retorna.
Gastar la vida és llançar-se al fracàs, si cal, sense falses prudències.
És cremar les naus en bé del proïsme.
Som torxes que únicament tenim sentit quan ens cremem;
únicament aleshores serem llum.
Allibera'ns de la prudència covarda,
que ens fa estalviar el sacrifici i que cerca la seguretat.

Gastar la vida no es fa amb gestos ampul·losos ni amb falsa teatralitat.
La vida es dona senzillament, sense publicitat, com l'aigua que vessa,
com la mare que dona el pit al nen, com la suor humil del sembrador.
Entrena'ns, Senyor, a llançar-nos a l'impossible, perquè, darrere l'impossible,
hi ha la teva gràcia i la teva presència. No podem caure en el buit.
El futur és un enigma. El nostre camí s'endinsa en la boira.
Tanmateix, volem donar-nos, perquè tu estàs esperant,
en la nit, amb mil ulls plens de llàgrimes.

Lluís Espinal, sj

Va néixer el 2 de febrer de 1932 a Sant Fruitós de Bages (comarca del Bages). El 1949 va ingressar a la Companyia de Jesús (al noviciat del Monestir de Veruela, Espanya). Es va ordenar sacerdot el juliol de 1962 a Barcelona, mentre estudiava Teologia. Va ser destinat com a missioner a Bolívia, on el coneixien amb l'apel·latiu Lucho. Va arribar a La Paz, on vivia en un barri molt pobre amb dos companys jesuïtes, el 6 d'agost de 1968. Va desenvolupar molt la seva faceta periodística: va ser crític cinematogràfic al diari Presència, va produir En carne viva pel canal de televisió estatal, va treballar a la ràdio Fides i va ser director del setmanari Aquí. Tot i això, en la seva missió es va dedicar a lluitar per defensar els Drets Humans, i les seves postures contràries a la dictadura i favorables als moviments miners el van enfrontar amb el govern bolivià. El desembre del 1977 va participar en una vaga de fam de 19 dies per aconseguir la democràcia. La nit del 21 de març de 1980 va ser segrestat, torturat i brutalment assassinat.

<https://www.cristianismeijusticia.net/qui-fou-lluis-espinal>

PRINCIPIO Y FUNDAMENTO

Sant Ignasi

El hombre es criado para alabar, hacer reverencia y servir a Dios nuestro Señor y, mediante esto, salvar su ánima; y las otras cosas sobre la haz de la tierra son criadas para el hombre, y para que le ayuden en la prosecución del fin para que es criado. De donde se sigue, que el hombre tanto ha de usar dellas, quanto le ayudan para su fin, y tanto debe quitarse dellas, quanto para ello le impiden. Por lo cual es menester hacernos indiferentes a todas las cosas criadas, en todo lo que es concedido a la libertad de nuestro libre albedrío, y no le está prohibido; en tal manera, que no queramos de nuestra parte más salud que enfermedad, riqueza que pobreza, honor que deshonor, vida larga que corta, y por consiguiente en todo lo demás; solamente deseando y eligiendo lo que más nos conduce para el fin que somos criados.

61

Ignasi de Loiola era el menut d'una família de tretze germans. Va néixer al castell de Loiola, a Azpeitia. Ignasi seria contemporani de Calví, Rabelais, Erasme, Maquiavel, Lluís Vives i Tomás Moro. En el setge de Pamplona, el maig de 1521, una canonada li trenca la cama dreta. Ignasi és un membre de la noblesa i somia en gestes de cavallers, però en la seva convalescència llegeix la vida de Jesús i vides de sants i es converteix. Peregrina a Montserrat i vol arribar a Barcelona per embarcar-se cap a Terra Santa, però l'epidèmia de pesta que assota la ciutat l'obliga a quedar-se a Manresa on viu una profunda experiència espiritual. S'entrega totalment a la pregària i a la pobresa i escriu les línies fonamentals dels seus "Exercicis Espirituals".

El febrer de 1523 viatja finalment a Terra Santa i desitja quedar-s'hi, però quan torna de Jerusalem, entén que ha de fer alguna cosa diferent al què havia previst. Decideix estudiar i ho fa a Barcelona, Alcalá, Salamanca i París. En aquesta última ciutat reuneix els seus primers companys i l'any 1540 neix la Companyia de Jesús. Amb els seus companys marxa a Roma per posar-se al servei del Sant Pare. Alguns membres del grup (Lainez, Salmerón, Favre...) fan un paper molt important al Concili de Trento. La seva gran preocupació? L'extensió i defensa de la fe, la seva empenta missionera i l'educació de la joventut.

*La Companyia creix per tot el món. Sorgeixen col·legis a Roma, Espanya, Alemanya, França i als Països Baixos. Apareixen les primeres universitats. Ja després de la mort d'Ignasi, es redacta la *Ratio Studiorum* (1599), una guia o pla d'estudis que recull la teoria i pràctica docent dels jesuïtes. Amb el temps, l'activitat de la Companyia es va anar diversificant cap a diferents camps segons els reptes i problemes de cada generació. Ignasi de Loiola va morir a Roma el juliol de 1556, però la seva tasca perduraria. El seu esperit i ideal d'acció quedaven assegurats.*

<http://www.jesuïtes.net/qui-%C3%A9s-sant-ignasi>

El testament

Padre Arrupe, sj 1983

Paralitzat per una trombosi, es presenta davant dels seus companys. No pot parlar i un company llegeix les seves paraules.

“Yo me siento más que nunca en las manos de Dios. Eso es lo que he deseado toda mi vida, desde joven. Y eso es también lo único que sigo queriendo ahora. Pero con una diferencia: hoy toda la iniciativa la tiene el Señor. Les aseguro que saberme y sentirme totalmente en sus manos es una profunda experiencia. Al final de estos 18 años como General, quiero, ante todo y sobre todo, dar gracias al Señor. Él ha sido infinitamente generoso para conmigo. Yo he procurado responderle sabiendo que todo me lo daba para la Compañía, para comunicarlo con todos y cada uno de los jesuitas. Lo he intentado con todo empeño... mi única ilusión ha sido servir al Señor y a su Iglesia con todo mi corazón. Desde el primer momento hasta el último”.

Pedro Arrupe va néixer a Bilbao el 14 de novembre de 1907. Després de llicenciar-se va començar la seva carrera mèdica. Va estudiar medicina a Madrid durant quatre anys, amb excel·lents resultats, alhora que visitava els pobres barris de la ciutat i coneixia situacions de primera necessitat amb gran necessitat i misèria. Després d'una profunda experiència espiritual a Lourdes, França, va comprendre que la millor manera de respondre a aquestes realitats era abandonar els seus plans anteriors i entrar a la Societat de Jesús que va fer el 1927.

Va ser ordenat sacerdot el 1936. Després de fer diverses peticions, finalment va ser enviat a Japó el 1938. Des del principi, va fer esforços per adaptar-se a la cultura local. No obstant això, aquells eren anys políticament difícils. Sent un estranger en temps de guerra, fins i tot va ser acusat d'espionar i empresonar durant diversos mesos. A Hiroshima, on es va encarregar de formar joves jesuïtes japonesos, va experimentar la terrible explosió de la bomba atòmica a l'agost de 1945. Va respondre portant a molts dels ferits a la seva residència, on els va guarir i els va acompanyar.

Després de la Segona Guerra Mundial, a partir de 1954, com a Superior dels Jesuïtes a Japó, va viatjar per tot el món convidant als jesuïtes d'uns trenta països a unir-se a aquesta missió. El 1965 els jesuïtes ho van triar Superior General de l'ordre. Un home profundament unit a la persona de Jesucrist, Arrupe va emprendre amb decisió i energia un camí per acostar-se a la gent en les seves situacions concretes, ja sigui per la incredulitat, la pobresa, la falta de llibertat.

Va ser un pioner en el terreny inexplorat fins ara, com el de la societat secularitzada i pluralista i la difícil situació dels refugiats. Va dirigir els antics alumnes de les escoles jesuïtes a seguir aquests camins i va convidar els intel·lectuals a estudiar les causes de la injustícia i la falta de fe.

<https://arrupe.jesuitgeneral.org/en>

M. LA SALLE

N. PRADÓ

L'Antonio

“L'Antonio ha existit perquè ha estat estimat”, vaig gosar dir el dia del seu enterrament. I crec que veritablement és així. La primera vegada que el veies et feia basarda – i més encara en devia fer un germà bessó que va morir aviat. Però tot seguit manifestava una tendresa i una alegria pregones quan estaves per ell, l'abraçaves. Ell s'avançava a fer-ho als qui ja coneixia i el tractaven bé. Perquè hi havia també els qui no el tractaven bé: alguns homes, sobretot als bars – no s'atrevien a fer-ho al carrer – s'aprofitaven de la seva deficiència per a riure-se'n covardament.

Va existir perquè va ser estimat: pel pare, que va dur la família d'Espanya enllà, en condicions extremadament precàries. De la mare, que era d'un amor i una tendresa infinites, i a qui preocupava què seria d'ell quan ja no hi fos. Del germà, el Pepe, i dels veïns i veïnes que el saludaven, l'amoixaven... de les botigueres que li deixaven agafar fruita...

Què seria d'ell quan la mare no hi fos? Quan la família va vèncer les pròpies resistències perquè anés a Ampans (l'entitat que té cura dels deficients al Bages, Solsonès i Bergadà), primer al taller i després a una residència, se'ls va obrir el cel. I l'Antonio va viure una mena de cel anticipat una colla d'anys, fins que es va fer gran i va morir.

L'Antonio va existir, va sobreviure, va trobar felicitat perquè va ser estimat. I ell hi va correspondre estimant com ell podia i sabia. En últim terme, l'Antonio va existir, existeix, perquè Déu és Amor. Déu és Amor i comunica formes d'estimar quan segons criteris poc humans sembla que no hi ha cap mena d'amor.

Senyor Jesús, quan ara llegeixo que ja no neixen nens i nenes amb síndrome de Dawn, perquè el defecte és detectat i es provoca l'avortament, m'ompló d'una tristesa que no sé ben bé si és la teva, o s'hi assembla. Ja sé que hi ha situacions dramàtiques i fins i tot tràgiques de les quals no sembla haver-hi sortida. Però d'això a fer-ne una pràctica habitual i un triomf d'un progrés em sembla – al contrari – un retard. Ja que la humanitat del futur perilla que bastirse sobre una piràmide de víctimes – les de les guerres, les de la fam, les dels moderns esclavatges, les produïdes per l'acceptació social de l'avortament, les dels infants, joves i adults que moren a les mines d'Àfrica. Unes víctimes que només troben identitat, sentit i salvació en la teva Creu, la Creu de la víctima innocent, i en la teva Resurrecció, la Resurrecció de totes les víctimes de la història.

L'Antonio ha existit, ha viscut, ha gaudit, ha patit, perquè ha estat estimat pel teu Pare del Cel, font i origen de tota vida; per l'Esperit Sant que ha estat enviat al cor de tots els homes i dones de bon voler – sigui quina sigui llur cultura, raça o religió. Ha existit perquè “Tu has estimat tant el món que has donat per ell la teva Vida”.

Gràcies, Senyor, per l'Antonio i per tots els qui l'han estimat, gràcies per tots els Antonis i Antònies del món i dels qui en tenen cura amb generositat i tendresa. Sigues misericordiós, Senyor, el dia que ens judiquis a tots, amb l'Antonio al teu costat.

Florenci Costa i Padró, (1931), Prevere de la Diòcesi de Vic, antic responsable de l'Associació de Sacerdots del Prado, seguidors de l'espiritualitat d'Antoine Chevrier, el seu fundador: “Conèixer a Jesucrist és tot. Tenir l'Esperit de Jesucrist és tot. Portar l'Evangelí als pobres és tot.”

O Verb! O Crist!

Que en sou de bell! Que en sou de gran!
¿Qui us arribarà a conèixer?
¿Qui us podrà comprendre?
Feu, o Crist,
que jo us conegui, que jo us estimi.
Ja que sou la llum feu-me'n arribar un raig
al fons del meu pobre esperit,
perquè us pugui veure,
perquè us pugui comprendre.
Poseu en mi molta fe en vós,
perquè totes les vostres paraules
siguin per mi una llum que m'il·lumini
i em faci venir a vós i seguir-vos
per tots els camins de justícia i de veritat.
O Crist! O Verb!
Vós que sou el meu Senyor i el meu únic Mestre.
Parleu, que us vull escoltar
i vull practicar la vostra paraula,
perquè sé que ve del cel.
Vull escoltar-la, vull meditar-la,
vull posar-la en pràctica,
perquè en la vostra paraula hi ha la vida,
la joia, la pau i la felicitat.
Parleu, Senyor,
que sou el meu Senyor i el meu Mestre.
No vull escoltar ningú més.

Antoine Chevrier, 1826 – 1879. Sacerdot catòlic francès. Fundador de les Germanes del Prado i de l'Institut dels Sacerdots del Prado. Tota la seva vida i la seva missió pastoral es dedicaven al servei dels pobre i a l'educació dels nen empobrits i els de la perifèria.

O. SALESIANS

P. TAIZÉ

EN CADA ÉSSER HUMÀ, UN ANHEL

Carta de Taizé, 2010

Més enllà de les grans diferències culturals que poden crear barreres entre els continents, tots els humans formen una sola família : la nostra visita a la Xina a refermat en nosaltres aquesta convicció.

Siguin quines siguin a nostra cultura, la nostra edat o la nostra història, tenim en comú un desig, una set de vida en plenitud.

La Bíblia es refereix sovint a aquesta set. La veu com una marca gravada per Déu en nosaltres per atraure'ns cap a ell. Acceptem que aquesta set ens vagi sense voler-la apagar massa aviat. Ella pot esdevenir en nosaltres amor ardent per Aquell que sempre està més enllà dels que captem d'Ell.

Com més busquem Déu, més podem fer aquesta descoberta sorprenent: és ell qui ens busca primer. En el llibre del profeta Osees, Déu parla del seu poble com un home de la seva estimada: «Jo la seduiré, la portaré al desert i li parlaré al cor.» Després afegeix: «Et prendré com a esposa per sempre... i pagaré per tu amor i misericòrdia.»

67

En Jesús, aquest desig de Déu per a l'ésser humà esdevé una realitat de carn i de sang. El Crist va voler quedar-se prop nostre per sempre i n'ha pagat el preu: per la mort en creu ha baixat a l'últim lloc, fins a esdevenir l'innocent perseguit sense raó. I ara, ressuscitat, ens comunica l'Esperit Sant, presència invisible que ens atrau vers la plenitud de Déu.

Triar entre els nostres desitjos.

El cor humà vessa d'abundants desitjos i aspiracions: voldríem tantes coses, sovint fins i tot contradictòries. Però també sabem que no podem ni fer-ho tot ni tenir-ho tot. Lluny de portar-nos a una resignació trista, aquesta presa de consciència pot alliberar-nos i ajudar-nos a viure de manera més senzilla.

Sí, és important que triem entre els nostres desitjos. Tots no són dolents, però tots tampoc no són bons. Es tracta d'aprendre amb paciència quins hem de seguir prioritàriament i quins podem deixar de banda.

Decidir quines aspiracions convé posar en primer lloc, escoltar el que ens habita en les nostres profunditats, és ja posar-nos a l'escolta de Déu. Déu ens parla també a través dels nostres desitjos. Ens correspon a nosaltres discernir la seva veu enmig de tantes veus interiors.

Despertar en nosaltres el desig de Déu.

I deixem despertar en nosaltres el més profund dels anhels: el desig de Déu.

És cert que l'esperit d'admiració i d'adoració no és fàcil de mantenir quan les nostres societats valoren l'eficàcia immediata. És, però, en els llargs silencis on aparentment no passa res, que l'Esperit Sant treballa en nosaltres, sense que sapiguem com.

Saber esperar... Ser-hi, senzillament, gratuïtament. Agenollar-nos, reconèixer que Déu és present. Obrir les mans en signe d'acolliment. Fer silenci ja és l'expressió d'un obrir-se a Déu.

Gestos d'adoració i de recolliment formen part de les cultures asiàtiques des de fa segles. Els cristians marcats per la secularització, podrien trobar-hi un estímul per renovar la seva pregària? En les litúrgies i les assemblees, la interioritat pot combinar-se amb la dimensió comunitària i festiva.

Compartir el que tenim

Deixar-nos treballar per la set de Déu no ens separa de les preocupacions del món que ens envolta. Ben al contrari, aquesta set ens empeny a fer l'impossible per tal que d'altres disposin dels béns de la creació i trobin alegria de viure.

Triar entre els nostres desitjos, acceptar no tenir-ho tot, ens porta a no acaparar les riqueses per a nosaltres mateixos. Sant Ambròs deia ja al segle IV: «No li dones al pobre allò que és teu, sinó que li tornes el que és seu.»

Aprendre a no tenir-ho tot ens preserva de l'aïllament. La riquesa material va sovint acompanyada d'un tancar-se, amb una pèrdua de veritable comunicació. Poc caldria perquè fos d'una altra manera.

Moltes iniciatives de compartir són al nostre abast: desenvolupar xarxes d'ajuda mútua; afavorir una economia solidària; acollir els immigrants, viatjar per comprendre des de dins altres cultures i altres situacions humanes; provocar agermanament de ciutats, pobles, parròquies, per tal d'ajudar qui passa necessitat; utilitzar convenientment les noves tecnologies per crear vincles d'assistència mútua... Vigilem de no deixar-nos aclaparar per una visió pessimista del futur tot centrant-nos en les males notícies.

La guerra no és inevitable. El respecte als altres és un bé inestimable per preparar la pau. Les fronteres dels països més rics han de poder obrir-se més. És encara possible una més gran justícia a la terra.

D'anàlisis i de crides per promoure la justícia i la pau no en falten pas. El que cal, és la motivació necessària per perseverar més enllà de les bones intencions.

L'Evangeli ens crida a la senzillesa. Escollir la senzillesa obre el nostre cor a compartir i a la joia que ve de Déu.

Aprofundir la confiança en Déu

Mentre que la fe sembla desaparèixer en moltes societats, un desig espiritual reneix. Ens toca a nosaltres de descobrir les paraules justes i senzilles per fer que la fe que ens fa viure sigui accessible als altres.

Són molts els que no poden creure que Déu els estima personalment. Per a algunes persones, massa proves fan impossible la confiança en Déu. Com explicar llavors millor que Déu es pren seriosament el dubte i la revolta davant l'absurd?. Jesús mateix va compartir el dolor amb aquells que pateixen cridant a la creu: "Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat ?.

Molts infants creixen sense que cap persona els digui que Déu els estima. Quins joves n'acompanyaran un o alguns pel camí de la fe? En el moment d'entrar a l'edat adulta, n'hi ha que perden el seu vincle a la comunitat cristiana. Molt sovint no es tracta d'una decisió madurada, sinó d'un encadenament de circumstàncies que relega la fe a la part més baixa de l'escala de prioritats. Entre amics, com ajudar-se a renovar la relació amb la comunitat local de creients?

Succeeix que la separació creix entre els coneixements en el camp de la fe i els adquirits en altres camps. Una fe que es queda en les expressions apreses durant la infància difícilment farà front als interrogants de l'edat adulta. En cada etapa de la nostra vida podem trobar felicitat aprofundint en la comprensió del misteri de la fe.¹⁷

Renovar el nostre ànim.

Déu ens crida a transformar el món, amb gran ambició però també amb una profunda humilitat.

Els grans poden animar els més joves. Les joves generacions no són menys capaces que les precedents.

Comencem aquesta transformació per nosaltres mateixos: deixem que el Crist ressuscitat canviï el nostre cor, deixem que l'Esperit Sant ens condueixi amplament per avançar amb valentia vers el futur.

Alegrem-nos de la set que Déu ha dipositat en nosaltres! Ella dóna un impuls a tota la nostra vida. «Qui tingui set, que vingui. Qui vulgui, que prengui aigua de la vida sense pagar res.»

Germà Alois, actual prior de Taizé

La Comunitat de Taizé és una comunitat monàstica cristiana ecumènica que acull integrants de diverses confessions situada a Taizé, Saône-et-Loire, Borgonya, França. És composta per més de 100 monjos, protestants i catòlics, originaris de 15 països diferents. Va ser fundada l'any 1940 pel Germà Roger Schutz, un monjo protestant. Les directrius per la vida de la comunitat estan recollides a La Regla de Taizé, escrita pel Germà Roger i publicada per primera vegada en francès l'any 1954.

La comunitat ha esdevingut un dels llocs més importants del pelegrinatge cristià. Més de 5.000 joves de tot el món pelegrinen a Taizé cada setmana. Allà s'hi fan diverses activitats, com l'oració, estones de reflexió o diverses feines comunes.

Del Germà Roger, fundador

«Penso que des de jove mai m'ha abandonat la intuïció que una vida de comunitat pogués ser el signe que Déu és amor i només amor. A poc a poc va sorgir en mi la convicció que era essencial crear una comunitat amb homes decidits a donar tota la seva vida i que busquessin comprendre i reconciliar-sempre: una comunitat on la bondat del cor i la simplicitat estiguessin al centre de tot. »

Germà Roger, fundador de la comunitat de Taizé

https://www.taize.fr/es_rubrique1129.html

Q. TERESIANES

Entre los pucheros anda el Señor Teresa de Jesús

«Pasaba una vida trabajosísima, porque en la oración entendía más mis faltas. Por una parte me llamaba Dios; por otra, yo seguía al mundo. Dábanme gran contento todas las cosas de Dios; teníanme atada las del mundo. Parece que quería concertar estos dos contrarios – tan enemigo uno de otro- como es vida espiritual y contentos y gustos y pasatiempos sensuales. En la oración pasaba gran trabajo, porque no andaba el espíritu señor, sino esclavo; y así no me podía encerrar dentro de mí (que era todo el modo de proceder que llevaba en la oración) sin encerrar conmigo mil vanidades.

¡Oh Señor de mi alma! ¡Cómo podré encarecer las mercedes que en estos años me hicisteis! ¡Y cómo en el tiempo que yo más os ofendía, en breve me disponíais con un grandísimo arrepentimiento para que gustase de vuestros regalos y mercedes! A la verdad, tomabais, Rey mío, el más delicado y penoso castigo por medio que para mí podía ser, como quien entendía lo que me había de ser más penoso. Con regalos grandes castigabais mis delitos».

(llibre de la vida 7, 17.19)

Teresa Sánchez de Cepeda i Ahumada, més coneguda com Santa Teresa de Jesús o simplement Santa Teresa d'Àvila ([Gotarrendura o Àvila](#), 28 de març de 1515 - [Alba de Tormes](#), 4/15 d'octubre de 1582), va ser una [monja](#), fundadora de l' [Orde de Carmelites Descalços](#) -branca de l' [Ordre de nostra Senyora del Mont Carmel](#) - , [mística](#) i [escriptora espanyola](#) . [Canonitzada](#) en 1614 -a poc menys de quaranta anys de la seva mort-, va ser proclamada [doctora de l'Església catòlica](#) en 1970 durant el pontificat de [Pau VI](#) .

Juntament amb [sant Joan de la Creu](#) , se la considera la cimera de la mística experimental cristiana i una de les grans mestres de la vida espiritual de l' [Església](#) .

<http://www.santateresadejesus.com/biografia/>

<http://www.los-poetas.com/g/tere1.htm>

Vivo sin vivir en mí

Teresa de Jesús

Vivo sin vivir en mí,
y tan alta vida espero,
que muero porque no muero.

Vivo ya fuera de mí,
después que muero de amor;
porque vivo en el Señor,
que me quiso para sí:
cuando el corazón le di
puso en él este letrero,
que muero porque no muero.

Esta divina prisión,
del amor en que yo vivo,
ha hecho a Dios mi cautivo,
y libre mi corazón;
y causa en mí tal pasión
ver a Dios mi prisionero,
que muero porque no muero.

¡Ay, qué larga es esta vida!
¡Qué duros estos destierros,
esta cárcel, estos hierros
en que el alma está metida!
Sólo esperar la salida
me causa dolor tan fiero,
que muero porque no muero.

¡Ay, qué vida tan amarga
do no se goza el Señor!
Porque sí es dulce el amor,
no lo es la esperanza larga:
quíteme Dios esta carga,
más pesada que el acero,
que muero porque no muero.

Sólo con la confianza
vivo de que he de morir,
porque muriendo el vivir
me asegura mi esperanza;
muerte do el vivir se alcanza,
no te tardes, que te espero,
que muero porque no muero.

Mira que el amor es fuerte;
vida, no me seas molesta,
mira que sólo me resta,
para ganarte perderte.
Venga ya la dulce muerte,
el morir venga ligero
que muero porque no muero.

Aquella vida de arriba,
que es la vida verdadera,
hasta que esta vida muera,
no se goza estando viva:
muerte, no me seas esquiva;
viva muriendo primero,
que muero porque no muero.

Vida, ¿qué puedo yo darle
a mi Dios que vive en mí,
si no es el perderte a ti,
para merecer ganarle?
Quiero muriendo alcanzarle,
pues tanto a mi Amado quiero,
que muero porque no muero.

Teresa de Jesús

Teresa Sánchez de Cepeda i Ahumada, més coneguda com Santa Teresa de Jesús o simplement Santa Teresa d'Àvila (Gotarrendura o Àvila , 28 de març de 1515 - Alba de Tormes , 4/15 d'octubre de 1582), va ser una monja , fundadora de l' Orde de Carmelites Descalços -branca de l' Orde de nostra Senyora del Mont Carmel - , mística i escriptora espanyola . Canonitzada en 1614 -a poc menys de quaranta anys de la seva mort-, va ser proclamada doctora de l'Església catòlica en 1970 durant el pontificat de Pau VI .

Juntament amb [sant Joan de la Creu](#) , se la considera la cimera de la mística experimental cristiana i una de les grans mestres de la vida espiritual de l' [Església](#).

<http://www.santateresadejesus.com/biografia/>

<http://www.los-poetas.com/g/tere1.htm>

Nada te turbe

Teresa de Jesús

Nada te turbe,
nada te espante,
todo se pasa,
Dios no se muda,
la paciencia
todo lo alcanza.
Quien a Dios tiene
nada le falta.
¡ Sólo Dios basta !

Teresa Sánchez de Cepeda i Ahumada, més coneguda com Santa Teresa de Jesús o simplement Santa Teresa d'Àvila ([Gotarrendura](#) o [Àvila](#), 28 de març de 1515 - [Alba de Tormes](#), 4/15 d'octubre de 1582), va ser una [monja](#), fundadora de l' [Orde de Carmelites Descalços](#) -branca de l' [Ordre de nostra Senyora del Mont Carmel](#) - , [mística](#) i [escriptora espanyola](#) . [Canonitzada](#) en 1614 -a poc menys de quaranta anys de la seva mort-, va ser proclamada [doctora de l'Església catòlica](#) en 1970 durant el pontificat de [Pau VI](#) .

Juntament amb [sant Joan de la Creu](#) , se la considera la cimera de la mística experimental cristiana i una de les grans mestres de la vida espiritual de l' [Església](#).

<http://www.santateresadejesus.com/biografia/>

<http://www.los-poetas.com/g/tere1.htm>

R. VEDRUNES

Pregària personal de confiança composta per Joaquina de Vedruna i que resava diàriament

“Vós que sou font de misericòrdia i heu donat la vida per nosaltres, tingueu misericòrdia de mi segons la vostra immensa pietat i no feu amb mi segons les meves infidelitats. Per això imploro la protecció de la vostra puríssima Mare i de tots els àngels i sants, perquè m’obtinguin de Vós, Senyor, el que jo no mereixo, però que necessito per a la meva salvació. Espero, doncs, que per pels mèrits de la vostra vida, passió i mort, em concedireu, no només les gràcies que us demano, sinó encara molt més del que puc entendre i desitjar, perquè sou Déu de bondat i misericòrdia infinites. Així ho espero, Senyor i Déu meu, amb tot el meu cor”

Escrit autògraf de Joaquina

La següent és també una pregària feta per ella, perquè les Germanes demanessin cada dia la benedicció de la Mare de Déu:

“Verge Santíssima, Vós que al peu de la creu fóreu constituïda Mare de pecadors, doneu-nos la vostra santa benedicció, per tal que, acollides sota el vostre mantell, seguim les vostres petjades i siguem manses i humils de cor”

Joaquina Vedruna. Fundadora religiosa. (Barcelona 16 d’abril de 1783 — Barcelona 1854).

Filla del notari Llorenç de Vedruna i Malet, pertanyia a la petita noblesa barcelonina; el 1799 es casà amb el vigatà Teodor de Mas i de Sauleda, procurador causídic, i s’establí a la ciutat de Vic. Enviduà a trenta-tres anys (1816), després d’haver tingut nou fills. Fixà la seva residència al mas de l’Escorial de Vic. Entre el 1821 i el 1824 es traslladà a la Catalunya del nord de l’Albera a causa del triomf liberal i de les seves idees absolutistes. De retorn a Vic portà a terme la fundació d’una congregació femenina destinada a la beneficència i a l’educació de noies (1826), animada pel caputxí Esteve d’Olot, però que per influència i disposició del nou bisbe de Vic, el carmelità Pablo de Jesús Corcuera, adoptà la regla carmelitana (carmelitana de la caritat). El noviciat s’establí al mas de l’Escorial, i el 1827 envià les primeres monges a l’hospital de Tàrraga. Passà la resta de la seva vida entre les relacions familiars i l’augment de la congregació, que a la seva mort tenia 43 centres (hospitals, escoles públiques i col·legis privats). Hom ha publicat el seu Epistolari (1976). Fou beatificada el 1940 i canonitzada el 1959. La seva festa se celebra el 22 de maig.

S. MOVIMENTS POPULARS CRISTIANS

Declaración final del Encuentro Mundial Movimientos Populares

En el marco de la finalización del EMMP, queremos hacer llegar a la opinión pública un breve resumen de lo que sucedió durante estos tres históricos días.

1. Convocado por el PCJP, la PAS y diversos movimientos populares del mundo bajo la inspiración del Papa Francisco una delegación de más de 100 dirigentes sociales de todos los continentes nos reunimos en Roma para debatir en base a tres ejes –tierra, trabajo, vivienda- los grandes problemas y desafíos que enfrenta la familia humana (especialmente exclusión, desigualdad, violencia y crisis ambiental) desde la perspectiva de los pobres y sus organizaciones.
2. Las jornadas se desarrollaron intentando practicar la Cultura del Encuentro e integrando compañeros, compañeras, hermanos y hermanas, de distintos continentes, generaciones, oficios, religiones, ideas y experiencias. Además de los sectores representativos de los tres ejes principales del encuentro, participaron un importante número de obispos y agentes pastorales, intelectuales y académicos, que contribuyeron significativamente al encuentro pero siempre respetando el protagonismo de los sectores y movimientos populares. El Encuentro no estuvo exento de tensiones que pudimos asumir colectivamente como hermanos.
3. En primer lugar, siempre desde la perspectiva de los pobres y los pueblos pobres, en este caso de los campesinos, trabajadores sin derechos y habitantes de barrios populares (villas, favelas, chabolas, slums), se analizaron las causas estructurales de la desigualdad y la exclusión, desde su raigambre sistémica global hasta sus expresiones locales. Se compartieron las cifras horrorosas de la desigualdad y la concentración de la riqueza en manos de un puado de megamillonarios. Los panelistas y oradores coincidieron en que **debe buscarse en la naturaleza inequitativa y depredatoria del sistema capitalista que pone el lucro por encima del ser humano la raíz de los males sociales y ambientales**. El enorme poder de las empresas trasnacionales que pretenden devorar y privatizarlo todo –mercancías, servicios, pensamiento- son primer violín de esta sinfonía de la destrucción.
4. Durante el trabajo en talleres se concluyó que el acceso pleno, estable, seguro e integral a la tierra, el trabajo y la vivienda **constituyen derechos humanos inalienables, inherentes a las personas y su dignidad, que deben ser garantizados y respetados**. La vivienda y el barrio como un espacio inviolable por Estados y corporaciones, la tierra como un bien común que debe ser compartido entre todos los que la trabajan evitando su acaparamiento y el trabajo digno como eje estructurador de un proyecto de vida fueron algunos de los reclamos compartidos.

5. También abordamos el problema de la violencia y la guerra, una guerra total o como dice Francisco, una tercera guerra mundial en cuotas. Sin perder de vista el carácter global de estos problemas, se trató con particular intensidad la situación en Medio Oriente, principalmente la agresión contra el pueblo palestino y kurdo. La violencia que desatan las mafias del narcoterrorismo, el tráfico de armas y la trata de personas fueron también objeto de profundo debate. Los desplazamientos forzados por la violencia, el agronegocio, la minería contaminante y todas las formas de extractivismo, y la represión sobre campesinos, pueblos originarios y afrodescendientes estuvieron presentes en todos los talleres. También el grave problema de los golpes de estado como en Honduras y Paraguay y el intervencionismo de grandes potencias sobre los países más pobres.
6. La cuestión ambiental estuvo presente en un rico intercambio entre la perspectiva académica y la popular. Pudimos conocer los datos más recientes sobre contaminación y cambio climático, las predicciones sobre futuros desastres naturales y las pruebas científicas de que el consumismo insaciable y la práctica de un industrialismo irresponsable que promueve el poder económico explica la catástrofe ecológica en ciernes. Debemos combatir la cultura del descarte y aunque sus causas son estructurales, nosotros también debemos promover un cambio desde abajo en los hábitos y conductas de nuestros pueblos priorizando los intercambios al interior de la economía popular y la recuperación de lo que este sistema deshecha.
7. Nuevamente, pudimos concluir que la guerra y la violencia, la agudización de los conflictos étnicos y la utilización de la religión para la legitimación de la violencia, así como la deforestación, el cambio climático y la pérdida de la biodiversidad, tiene su principal motor en la búsqueda incesante del lucro y la pretensión criminal de subordinar a los pueblos más pobres para saquear sus riquezas naturales y humanas. Consideramos que la acción y las palabras de los movimientos populares y la Iglesia son imprescindibles para frenar este verdadero genocidio y terricidio.
8. Particular atención merece la situación de las mujeres particularmente golpeadas por este sistema. Reconocemos en esa realidad la urgente necesidad de un compromiso profundo y serio con esa causa justa e histórica de todas nuestras compañeras, motor de luchas, procesos y propuestas de vida, emancipatorias e inspiradoras. También exigimos la finalización de la estigmatización, descarte y abandono de los niños y jóvenes, especialmente los pobres, afrodescendientes y migrantes. Si los niños no tienen infancia, si los jóvenes no tienen proyecto, la Tierra no tiene futuro.
9. Lejos de regodearnos en la autocompasión y los lamentos por todas estas realidades destructoras, los movimientos populares, en particular los reunidos por este Encuentro, reivindicamos que los excluidos, los oprimidos, los pobres no resignados, organizados, podemos y debemos enfrentar con todas nuestras fuerzas la caótica situación a la que nos ha llevado este sistema. En ese sentido, se compartieron innumerables experiencias de trabajo, organización y lucha que han permitido la creación de millones de fuentes de trabajo digno en el sector popular de la economía, la recuperación de millones de hectáreas de tierra para la agricultura campesina y la construcción, integración, mejoramiento o defensa de millones de viviendas y comunidades urbanas en el mundo. La participación protagónica de los sectores

10. populares en el marco de democracias secuestradas o directamente plutocracias es indispensable para las transformaciones que necesitamos.
11. Teniendo en cuenta el especial contexto de este encuentro y el invalorable aporte de la Iglesia Católica que en cabeza del Papa Francisco permitió su realización, nos detuvimos para analizar en el marco de nuestras realidades el imprescindible aporte de la doctrina social de la iglesia y el pensamiento de su pastor para la lucha por la justicia social. Nuestro material principal de trabajo fue la *Evangelii Gaudium* que se abordó teniendo en cuenta la necesidad de recuperar pautas éticas de conducta en la dimensión individual, grupal y social de la vida humana. Es dable desatacar la participación e intervención de numerosos sacerdotes y obispos católicos a lo largo de todo el Encuentro, viva encarnación de todos aquellos agentes pastorales laicos y consagrados, comprometidos con las luchas populares que, consideramos, deben ser reforzados en su importante labor.
12. Todos y todas, muchos de nosotros católicos, pudimos asistir a la celebración de una misa en la Catedral de San Pedro celebrada por uno de nuestros anfitriones el Cardenal Peter Turkson donde se presentaron como ofrendas tres símbolos de nuestros anhelos, carencias y luchas: un carro de cartoneros, frutos de la tierra campesina y una maqueta de una casilla típica de los barrios pobres. Contamos con la presencia de un importante número de obispos de todos los continentes.
13. En este ambiente de debate apasionado y fraternidad intercultural, tuvimos la inolvidable oportunidad de asistir a un momento histórico: la participación del Papa Francisco en nuestro Encuentro que sintetizó en su discurso gran parte de nuestra realidad, nuestras denuncias y nuestras propuestas. La claridad y contundencia de sus palabras no admiten dobles interpretaciones y reafirman que la preocupación por los pobres está en el centro mismo del Evangelio. En coherencia con sus palabras, la actitud fraterna, paciente y cálida de Francisco con todos y cada uno de nosotros, en especial con los perseguidos, también expresa su solidaridad con nuestra lucha tantas veces desvalorizada y prejuzgada, incluso perseguida, reprimida o criminalizada.
14. Otro de los momentos importantes fue la participación del hermano Evo Morales, presidente de la Asamblea Mundial de los Pueblos Indígenas, que participó en carácter de dirigente popular y nos ofreció una exposición centrada en la crítica al sistema capitalista y en todo lo que podemos hacer los excluidos en términos de tierra, trabajo, vivienda, paz y ambiente cuando nos organizamos y logramos acceder a posiciones de poder, pero de un poder entendido como servicio y no como privilegio. Su abrazo con Francisco nos emocionó y quedará por siempre en nuestra memoria.
15. Entre los productos inmediatos del encuentro, nos llevamos dos cosas: la “*Carta de los excluidos a los excluidos*” para trabajar con las bases de los sectores y movimientos populares, la cual nos comprometemos a distribuir masivamente junto al Discurso del Papa Francisco y las memorias; y la propuesta de crear un Espacio de Interlocución permanente entre los movimientos populares y la Iglesia.

16. Junto a este breve comunicado, le pedimos especialmente a todos los trabajadores y trabajadoras de prensa que nos ayuden a difundir la versión completa del discurso del Papa Francisco que, repetimos, sintetiza gran parte de nuestra experiencia, pensamiento y anhelos. Repetimos junto al: ¡Tierra, Techo y Trabajo son derechos sagrados! ¡Ningún trabajador sin derechos! ¡Ninguna familia sin viviendas! ¡Ningún campesino sin tierra! ¡Ningún pueblo sin territorio! ¡Arriba los pobres que se organizan y luchan por una alternativa humana a la globalización excluyente! ¡Larga vida al Papa Francisco y su Iglesia pobre para los pobres!

Octubre de 2014

Què és la Trobada Mundial de Moviments Populars?

La Trobada Mundial de Moviments Populars (EMMP) és un espai de germanor entre les organitzacions de base dels cinc continents, una plataforma construïda per diversos moviments populars al voltant de la invitació del Bisbe de Roma, Francisco, perquè els pobres i els pobles organitzats no es resignin i siguin protagonistes del procés de canvi.

El EMMP promou la cultura de la trobada amb el propòsit que els moviments populars lluitin, sense supèrbia però amb coratge, sense violència però amb tenacitat, per la dignitat humana, per la naturalesa i per la justícia social. Respon a la necessitat de promoure l'organització dels exclosos per construir des de baix l'alternativa humana a aquesta globalització excloent que ens arrabassa fins als drets sagrats al sostre, al treball i la terra.

V. Documents oficials

CARITAS IN VERITATE

Papa Benet XVI

El mercat està subjecte als principis de l'anomenada justícia commutativa, que regula precisament la relació entre donar i rebre entre iguals. Però la doctrina social de l'Església no ha deixat mai de subratllar la importància de la justícia distributiva i de la justícia social per a l'economia de mercat...si el mercat es regeix únicament pel principi de l'equivalència del valor dels béns que s'intercanvien, no arriba a produir la cohesió social que necessita per al seu bon funcionament. Sense formes internes de solidaritat i de confiança recíproca, el mercat no pot acomplir plenament la seva funció econòmica(n.35)... la vida econòmica té necessitat del contacte per a regular les relacions d'intercanvi entre valors equivalents. Però necessita igualment lleis justes i formes de redistribució guiades per la política, a més d'obres caracteritzades per l'esperit del do(n.37)...per l'economia de la gratuïtat(n. 38).

La moderna mentalitat tecnològica pot induir a pensar que invertir és només un fet tècnic i no humà ni ètic. Joan Pau II advertia a que invertir té sempre un significat moral, a més d'econòmic(n.40). En les iniciatives per al desplegament ha de quedar fora de perill el principi de la centralitat de la persona humana, que és qui ha d'assumir en primer lloc el deure del desenvolupament(n.47). Moltes coses depenen del sistema moral de referència. Sobre aquest aspecte, la doctrina social de l'Església ofereix una aportació específica, que es funda en la creació de l'home «a imatge de Déu» (Gn 1,27), quelcom que comporta la inviolable dignitat de la persona humana(n.45)

Caritas in Veritate (latí: La caritat en la veritat) és el nom de la tercera encíclica del Summe Pontífex Benet XVI signada el 29 de juny de 2009 i presentada el juliol 7 del mateix any.

Reprenent temes socials continguts en la Populorum progressio, escrita per sant Pau VI en 1967, es proposa aprofundir en alguns aspectes del desenvolupament integral de la nostra època, a la llum de la caritat en la veritat: La doctrina social de l'església i el desenvolupament sostenible a la llum de les pobreses i desigualtats existents en el món i l'actual crisi econòmica global. Aborda amb realisme i esperança els problemes creats per la crisi financera, per la manca d'institucions internacionals capaces de reformar la ineficàcia burocràtica que allarga el subdesenvolupament de molts pobles i per la falta d'ètica de moltes mentalitats que predominen en les societats opulentes.

http://w2.vatican.va/content/benedict-xvi/es/encyclicals/documents/hf_ben-xvi_enc_20090629_caritas-in-veritate.html

DEL CONCILI PROVINCIAL TARRACONENSE 1995
Resolucions i missatge

Anunciar l'Evangelí a la nostra societat.

Sentim el goig i la responsabilitat de fer arribar el missatge de Crist a tot el país, integrat per persones i grups molt diversos que tenen actituds i nivells ben diferents de fe i de cultura. Aquest missatge és la Bona Nova de l'amor de Déu manifestat al món per mitjà del Crist en l'Esperit (cf. Ef 1).

L'Església de la Tarraconense reunida en Concili, en comunió amb l'Església Universal, que és —en Crist— «un senyal i instrument de la unió íntima amb Déu i de la unitat de tot el llinatge humà» (LG 1), cal que manifesti una vegada més que «el goig i l'esperança, el plor i l'angoixa de l'home contemporani, sobretot els dels pobres i de tota mena d'afligits, són també goig i esperança, plor i angoixa dels deixebles de Crist» (GS 1). Per això volem que el nostre llenguatge oral i escrit sigui senzill, clar, adaptat i entenedor, traspasat per aquella llum que porta l'alegria als cors i que els abrusa en descobrir Crist, mestre i Senyor (cf. Lc 24,32).

Per altra banda, la convicció que no hi pot haver veritable evangelització sense el testimoniatge que té com a condició la unitat dels cristians, com a ànima l'amor de Jesucrist i com a cos l'atenció i la donació solidària als necessitats, als pobres i als marginats, és viscuda per nosaltres com un important signe dels temps.

És per això que volem que la nostra fe es manifesti en l'esperança i es realitzi en l'amor.

a) **Caràcter secular i plural de la societat catalana.** Sentim el goig d'anunciar l'Evangelí del regne de Déu, i el vivim en la nostra societat concreta, marcada per la secularització i pel pluralisme, i en la preparació del nou mil·lenni que ja és aquí. La secularització i el pluralisme impliquen una sèrie de conseqüències. Entre les positives s'hi compten l'absència de pressió religiosa o irreligiosa per part dels estats, amb un sentit de tolerància generalitzada, i la convicció que l'Església no ha de dominar el món sinó que hi ha d'aportar les energies religioses de la fe, de l'esperança i de l'amor, cosa que significa, però, pèrdua d'influència social i de poder. Entre les conseqüències negatives s'hi comptem la dificultat d'especificar el rol públic de l'Església en les societats modernes, dificultat que s'accentua quan hom oblida la mediació necessària entre fe i societat que és la comunitat de la fe. Altres conseqüències negatives són la ignorància i l'indiferentisme religiós, que actuen com un element d'erosió de la mateixa dimensió comunitària de la fe. Tot això incideix finalment en una forta tendència a la pura privatització de la fe.

b) Conseqüències pel que fa a l'evangelització La primera actitud davant aquesta situació demana que el Concili Provincial Tarraconense **assumeixi el context social en què es mou la fe cristiana**. Una segona actitud la suggereix el mateix Jesús: «No he vingut a condemnar el món sinó a salvar-lo» (Jn 12,47). L'Església no ha de condemnar el món que el Fill de Déu ha vingut a salvar, sinó que ha d'acceptar i d'estimar la societat actual perquè és la nostra i perquè, en ella, les dones i els homes de bona voluntat malden per descobrir la veritat i el bé. Dit en termes senzills: l'Església vol oferir Jesucrist a la societat sense cap coacció i ajudar a

viure la fe i l'amor als fidels, però no pretén pas de tutelar o reconquerir el món i la cultura amb el pur domini de mitjans mundans (cf. GS 42). Això no significa que la figura de l'Església hagi de ser culturalment irrellevant, ja que la fe veritable tendeix a expressar-se com a cultura humana i humanitzadora (inculturació). Cal, doncs, un profund respecte envers tots aquells que no comparteixen les nostres conviccions. Aquí s'inscriu la petició de perdó pels fets que els cristians hem dut a terme quan ens hem mostrat incomprensius, intolerants, excloents o violents amb opcions diferents de les nostres. Cal també afirmar la nostra voluntat permanent d'arrelament al país, tot fent nostres les afirmacions del document Arrels cristianes de Catalunya. Expressem el nostre desig de pau i de reconciliació civil i religiosa. Així es descarta un esperit d'evangelització feta des del poder, d'una manera que arribés a eclipsar les energies de la Paraula i de l'Esperit de Déu. Només així serà possible que propostes concretes no siguin interpretades com a signes d'una voluntat de control de la societat o de les persones o com a actes de pura afirmació institucional.

c) El Concili està cridat a **ser reconciliació generosa de grups i de tendències** Estem d'acord amb el principi que la reconciliació comença per assumir tota la realitat de l'Església sense mútues exclusions. Per tant, cal reconèixer i acceptar la pluralitat interna que ens enriqueix recíprocament: l'Església és una i pluriforme, no pas monolítica. Cal, en concret, que s'acceptin mútuament les distintes concepcions i models d'evangelització: la dels qui cerquen la renovació en la certesa i en la seguretat, pel que fa a la formulació de la doctrina, a la disciplina o al culte, i la dels qui cerquen la renovació en el risc de l'aventura humana. Cal aquí evitar dos esculls: fer com si aquestes diferències no existissin i fer per manera que algun d'aquests dos pols s'imposi com a posició oficial del Concili. Per a reconèixer i acceptar la pluralitat existent, cal que els qui se senten més propers a alguns d'aquests pols sàpiguen aprendre dels altres, sense caure en l'autodissolució ni en la pèrdua de la identitat cristiana, i sense adoptar actituds de domini o de tancament en una pura posició defensiva. L'objectiu comú és —sense sentir-se superiors els uns als altres— caminar vers la renovació de la vida cristiana, tot mantenint les certes que ens ha transmès la Tradició de la fe. De cara a la comunió pròpia de l'Església local o particular i a la tasca d'edificar comunitats cristianes, el Concili Provincial Tarraconense, per tant, fa una crida àmplia i cordial a tots els qui, havent rebut el do de la fe, volen mantenir-se en la comunió eclesial i desitgen portar el nom de Crist als qui el desconeixen. Volem sentir-nos units en la pregària, en el camí vers la plena unitat en el Crist i en la tasca comuna d'oferir la seva paraula i el seu amor a un món que el desconeix.

d) **Què és evangelitzar** Caldria dir ara què entenem per evangelitzar, per tal de passar tot seguit a contemplar els qui han de ser evangelitzats, els subjectes de l'evangelització i els mitjans. «Anunciar Crist a aquells qui el desconeixen» és el resum de tot el que entenem per evangelitzar, que, segons Pau VI és un veritable procés: «Renovació de la humanitat, testimoniatge, anunci explícit de Jesucrist, adhesió del cor, entrada a la comunitat, acolliment dels signes [sacramentals], iniciatives apostòliques» (EN 24). Tot intent de definició de l'evangelització, però, ens deixa insatisfets, concretament per dos motius: En primer lloc, perquè en l'evangelització, a més dels subjectes i dels mitjans humans, hi intervenen principalment la força de la Paraula i de l'Esperit de Déu. Per això, és des de l'experiència personal i comunitària de la salvació de Déu, que comunica pau, serenor i goig profunds, en

confluència amb el dolor i amb el pes del viure humà, que podrem esdevenir encomanadors de la bona notícia als homes i dones amb els quals la vida ens fa trobadissos. Per això cal descobrir, contemplar, estimar, agrair i celebrar la presència i l'obra de Déu en cada persona, que es dona abans que nosaltres hi arribem. Aquest reconeixement de la iniciativa gratuïta de Déu podria apaivagar el neguit que neix del nostre protagonisme errat. En segon lloc, perquè el fet de l'evangelització no és un mer procés mecànic de donar i rebre: l'evangelització brota allà on s'estableix l'encontre entre persones, amb una relació positiva i amb una comunicació interpersonal. «Quan hi ha caritat i amor» s'obre la porta a la bona notícia que ve de Déu. Per això, fidels a les veus d'aquest Concili i a les de l'Etapa Diocesana de Reflexió, podem dir que evangelitzar és descobrir en el cor de cada dona i de cada home l'acció i l'escalf de l'Esperit; és establir les mediacions oportunes per tal que les persones senzilles, i tal vegada afligides, puguin trobar-se amb Déu. Evangelitzar és ajudar a refer l'experiència de Déu de molta gent allunyada, experiència que està intrínsecament lligada a l'amor als germans i, per tant, a aquella opció preferent pels pobres i per la justícia que fou distintiu del Messies Jesús.

e) **L'opció per la comunitat.** És per això que ens volem comprometre encara més a favor de la comunitat cristiana, capaç de relació i de diàleg amb la gent que desconeix Crist, a la qual pot oferir un acolliment cordial que és el rostre viu i concret del missatge evangèlic. L'aposta per la comunitat de fe viva no és pas per entotsolar-nos en les estructures de l'Església, sinó perquè elles siguin una mediació cada cop més oberta entre Déu Pare i els homes i dones que Déu estima. Voldríem que la Paraula i l'Esperit de Déu poguessin actuar amb tota la seva força. Qui rep aquests dons lliurement queda incorporat a la comunitat de la fe, tot aportant-hi els carismes amb què l'Esperit Sant l'ha dotat, i també les seves maneres de ser amb l'especificitat pròpia del poble al qual pertany el creient. D'aquesta manera s'il·lumina el procés de l'evangelització com el de participar en les riqueses del Crist. Aquest procés pren com a pauta el que es diu en els Fets dels Apòstols 2,42: «Tots eren constants a escoltar l'ensenyament dels apòstols i a viure en comunió fraterna, a partir el pa i a assistir a les pregàries.» Hi ha evangelització quan hom comença a freqüentar la pregària de la comunitat; quan participa amb fruit en la celebració de l'Eucaristia, per exemple tot aprofundint el sentit de l'Evangeli o tot creient que Crist es lliura per comunicar la seva vida divina; quan aprofundeix la fe de forma suficient per viure cristianament en el món (ací se situa la formació catequètica i espiritual), i quan, lluny de prendre la comunitat com un feu o empresa propis, fa l'aprenentatge de l'amor fratern i solidari amb els necessitats, amb els malalts o amb els marginats. El Concili urgeix, per tant, la revitalització, la vertebració i l'articulació de totes les comunitats cristianes, les quals tenen com a centre la persona de Jesucrist, per tal que siguin evangelitzadores i evangelitzades: acollidores, fidels a la missió d'ajudar gent molt diversa a refer la seva experiència de Déu, humils, fraternes i obertes a les altres comunitats.

Déu és amor.
Benet XVI

...

Amor a Déu i amor al proïsme

1. Déu és amor; el qui està en l'amor està en Déu, i Déu està en ell» (1 Jn 4,16). Aquestes paraules de la Primera carta de Joan expressen amb claredat meridiana el cor de la fe cristiana: la imatge cristiana de Déu i també la imatge consegüent de l'home i del seu camí. A més, en aquest mateix versicle, Joan ens ofereix, per dir-ho així, una formulació sintètica de l'existència cristiana: «Nosaltres hem conegut l'amor que Déu ens té i hi hem cregut.

...

16. Després d'haver reflexionat sobre l'essència de l'amor i el seu significat en la fe bíblica, queda encara una doble qüestió sobre com podem viure'l: És realment possible estimar Déu encara que no el vegem? I, d'altra banda: Es pot manar l'amor? En aquestes preguntes es manifesten dues objeccions contra el doble manament de l'amor. Si ningú no ha vist mai Déu, com podem estimar-lo? I, a més, l'amor no es pot manar; al cap i a la fi, és un sentiment que es pot tenir o no, però que no pot ser creat per la voluntat. L'Escriptura sembla protegir la primera objecció quan afirma: «Si algú afirmava: “Jo estimo Déu”, però no estima el seu germà, seria un mentider, perquè el qui no estima el seu germà, que veu, no pot estimar Déu, que no veu» (1 Jn 4,20). Però aquest text de cap manera exclou l'amor a Déu, com si fos un impossible; per contra, en tot el context de la Primera carta de Joan ara esmentada, l'amor a Déu és exigít explícitament. El que se subratlla és la relació inseparable entre amor a Déu i amor al proïsme. Ambdós estan tan estretament entrellaçats que l'afirmació d'estimar Déu és, en realitat, una mentida si l'home es tanca al proïsme o fins i tot l'odia. El verset de Joan s'ha d'interpretar més aviat en el sentit que l'amor del proïsme és un camí per trobar també Déu, i que tancar els ulls davant el proïsme ens converteix també en cecs davant Déu.

17. En efecte, ningú no ha vist Déu tal com és. I, no obstant això, Déu no és del tot invisible per a nosaltres, no ha quedat fora del nostre abast. Déu ens ha estimat primer, diu la citada Carta de Joan (cf. 4,10), i aquest amor de Déu ha aparegut entre nosaltres, s'ha fet visible, perquè «Déu ha enviat al món el seu Fill únic perquè visquem gràcies a ell» (1 Jn 4,9). Déu s'ha fet visible: en Jesús podem veure el Pare (cf. Jn 14,9). De fet, Déu és visible de moltes maneres. En la història d'amor que ens narra la Bíblia, Ell surt a trobar-nos, tracta d'atreure'ns, arribant fins a l'Últim Sopar, fins al cor traspasat a la creu, fins a les aparicions del Ressuscitat i les grans obres mitjançant les quals Ell, per l'acció dels apòstols, ha guiat el caminar de l'Església naixent. El Senyor tampoc no ha estat absent en la història successiva de l'Església: sempre ve a trobar-nos a través dels homes en què Ell es reflecteix mitjançant la seva Paraula, en els sagraments, especialment l'Eucaristia. En la litúrgia de l'Església, en la seva oració, en la comunitat viva dels creients, experimentem l'amor de Déu, en percebem la presència i, d'aquesta manera, aprenem també a reconèixer-la en la nostra vida quotidiana. Ell ens ha estimat primer i ens continua estimant primer; per això, nosaltres hi podem correspondre també amb l'amor. Déu no ens imposa un sentiment que

no puguem suscitar en nosaltres mateixos. Ell ens estima i ens fa veure i experimentar el seu amor, i d'aquest «abans» de Déu pot néixer també en nosaltres l'amor com a resposta.

En el desenvolupament d'aquest trobament es mostra també clarament que l'amor no és solament un sentiment. Els sentiments van i vénen. Poden ser una meravellosa espurna inicial, però no són la totalitat de l'amor. Al principi, hem parlat del procés de purificació i maduració mitjançant el qual l'eros arriba a ser totalment ell mateix i es converteix en amor en el sentit ple de la paraula. És propi de la maduresa de l'amor que abasti totes les potencialitats de l'home i abasti, per dir-ho, l'home en la seva integritat. El trobament amb les manifestacions visibles de l'amor de Déu pot suscitar en nosaltres el sentiment d'alegria, que neix de l'experiència de ser estimats. Però aquest trobament implica també la nostra voluntat i el nostre enteniment. El reconeixement del Déu vivent és un camí vers l'amor, i el sí de la nostra voluntat a la seva abasta l'enteniment, la voluntat i el sentiment en l'acte únic de l'amor. Tanmateix, aquest és un procés que sempre està en camí: l'amor mai no es dona per «conclòs» i completat; es transforma en el curs de la vida, madura i, precisament per això, resta fidel a si mateix. Idem velle, idem nolle,[9] “voler el mateix i rebutjar el mateix”, és el que els antics han reconegut com l'autèntic contingut de l'amor: fer-se un semblant a l'altre, que porta a un pensar i un desitjar comuns. La història d'amor entre Déu i l'home consisteix precisament que aquesta comunió de voluntat creix en la comunió del pensament i del sentiment, de manera que el nostre voler i la voluntat de Déu coincideixen cada vegada més: la voluntat de Déu ja no és per a mi quelcom d'estrany que els manaments m'imposen des de fora, sinó que és la meua pròpia voluntat, perquè he experimentat que Déu està més a dintre meu que el més íntim de mi.[10] Creix llavors l'abandó en Déu i Déu és la nostra alegria (cf. Sl 73[72], 23-28).

18. D'aquesta manera, es veu que és possible l'amor al proïsme, en el sentit enunciat a la Bíblia per Jesús. Consisteix justament que, en Déu i amb Déu, estimo també la persona que no m'agrada o que ni tan sols conec. Això només es pot dur a terme a partir del trobament íntim amb Déu, un trobament que s'ha convertit en comunió de voluntat, arribant a implicar el sentiment. Llavors aprenc a mirar aquesta altra persona no ja només amb els meus ulls i sentiments, sinó des de la perspectiva de Jesucrist. El seu amic és el meu amic. Més enllà de l'aparença exterior de l'altre, hi descobreixo l'anhel interior d'un gest d'amor, d'atenció, que no li faig arribar solament a través de les organitzacions encarregades de fer-ho, acceptant-lo potser per exigències polítiques. En veure'l amb els ulls de Crist, puc donar a l'altre molt més que coses externes necessàries: puc oferir-li la mirada d'amor que ell necessita. En això es manifesta la interacció imprescindible entre amor a Déu i amor al proïsme, de la qual parla amb tanta insistència la Primera carta de Joan. Si en la meua vida manca completament el contacte amb Déu, podré veure en el proïsme només a l'altre, sense aconseguir reconèixer-hi la imatge divina. Per contra, si en la meua vida ometo del tot l'atenció a l'altre, volent ser només «piados» i complir amb els meus «deures religiosos», també es marceix la relació amb Déu. Serà únicament una relació «correcta», però sense amor. Només la meua disponibilitat per ajudar el proïsme, per manifestar-li amor, em fa sensible també davant Déu. Només el servei al proïsme m'obre els ulls al que Déu fa per a mi i a l'amor que em té. Els sants — pensem, per exemple, en la beata Teresa de Calcuta — han adquirit la capacitat d'estimar al proïsme de manera constantment renovada gràcies a trobar-se amb el Senyor eucarístic i, viceversa, aquest trobament ha adquirit realisme i profunditat precisament en el seu servei als altres. Amor a Déu i amor al proïsme són inseparables, són un únic manament. Però ambdós viuen de l'amor que ve de Déu, que ens ha estimat primer. Així, doncs, no es tracta ja d'un «manament» extern que ens imposa

l'impossible, sinó
d'una experiència d'amor nascuda des de dintre, un amor que, per la seva pròpia naturalesa, ha de ser comunicat ulteriorment als altres. L'amor creix a través de l'amor. L'amor és «diví» perquè prové de Déu, ens uneix a Ell i, mitjançant aquest procés unificador, ens transforma en un Nosaltres que supera les nostres divisions i ens converteix en una sola cosa, fins que al final Déu sigui «tot per a tots» (cf. 1 Co 15,28).

*Carta Encíclica **Deus caritas est** de Benet XVI, 25 de desembre de 2005*

EL DESTÍ UNIVERSAL DELS BÉNS

Gaudium et spes.

Pau VI

El destí universal dels béns terrenals

Déu destina la terra, amb tot el que s'hi conté, per a ús de tots els homes i pobles, talment que els béns creats afluïxin de manera equitativa a tots, essent-ne guia la justícia, companya la caritat. Siguin quines siguin les formes de propietat, escaients amb les legítimes institucions dels pobles, segons diverses i canviants circumstàncies, cal atendre sempre a aquesta destinació universal dels béns... el dret de tenir una part de béns suficients per a si i per a les seves famílies pertoca a tothom... Així ho sentiren els Pares i Doctors de l'Església, en ensenyar que els homes estan obligats a ajudar els pobres i, per cert, no tan sols amb els béns superflus. Qui es troba en extrema necessitat té el dret de procurar-se el necessari a partir de les riqueses dels altres. Com sigui que hi ha en el món tants homes oprimits per la fam, el Sagrat Concili urgeix a tots, individus i autoritats, que –recordant aquella sentència dels Pares: dóna menjar al qui es mor de fam, perquè si no ho fas l'hauràs matat...(n.69)

Accés a la propietat i al domini privat dels béns; els latifundis

Corn sigui que la propietat i altres formes de domini privat dels béns exteriors contribueixen a l'expressió de la persona; com sigui que, a més a més, li brinden ocasió d'exercir la seva funció en la societat i en l'economia, interessa molt que es fomenti l'accés dels individus i de les comunitats, a un cert domini dels béns exteriors. La propietat privada o un cert domini dels béns exteriors confereixen a cadascú un espai palesament necessari per a l'autonomia personal i familiar, i han de ser considerats com una extensió de la llibertat humana...

La mateixa propietat privada té també, per la seva mateixa naturalesa, un caràcter social, el fonament resideix en el destí comú dels béns...(n.71)

...

***Gaudium et spes** és el títol de la única constitució pastoral del Concili Vaticà II. Tracta sobre «l'Església en el món contemporani». Va ser aprovada pels pares conciliaris el 7 de desembre de 1965 i solemnement promulgada pel papa Pau VI aquest mateix dia.*

Es va aconseguir aprovar després de diversos anys de treballs sigui de l'assemblea conciliar pròpiament dita sigui de les comissions que es van anar establint en la formulació de la redacció ja que les temàtiques que afrontava eren d'especial actualitat en aquests anys del segle XX.

EVANGELI GAUDIUM

Papa Francesc

El kerygma té un contingut ineludiblement social: en el cor mateix de l'Evangeli hi ha la vida comunitària i el compromís amb els altres. El contingut del primer anunci té una immediata repercussió moral el centre de la qual és la caritat(n.177). Llegint les Escripures queda clar, a més, que la proposta de l'Evangeli no és només la d'una relació personal amb Déu. La nostra resposta d'amor tampoc no l'hauria d'entendre's com una mera suma de petits gestos personals dirigits a alguns individus necessitats, la qual cosa podria constituir una «caritat a la carta», una sèrie d'accions tendents només a tranquil·litzar la pròpia consciència. La proposta és el Regne de Déu (cf. Le 4,43); es tracta d'estimar Déu que regna en el món. En la mesura que Ell aconsegueixi regnar entre nosaltres, la vida social serà un àmbit de fraternitat, de justícia, de pau, de dignitat pera tots. Llavors, tant l'anunci com l'experiència cristiana tendeixen a provocar conseqüències socials. Busquem el seu Regne: «Busqueu primer que res el Regne de Déu i la seva justícia, i tota la resta vindrà de més a més» (Mt 6,33). (n.180)

Cada cristià i cada comunitat són cridats a ser instruments de Déu per a l'alliberament i la promoció dels pobres, de manera que puguin integrar-se plenament en la societat; això suposa que siguem dòcils i atents per escoltar el clam del pobre i socórrer-lo. Basta recórrer les Escripures per descobrir com el Pare bo vol escoltar el clam dels pobres: «He vist l'aflicció del meu poble a l'Egipte, he escolta! el seu clam davant els seus opressors i conec els seus patiments. He baixat per alliberar-lo [...] Ara, doncs, vés, jo t'envio . >> (Ex 3,7-8.1 O)... Els israelites van clamar al Senyor i Ell els va suscitar un alliberador (Jt 3,15). Fer el desentès a aquest clam, quan nosaltres som els instruments de Déu per escoltar el pobre, ens situa fora de la voluntat del Pare i del seu projecte...Torna sempre la vella pregunta: «Si algú que posseeix béns del món veu el seu germà que esta necessitat i li tanca les seves entranyes, com pot romandre en ell l'amor de Déu?» (Jn 3,17). Recordem també amb quanta contundència !Apòsto! sant Jaume reprenia la figura del clam dels oprimits: «El salari dels obrers que van segar els vostres camps, i que no heu pagat, està cridant. I els crits dels segadors han arribat a les oïdes del Senyor dels exèrcits» (5,4). (n.187)

La solidaritat és una reacció espontània de qui reconeix la funció social de la propietat i el destí universal dels béns com unes realitats anteriors a la propietat privada. La possessió privada dels béns es justifica per tal de cuidar-los i créixer-los de manera que serveixin millar el bé comú, per la qual cosa la solidaritat ha de viure's com la decisió de tornar al pobre el que li correspon (n.189).

Per a l'Església l'opció pels pobres és una categoria teològica abans que cultural, sociològica, política o filosòfica. Déu els atorga «la seva primera misericòrdia» (n.198).

Evangelii Gaudium (Català: *L'alegria de l'Evangeli*) és una exhortació apostòlica del 2013 escrita per el papa Francesc sobre "la primàcia de la missió evangelitzadora al món modern". Ha estat descrita com un

"notable i radical document, que varia àmpliament i desafia la complaença en tots els nivells," com ho ha fet en l'atac a la tirania dels mercats i una "Magna Carta per a la reforma de l'església."

Evangelii Gaudium toca diversos temàtiques que preocupen al papa Francesc, incloses les obligacions que els cristians tenen envers els pobres, i el deure d'establir i mantenir una economia, política i justícia que siguin justes. El papa Francesc assenyala que el món "Ja no podem confiar en les forces cegues i en la mà invisible del mercat.", "l'economia ja no pot recórrer a remeis que són un nou verí, com quan es pretén augmentar la rendibilitat reduint el mercat laboral i creant així nous exclosos", "renunciant a l'autonomia absoluta dels mercats i de l'especulació financera i atacant les causes estructurals de la desigualtat," Reorientant les prioritats de la societat: "No pot ser que no sigui notícia que mor de fred un ancià en situació de carrer i sí que ho sigui una caiguda de dos punts a la borsa". Demana una "una inajornable renovació eclesial", i és crític amb la burocràcia de l'església, la mala predicació i l'èmfasi excessiu en la doctrina. A més, exigeix més creativitat i obertura pastoral, i una "conversió pastoral", inclosa la papal.

En contrast amb l'estil dels papes anteriors, Evangelii Gaudium no està escrita amb un estil acadèmic, sinó "amb un llenguatge que és alhora fàcil d'entendre i captivador." En les prop de 48 mil paraules del document, el papa Francesc fa servir la paraula "amor" 154 vegades, "alegria" 109 vegades, "els pobres" 91 vegades, "pau" 58 vegades, "justícia" 37 vegades, i el "bé comú" 15 vegades.

http://w2.vatican.va/content/francesco/es/apost_exhortations/documents/papa-francesco_esortazione-ap_20131124_evangelii-gaudium.html

POPULORUM PROGRESSIO.

Pau VI

La propietat

És ben sabuda la fermesa amb que els Pares de l'Església han precisat quina ha de ser l'actitud dels qui posseeixen respecte als qui es troben en necessitat: "No és una part dels teus béns, afirma sant Ambròs, allò que tu dones al pobre; no fas més que tornar-li allò que és seu. Perquè allò comú que fou dona! pera ús de tots, tu ho usurpes. La terra és de tots, i no únicament deis rics...retornes, per tant, una cosa deguda". És adir, que la propietat privada no constitueix per a ningú un dret incondicional i absolut. Ningú no té cap dret a reservar-se en ús exclusiu allò que excedeix la pròpia necessitat, quan als altres els falta allò que és necessari... En una paraula: "el dret de propietat no ha d'exercir-se mai en detriment de la utilitat comuna, segons la doctrina tradicional dels Pares de l'Església o dels grans teòlegs"(n.23)

L'ús de les rendes

El bé comú exigeix, doncs, de vegades l'expropiació si, degut a la seva extensió, a l'explotació exigua o nul·la, a la misèria que en resulta per a les poblacions o al perjudici considerable causat als interessos del país, certes propietats constitueixen un obstacle a la prosperitat col·lectiva. En afirmar-ho de manera inequívoca, el Concili ha recordat també no menys clarament que la renda disponible no és abandonada al lliure caprici dels homes, i que les especulacions egoistes han de ser bandejades (n.24).

91

...

Populorum progressio és l'encíclica escrita pel Papa Pau VI sobre el "desenvolupament dels pobles" i que l'economia del món ha de servir al conjunt de la humanitat i no només a una minoria. Publicada el 26 de març de 1967.

Toca una varietat de principis de l'ensenyament social catòlic: el dret a un salari just; el dret a la seguretat de l'ocupació; el dret a condicions de treball justes i raonables; el dret a unir-se a un sindicat; i la destinació universal de recursos i mercaderies.

Vint anys més tard, el papa Joan Pau II va emetre una altra encíclica, "Sollicitudo rei socialis", en commemoració del 20è aniversari de Populorum progressio.

El 2009, el Papa Benedito XVI va publicar l'encíclica "Caritas in veritate" que va abordar novament molts dels temes tractats en Populorum progressio.

MISSATGE DEL CONCILI PROVINCIAL TARRACONENSE 1995

Proclamat a l'Església Catedral Metropolitana de Tarragona el dia 4 de juny, solemnitat de la Pentecosta.

A tots els fidels de les nostres diòcesis i a tots els altres conciutadans que vulguin fer-nos atenció.

Acabat el nostre Concili, que ha reprès una antiga i venerable tradició de les diòcesis de la tarraconense, us volem fer arribar una paraula d'esperança, cordial i planera.

No som una comunitat humana poderosa... Les sessions conciliars, al llarg de vuit caps de setmana, han posat els membres de les nostres Esglésies més a prop els uns dels altres. També ens han apropat a la realitat del nostre poble, al servei del qual ens hem reunit: sobretot pel que fa a la confessió de la fe cristiana en les circumstàncies actuals, però tenint ben presents, alhora, tots els seus problemes humans. Reunits en Concili, bisbes, preveres i diaques, religiosos, religioses, laics —homes i dones— representants de les nostres diòcesis, hem viscut la riquesa plural —i també les limitacions— de l'Església a Catalunya. No som una comunitat poderosa en recursos humans. La nostra presència s'insereix sense el relleu d'altres èpoques en la pluralitat de propostes i d'opcions de la nostra societat. Pensem, tanmateix —lluny de qualsevol enyorança—, que aquest moment històric ens ajuda providencialment a centrar-nos en el poder de Jesucrist i en la missió que Ell ens té confiada a favor dels germans. Com Pere en els temps apostòlics, voldríem dir de nou al nostre poble: «De plata i d'or no en tenim, però el que tenim t'ho donem: en el nom de Jesucrist, el Natzarè, aixeca't i camina!» (Ac 3, 5).

Una experiència joiosa.

De fet, Jesús, el Senyor, continua vivent en els seus seguidors d'avui i dona sentit a la seva existència. L'Evangeli és una font de felicitat per a tots els qui l'acullen i es deixen guiar per l'Esperit a l'interior de la gran tradició de l'Església. En el Concili n'hem fet una experiència joiosa. Les aportacions a l'aula, els treballs en grup, els intercanvis de parers diversos, les estones de pregària i, sobretot, les celebracions de l'Eucaristia ens han agermanat vivament. Les diverses sensibilitats dels membres conciliars, lliurement expressades, ens han aportat, en tot moment, la rica pluralitat de les Esglésies per ells representades i ens han fet veure, alhora, la força del Senyor Ressuscitat que és amb nosaltres dia rere dia (cf. Mt 28, 20) i ens uneix. El Concili ens ho ha fet experimentar d'una manera excepcional: la fe de les nostres Esglésies és viva. Us ho diem perquè la nostra alegria sigui també la vostra, i la vostra alegria sigui completa (cf. Jn 15, 11). Des d'aquesta fe, viscuda amb senzillesa, hem posat els ulls en tots els homes i en totes les dones del nostre país: els catòlics de les nostres comunitats; els germans que es confessen creients en Jesucrist però que han afeblit, en grau divers, o han deixat del tot la comunió eclesial; els creients d'altres confessions i d'altres religions; els no-creients... De tots ens hem sentit i ens sentim solidaris. Per a tots voldríem ser —seguint el símil tan expressiu del papa Joan XXIII— una font al mig de la plaça pública que ragés l'aigua viva de l'Evangeli de Jesús. Aquest ha estat, precisament, el tema central del nostre Concili: com anunciar Crist a aquells que el desconeixen? Una pregunta que ens ha dut a projectar el nostre futur pastoral amb exigència i amb creativitat.

Comunicació personal i conversió.

Ens hem sentit interpel·lats pel distanciament mutu entre la nostra Església i molts dels homes i dones del nostre país. Ens hem adonat, al mateix temps, que la comunicació de l'Evangeli demana d'establir més proximitat personal, més calidesa en l'acolliment de les nostres comunitats als qui hi entren en contacte per qualsevol motiu. Sota una capa espessa de desatenció al sentit transcendent de la vida, no és difícil observar, al voltant nostre, moltes escletxes que deixen veure la nostàlgia de Déu. Entre contradiccions i enmig dels nostres propis desànims, percebem la veu del Senyor que ens diu, com va dir a Pau a la ciutat de Corint: «No tinguis por, continua parlant, no callis. Jo sóc amb tu [...]. Aquí hi tinc un poble molt nombrós» (Ac 18, 9). Us exhortem, doncs, i ens exhortem, a convertir-nos a Jesucrist, a enfortir o a refer l'experiència de Déu. Només des de la conversió és possible d'anar discernint el seu disseny d'amor.

La Paraula de Déu i els sagraments.

A fi que això sigui possible, animem les nostres comunitats a posar a l'abast del poble, cada dia més vivencialment, la Paraula de Déu i els sagraments, sobretot l'Eucaristia. La salvació no ve de nosaltres, ve de dalt. Sense Ell no podem fer res (cf. Jn 15, 5). A tots els creients en Jesucrist us diem: com a fruit del Concili, llegiu més la Bíblia, mediteu-la, pregueu amb ella. Bisbes, preveres i diaques: prediquem-la de manera clara, intel·ligible i encarnada en la vida. Poble de Déu: deixeu que el Senyor us treballi per mitjà dels sagraments. Són el gran regal de Déu al seu poble. Són per a vosaltres. Celebreu, sobretot, el diumenge com a dia festiu del Senyor ressuscitat, a partir del seu element central: la Missa.

Comunió més radical i més concreta amb els pobres.

Donem gràcies a Déu perquè un dels moments de més consens entre nosaltres s'ha produït quan el Concili ha reflexionat sobre la pobresa i sobre la marginació. Ens hem sentit veritablement urgits per l'Esperit a una més radical i més concreta comunió amb els pobres i amb els marginats, amb els petits i amb els febles de la nostra societat. Voldríem que fos un dels fruits més importants del Concili. Que mai els catòlics no siguem causa del sofriment d'aquests germans. Que sapiguem descobrir les arrels del sofriment que els aclapara i lluitar a favor dels canvis necessaris per tal de superar-lo. Que estiguem al seu costat sempre, i fem per ells tot el que estigui al nostre abast.

Com un llevat, presents en la vida catalana.

Amb aquest Concili, germans i germanes, les Esglésies amb seu a Catalunya hem volgut cridar el nostre poble a «buscar primer el Regne de Déu i fer el que Ell vol» (Mt 6, 33). El fruit d'aquesta actitud evangèlica serà un envigoriment que traspasarà l'àmbit estrictament religiós i afavorirà la salut moral, la cohesió i el veritable progrés de la nostra societat: «Tot això [Ell] us ho donarà de més a més», afegeix el text que acabem de citar. Voldríem, especialment, que la fe dels cristians, presents en tota la vida catalana com un llevat (cf. Lc 13, 21), contribuís a «l'assoliment d'una societat justa, que elimini contrastos odiosos i permeti a tota la població de sentir-se ciutadans lliures d'aquest país, que ha de ser l'objectiu absolutament prioritari de la Catalunya d'avui», com dèiem els bisbes en el document Arrels cristianes de Catalunya. Ara que s'escau el desè aniversari d'aquell document col·lectiu, tan ben acollit pel nostre poble, el recordem amb goig en el marc del Concili i reafirmem els seus continguts. Ens reconeixem, com dèiem aleshores, en la nostra millor tradició de fidelitat a Catalunya i l'assumim amb esperit de concòrdia. El que dèiem aleshores sobre l'acolliment, cordial i generós, als qui han vingut a compartir la nostra vida des d'altres terres i sobre la solidarització d'aquests amb la seva nova comunitat, cal fer-ho extensiu avui a la nova immigració. També avui cal repetir el

desig que siguin els nostres germans de fe dels altres pobles d'Espanya els primers a comprendre'ns, i que siguin els catòlics catalans els primers a comprendre'ls. Així com els anteriors Concilis van contribuir, des de la seva missió específica, al manteniment de la llengua del país, també el que acabem de celebrar és, d'escreix, un servei a la cultura i a la nació catalanes, de les quals les nostres Esglésies són part integrant.

Unitat pastoral.

El Concili ha estat un fet meravellós de comunió i estem segurs que contribuirà a fer créixer la nostra comunió eclesial. El treball de tants milers de germans i germanes que van participar-hi, en la primera consulta preparatòria i en l'etapa diocesana, ha estat el fonament sobre el qual hem anat construint les propostes conciliars. Adonem-nos del valor d'aquesta tasca mancomunada —sense precedents a les nostres vuit Esglésies diocesanes. Les nostres diòcesis, amb la riquesa de les seves tradicions i amb els trets específics que els donen fesomia pròpia, constitueixen, tanmateix, una unitat pastoral. Ens hem sentit especialment moguts, en aquest Concili, a un treball cada dia més agermanat i més ben coordinat per a l'edificació de l'Església a Catalunya. Partim, en aquest sentit, de la realitat de la Conferència Episcopal Tarraconense que, al llarg de vint-i-cinc anys, ha creat comunió i ha promogut amb eficàcia una veritable pastoral de conjunt. El Concili ha palesat el desig àmpliament compartit d'enfortir aquesta unitat i de donar-li una adequada configuració jurídica al servei de la pastoral. Hem assumit aquesta aspiració amb el màxim interès i ens proposem d'avançar cap al seu compliment.

Compromís.

Ara és l'hora de la recepció del Concili per part de totes les comunitats i de tots els fidels cristians. Ara és l'hora de comprometre'ns tots en la realització de les seves propostes. En acabar el nostre treball, ens vénen a la memòria unes paraules de sant Agustí: «Quan estàs satisfet d'allò que ets, allà et quedes, i no arribaràs mai a ser allò que encara no ets. Camina sempre, sempre endavant» (Sermó 170, 15–18). Donem gràcies a Déu pel camí recorregut i ens sentim responsables del camí que resta. Saludem en la comunió el papa Joan Pau II que ens anima a entrar en el tercer mil·lenni cristià amb l'anunci renovat de l'Evangelí. Saludem totes les Esglésies germanes i els seus pastors. Saludem els germans de les altres confessions cristianes i els seguidors d'altres religions. Saludem les comunitats catòliques i els seus preveres. Saludem els religiosos i religioses de vida contemplativa i de vida apostòlica. Saludem tots els ciutadans de Catalunya i els seus governants... Voldríem que a tots arribés l'alenada d'aire fresc que l'Esperit suscita en les nostres Esglésies.

NOTA DE LA CONFERÈNCIA EPISCOPAL TARRACONENSE SOBRE LA CRISI ECONÒMICA.

Salardú, 27 de juliol de 2012

...

Benet XVI ha dit recentment: "No és deure de l'Església definir les vies per afrontar la crisi actual. No obstant això, els cristians tenen el deure de denunciar els mals, de testimoniar i mantenir vius els valors en què es fonamenta la dignitat de la persona i de promoure aquelles formes de solidaritat que afavoreixen el bé comú, perquè la humanitat esdevingui la família de Déu" (Discurs a la Fundació *Centesimus Annus*, 17.10.2011). Per això, cal amarar de compromís ètic el món de l'economia i les finances, perquè la dignitat de la persona humana sigui defensada i promoguda sempre, i perquè s'eviti tota especulació que acaba provocant un veritable desastre social. També cal combatre decididament els brots de corrupció en l'àmbit de les institucions i administracions.

Certament, creiem que Càritas –que és la institució eclesial de la caritat- encerta decisivament quan proposa: *Viu senzillament, perquè d'altres, senzillament, puguin viure*. Per això humilment fem una crida perquè tots ens orientem vers una manera de viure i d'actuar més modesta i senzilla, que no estigui per sobre de les nostres possibilitats. Així mateix, reclamem que tots fem un esforç d'ajudar i de compartir solidàriament amb els més febles de la societat...

VI. Persones referents per la pregària

A. ABBÉ PIERRE

B. CATERINA DE SIENA

Carta al Consejo, judío

Sea alabado Jesucristo crucificado, hijo de la gloriosa Virgen María. A ti, queridísimo y amadísimo hermano, comprado con la preciosa sangre del Hijo de Dios, como yo, yo, indigna Catalina, escribo obligada por Cristo crucificado y por su dulce Madre María, que os suplique y urja que debéis salir y abandonar la dureza y la tenebrosa incredulidad, y que debéis someteros y recibir la gracia del santo bautismo: pues sin el bautismo no podéis tener la gracia de Dios. Quien se encuentra sin bautismo no participa del fruto de la santa Iglesia, sino que, como miembro podrido y arrancado de la comunidad de los fieles cristianos, pasa de la muerte temporal a la muerte eterna, y recibe justamente pena y tinieblas, pues no ha querido lavarse en el agua del santo bautismo, y ha despreciado la sangre del Hijo de Dios, que derramó con tanto amor. Oh, queridísimo hermano en Jesucristo, abre el ojo del entendimiento para contemplar su inestimable caridad, que te manda mediante invitación con las inspiraciones santas que han surgido en tu corazón; y que por sus siervos te pide y te invita, pues quiere hacer las paces contigo, sin fijarse en la prolongada guerra e injuria que ha recibido de ti por tu incredulidad. Pero cuánto es dulce y bondadoso nuestro Dios puesto que, ya que vino la ley del amor, y el Hijo de Dios vino de la Virgen María, y derramó la abundancia de su sangre sobre el árbol de la santísima cruz, podemos recibir la abundancia de la misericordia divina.

Por lo que, puesto que la ley de Moisés estaba fundada sobre la justicia y el castigo, así la nueva ley dada por Cristo crucificado, vida evangélica, está fundada en el amor y la misericordia. Puesto que Él es dulce y benigno, siempre que el hombre vuelva a Él humilde y creyente, y creyendo por Cristo se tiene la vida eterna. Y parece que no quiere recordar las ofensas que nosotros le hacemos; y que no quiere condenarnos eternamente, sino que siempre quiere ser misericordioso. Por eso levántate, hermano mío, en tanto en cuanto quieras estar unido a Cristo; y no duermas ya en tanta ceguera, porque ni Dios quiere, ni yo lo quiero, que la hora de la muerte te encuentre ciego; sino que mi alma desea el verte acercándote a la luz del santo bautismo, como el ciervo desea, cuando tiene hambre, el agua viva. Por lo tanto, ya no te resistas al Espíritu Santo que te llama, y no desprecies el amor que te tiene María, ni las lágrimas y oraciones que se hacen por ti; porque entonces te resultaría demasiado pesado el juicio. Permanece en el santo y dulce amor de Dios; y yo le pido a Él, que es la Verdad suma, que nos ilumine y nos llene con su santísima gracia, y que satisfaga mi deseo respecto de ti, Consejo.

Esta te es dada, Consejo, de parte de Jesucristo. Sea alabado Cristo crucificado, y su dulcísima Madre, la gloriosa Virgen y Madre Santa María. Jesús dulce, Jesús amor. "

Santa Catalina de Siena: *Carta n. 15.*

*Santa **Caterina de Siena** (Siena, 25 de març de 1347–Roma, 29 d'abril de 1380) va ser una monja terciària **dominicana**, del **Tercer orde de Sant Domènec**. És venerada com a **santa** i fou proclamada **doctora de l'Església catòlica**. Als set anys va fer vot privat de virginitat, consagrant-se a Crist, i als quinze va ingressar al Tercer orde de Sant Domènec. Vivia en clausura a la seva cambra, on pregava i es trobava*

acompanyada de Crist; només l'abandonà el 1374, arran de l'epidèmia de pesta: llavors en sortí per tenir cura dels malalts: adquirí fama de dona caritativa i santa.

El mateix 1374 va tenir una visió mística i rebé els estigmes. Segons va dir en les seves obres escrites, Crist li comunicà que de llavors ençà treballaria per la pau i mostraria que una dona feble podria fer avergonyir l'orgull dels forts. El 1378 aconseguí que els papes tornessin a Roma i ella tornà a Siena, on va morir el 1380.

C. CHARLES DE FOUCAULD

D. CLARA D'ASSÍS

El camí que mena a la vida espiritual

El camí que mena a la vida [espiritual] és estret, i la porta que ens hi dona accés és estreta també; per això n'hi ha pocs que emprenguin aquest camí. I entre aquells qui, durant un cert temps, hi han caminat, n'hi ha encara molts menys que perseverin. Però benaurats aquells a qui ha estat donat de caminar-hi i de perseverar fins al final!

Clara d'Assís ([Assís, 1193-1253](#)) va ser una religiosa italiana que va col·laborar amb sant [Francesc d'Assís](#) i fou la fundadora de l'[Orde de Germanes Pobres de Santa Clara](#) o Clarisses. Va ser canonitzada només dos anys després de la seva mort, en [1255](#). [Pius XII](#) la proclamà santa patrona de la [televisió](#) i les telecomunicacions.

<http://clarisasvocaciones.blogspot.com/p/forma-de-vida.html>

https://www.papeleriaalmargen.com/es/libro/escrits-de-sant-francesc-i-santa-clara-d-assis_N200120009

E. CRISTINA KAUFMANN

Conclusió del fragment de “Com s'ha forjat la meva espiritualitat”

... M'ha estat molt difícil ordenar els pensaments entorn de com s'ha forjat la meva espiritualitat. Tinc consciència de què “todo lo más queda por decir”. Com a creient en Crist, com a carmelita, la Sagrada Escriptura, els escrits dels pares del Carmel teresià hi tenen un lloc essencial. Amb tot, em reafirmo en que l'espiritualitat conté una experiència anterior a la revelació escrita. No sé com formular-ho. La personal consciència de ser el que sóc, del meu cos, de la meua història, de les meves ferides i dels meus somnis, del meu lloc en el món, de les preguntes que són inherents a la persona. Tot això forma part de l'espiritualitat, com també en forma part la capacitat de pensar. No hi pot haver experiència de Déu sense la formació del pensament. (Eberhard Jüngel) Pensar vol dir discernir i sense aquesta capacitat no pot haver una autèntica espiritualitat, doncs no pot haver un apropament adequat a l'Escriptura ni a l'experiència dels altres, ni pot haver una conversió vertadera de la manera de pensar (meta-noia). A més, si no hi ha vivència d'allò que està escrit a la Bíblia o en els místics, una vivència personal, real, mínima i potser pobre, els llibres, encara que sigui la Bíblia, no serien paraula viva per al creient. L'experiència obscura, inefable de la incorporació a Crist, l'experiència de la real comunió amb tot allò creat, la consciència més aguda cada cop de la originalitat absoluta de cada ésser, sortit de les mans de Déu i en ell emparat i acollit incondicionalment és el fonament de l'espiritualitat, o la “casa” de la que he parlat al principi. La Bíblia, els autors místics, espirituals de tots els temps, ens poden, ens han de “revelar o recordar” allò que ja és la nostra veritat viscuda. També nosaltres, que som “cimiento de los que están por venir” (Santa Teresa, Fundaciones 4,6) som responsables d'allò que irradiem amb la nostra vida, una llum espiritual on s'encengui l'espiritualitat dels nostres germans i germanes. Som responsables d'un contagi espiritual. Allò que experimentem i anomenem “espiritualitat” ha de ser comunicat per la simple presència, per la paraula i pel gest.

Ser espirituals avui, sigui com a monja, com a cristià compromès, sigui com a persona humana que busca el camí essencial d'arribar a ser allò que ja és, la seva “humanització” (Menschwerdung: esdevenir allò que ja s'és: persona humana) vol dir aprofundir en les actituds bàsiques d'humilitat, d'escolta interior, de servei, d'espera, d'admiració i agraïment, de pobresa alliberadora, d'adoració. Pel cristià significa mirar amb Crist allò que ell mira amb amor i tendresa: el Pare i els germans, tot allò creat.

Mai no s'acaba el procés de maduració en la persona, tampoc la nostra espiritualitat arriba en aquesta vida a la plenitud. Tot és sempre moviment fins atènyer l'oceà de Déu, deixar-nos endinsar en la “dansa de Déu-Trinitat”. Això no és contrari, -ans em sembla que en deriva-, a la creixent simplificació de la vida espiritual. Tot esdevé més senzill, els sentiments; les “sotragades” interiors són menys freqüents; les afirmacions més tímides, els desigs es resumeixen en pocs: “Senyor Jesús, Fill de David, tingues pietat de mi que sóc pecadora” La llum interior és certa però es percep com a fosc creixent. Hi ha la secreta i real seguretat de l'agraïment i la pau que no es pertorba pels neguits de la vida diària.

Aquesta simplificació, amb tot, obre la mirada del cor, ajuda a deixar enrere el que ha passat i córrer cap a nous horitzons de l'esperit. Ens fa “ligeros de equipaje”. Sant Pau ho descriu als filipencs quan diu: “Conec el Crist i la força de la seva resurrecció i puc entrar en comunió amb els seus sofriments...esperant d'arribar a la resurrecció d'entre els morts...no em penso pas que ja me n'hagi apoderat, però tinc un objectiu: oblidar-me del que queda enrere i llançar-me cap allò que hi ha al davant.” (Flp 3,13)

Cristina Kaufmann (Baden, Suïssa, 19 d'octubre de 1939 – Barcelona, 18 d'abril de 2006) va ser una religiosa carmelita descalça que va viure a la comunitat de Mataró. Educada en una família cristiana, tenia set germans. És autora de diversos articles i publicacions com el llibre "El rostre femení de déu. Reflexions d'una carmelita descalça".

F DIETRICH BONHOEFFER

Qui sóc, jo?

Qui sóc, jo? Sovint ells em diuen,
que surto de la meua cel.la tranquil, serè i ferm,
talment un senyor del seu castell.

Qui sóc, jo? Sovint ells em diuen, que parlo amb els meus guardians
lliurement, clarament i amistosament, com si hagués de manar-los.

Qui sóc, jo? Ells em diuen també,
que suportó els dies de la dissort impassible,
somrient i amb orgull, com aquell que està habituat a la victòria.

Sóc realment allò que els altres diuen de mi?
O bé tan sols allò que jo sé de mi mateix?
Intranquil, enyoradís, malalt com un ocell en una gàbia
lluïtant per l'hàlit vital, com si algú m'escanyés,
famolenc de colors, de flors i de cants d'ocells,
assedegat de bones paraules i de proximitat humana,
tremolós de ràbia davant l'arbitrarietat i l'ofensa més lleu,
agitat per l'espera de les coses,
impotent i temorós pels amics infinitament llunyans,
cansat i buit per a pregar, pensar i crear, esgotat,
disposat a acomiadar-se de tot?

Qui sóc, jo? Aquest o aquell?
Sóc, doncs, avui aquest home i demà aquell altre?
Sóc tots dos alhora? Sóc un hipòcrita davant dels homes,
i davant meu un feble menyspreable i digne de compassió?
O bé, allò que encara resta en mi s'assembla a un exèrcit derrotat,
que es retira en desordre davant la victòria que creia segura?

Qui sóc, jo? Les preguntes solitàries em fan mofa.
Sigui el qui sigui, tu em coneixes: jo sóc teu, oh Déu!

Dietrich Bonhoeffer.

Camp d'extermini de Flossenbürg. Juliol de 1944

[Breslau, Prússia, 4 de febrer de 1906](#) – [Camp de concentració de Flossenbürg, 9 d'abril de 1945](#)

Va ser un pastor i teòleg luterà alemany que va participar en el moviment de resistència contra el nazisme. És considerat com un dels teòlegs i persones més importants del luteranisme del segle XX. Les esglésies anglicanes el consideren sant i en commemoren la festa el 9 d'abril.

Com a teòleg, les idees de Bonhoeffer i la seva discussió sobre un "Cristianisme laic", reforçades pel seu propi martiri, van exercir una considerable influència sobre el pensament protestant de postguerra a Gran Bretanya i Amèrica.

Font: raoulwallenberg.net

Sobre el Nadal...

Aquell qui, finalment,
a la vora del pessebre
deposa tota violència,
tot honor, tot prestigi, tota vanitat,
tota supèrbia, tota obstinació,
aquell qui es posa al costat dels humils
i deixa que només Déu sigui gran,
aquell qui, en l'infantó en el pessebre,
hi veu la glòria de Déu
precisament en la humiliació,
aquest celebrarà l'autèntic Nadal.

Dietrich Bonhoeffer

Breslau, Prússia, 4 de febrer de 1906 – Camp de concentració de Flossenbürg, 9 d'abril de 1945

Va ser un pastor i teòleg luterà alemany que va participar en el moviment de resistència contra el nazisme. És considerat com un dels teòlegs i persones més importants del luteranisme del segle XX. Les esglésies anglicanes el consideren sant i en commemoren la festa el 9 d'abril.

Com a teòleg, les idees de Bonhoeffer i la seva discussió sobre un "Cristianisme laic", reforçades pel seu propi martiri, van exercir una considerable influència sobre el pensament protestant de postguerra a Gran Bretanya i Amèrica.

Font: raoulwallenberg.net

G. EDIT STEIN

Escrits d'Edit Steinh

“Yo me sé sostenido y este sostén me da calma y seguridad. Ciertamente no es la confianza segura de sí misma del hombre que, con su propia fuerza, se mantiene de pie sobre un suelo firme, sino la seguridad suave y alegre del niño que reposa sobre un brazo fuerte, es decir, una seguridad que, vista objetivamente, no es menos razonable. En efecto, el niño que viviera constantemente en la angustia de que su madre le dejara caer, ¿sería razonable?” Edith Stein, *Ser infinito y ser eterno*, México 1994

“El de un corazón libre de todo apego a cualquier cosa creada: a sí mismo y al resto de las criaturas, pero también a todo consuelo y cosas similares que Dios pueda conceder al alma, a cualquier forma de devoción especial, etc.; el de un corazón que no desea otra cosa sino que se cumpla la voluntad de Dios y que se deje guiar por Él sin resistencia.” Edith Stein. *Autorretrato epistolar (1916-1942)*, Madrid 1996.

“A cada cual Dios lleva por su propio camino, y uno llega más fácil y más rápido a la meta que el otro. Lo que nosotros podemos hacer, en relación a lo que se nos da, es realmente poco. Pero debemos hacer ese poco. Ante todo: pedir insistentemente que vayamos por el camino recto y sigamos sin resistencia alguna el estímulo de la gracia, cuando lo notemos. Quien procede así y persevera pacientemente, ese tal no deberá decir que sus esfuerzos son inútiles. Únicamente no se debe poner plazo alguno al señor.” Edith Stein. *Autorretrato epistolar (1916-1942)*. Madrid 1996

”La vida de Dios es amor: amor desbordante, sin límites y que se da libremente; amor que se inclina misericordioso hacia toda necesidad, amor que sana al enfermo y resucita lo que estaba muerto; amor que protege, defiende, alimenta, enseña y forma; amor que llora con los que lloran y se alegra con los que están alegres; dispuesto a servir a todos para que lleguen a ser lo que el Padre quiere; en una palabra: el amor del corazón divino.” Edith Stein “*Ser Finito y ser eterno*” México 1994

“Deben ser arrancadas (las tinieblas=placeres) con todas sus raíces si se quiere dejar sitio en el alma para Dios. Responder a esta exigencia significa presentar batalla en toda la línea a la propia naturaleza, tomar sobre sí la Cruz y entregarse a la crucifixión... Entablar la lucha (contra los apetitos), o sea tomar sobre sí la Cruz, es penetrar activamente en la Noche Oscura.” Edith Stein “*Ciencia de la Cruz*” (página 60), Monte Carmelo, Burgos 1987

“No sé hacia dónde Dios me lleva, pero sé que él me guía” Edith Stein

“Durante el tiempo que precedió a mi conversión e incluso un buen tiempo después, tenía la convicción de que llevar una vida religiosa significaba el abandono de todo lo terrestre para vivir solo en el pensamiento de las cosas divinas. Progresivamente aprendí a reconocer que algo más se nos pide en este mundo y que incluso en la vida contemplativa, el ligamen con el mundo no se debe romper. Creo incluso, que cuanto más profunda es la atracción que nos

conduce a Dios, mayor es el deber de “salir de sí”, en este sentido también, es decir en dirección al mundo para llevar allí la vida divina.” (*Cartas 63*) *Una espiritualidad para hoy según Edith Stein*

“La vida de Dios es amor: amor desbordante, sin límites y que se da libremente; amor que se inclina misericordioso hacia toda necesidad; amor que sana al enfermo y resucita lo que estaba muerto; amor que protege, defiende, alimenta, enseña y forma; amor que llora con los que lloran y se alegra con los que están alegres; dispuesto a servir a todos para que lleguen a ser lo que el Padre quiere; en una palabra: el amor del corazón divino”. *Edith Stein Werke V, 11*

“Esta suerte me fue deparada después de una experiencia, que sobrepasó mis fuerzas, que absorbió toda mi energía vital y que me privó de toda actividad. La quietud en Dios es algo totalmente nuevo y particular en contra de la negación de la actividad por falta de fuerza vital. En su lugar aparece el sentimiento de estar escondido, de estar liberado de todo problema, preocupación u obligación. Y mientras más me entrego a este sentimiento, me comienzo a llenar más y más de vida nueva, que me empuja a nuevas ocupaciones, sin que para ello actúe la voluntad.” *Una espiritualidad para hoy según Edith Stein.*

Edith Stein, en religió **Teresa Beneta de la Creu** (*Wroclaw*, 12 d'octubre de 1891 - Camp d'extermini d'*Auschwitz*, 9 d'agost de 1942) va ser una filòsofa alemanya; convertida del *judaisme* ortodox a l'*ateisme* i després al *catolicisme*; i religiosa de l'*Orde dels Carmelites Descalços*. Va ser detinguda pels *nazis* i enviada al camp d'extermini d'*Auschwitz*, on va ser assassinada. El 1998 *Joan Pau II* va proclamar-la *santa* i l'any següent va ser declarada co-patrona d'*Europa*.

H. EMMANUEL MOUNIER

Cuaderno personal el 28 de agosto de 1940:

Unos años después leía las cartas de Emmanuel Mounier. Padre de una niña que nació con una discapacidad profunda, habla de su hijita Francisca con unas palabras entrañables que me revelaron algo de este misterio tan grande del dolor humano. Describe la enfermedad de su hija con palabras que revelan en él un sentido místico profundo. Esas páginas leídas en el ambiente del personalismo de Mounier, y más aun descubriendo su compromiso al Servicio de la libertad y de los más pobres, me descubrieron la grandeza de la fe cristiana vívida como mística y compromiso solidario.

“No hacían falta grandes sermones. Había que estar en silencio ante este misterio que poco a poco nos invade de su Alegría. Yo me acercaba a su camita, un poco como el altar de Dios, algún lugar sagrado en el que Dios nos habla. Alrededor de ella no tenía otra palabra que ADORACIÓN. Yo la consideraba como una hostia viviente en medio de nosotros, muda totalmente, pero irradiando paz. ¿Qué esplendor en este ser pequeño que no puede expresar nada ! Así tenemos en medio de nosotros la presencia divina bajo esa pobre y ciega materia... Paquita tú eres la imagen de la fe. Ahora vemos en un espejo un enigma. Entonces veremos cara a cara. Ahora conozco de un modo parcial, pero entonces conoceré como soy conocido. (1Co, 13,12)”.

Emmanuel Mounier ([Grenoble, 1905](#) - [París, 1950](#)) fou un filòsof [francès](#). Havia estudiat filosofia, però renuncià el doctorat per dedicar-se activament a la política. Era catòlic fervent, i cercà les bases d'una revolució alhora econòmica i moral: el [personalisme](#). Aquest, doctrina o corrent filosòfic, és un moviment que no rebutja cap aportació útil per a separar el cristianisme del desordre establert, rebutjant els totalitarismes del feixisme i de l'estalinisme.

El 1932 fundà la revista [Esperit](#), i fugí de situar el moviment com una "tercera força" centrista o demòcrata-liberal al costat de [Robert Aron](#), [Alexandre Marc](#) o [Denis de Rougemont](#). Es va interessar inicialment per determinades orientacions de la política del règim de Vichy, apartant-se'n posteriorment per acabar entrant en contacte amb el moviment Combat, de la resistència francesa, essent detingut i alliberat després d'una vaga de fam. Després de la [Segona Guerra Mundial](#) continuà la tasca i la revista amb joves filòsofs com [Étienne Borne](#), [Jean Lacroix](#), [Gabriel Madinier](#), [Joseph Vialatoux](#) i altres. El seu pensament influí en Alfonso Carlos Comín i en els textos del [Concili Vaticà II](#).

I. ETTY HILLESUM

Del diari d'Etty Hillesum

El diumenge 8 de juny de 1941 a dos quarts del matí (la minuciositat dels detalls) Etty escriu:

" Abans eres incapaç d'escriure res a causa de la teva ambició. Necessitaves l'excelsion, el perfecte, i coses per l'estil, t'impedia simplement escriure el que fos, tot i que de vegades et mories de ganes de fer-ho".

Més tard el 4 de juliol: *"Em trobo agitada per una agitació estranya, diabòlica, que podria ser productiva si sabés què fer-ne: és una agitació «creadora», no física -ni una dotzena de nits tòrrides d'amor n'hi hauria prou per aplacar. És una agitació gairebé «sagrada». Déu meu, duem de la mà i fes de mi un instrument teu, fes que pugui escriure! "*

I el 5 d'agost: *" Encara no sóc capaç d'escriure. Vull escriure el que hi ha al cor de la realitat, però encara no ho aconsegueixo..."*

El 13 d'agost de 1941: *"Observo que al costat de les meves sofriments personals tinc sempre una curiositat objectiva, un interès apassionat per tot el que afecta el món, als homes, i als moviments de la meua ànima. A vegades crec que aquesta és la tasca que em toca fer: aclarir tot el que passa al meu voltant, per descriure més tard. Pobre cap i pobre cor, quantes coses aneu a haver de digerir! ¡Rica cap, ric cor, que teniu una vida tan bella! I deixo de plorar. Però el meu cap em roda horriblement. Això és un infern. Per descriure-hauria de saber escriure molt bé."*

26 d'agost de 1941: *"Hi ha en mi un pou molt profund. I en aquest pou està Déu. De vegades amb si arribar-hi, però el més freqüent és que les pedres i runes obstrueixin el pou, i Déu queda sepultat. Llavors cal tornar a treure-ho a la llum."*

4 d'octubre de 1942: *"La vida em confia un munt d'històries, que jo hauria de comptar al meu torn i exposar, en termes clars, a tots els que no saben llegir a llibre obert el text de la vida. Déu meu, tu m'has donat el do de llegir. Voldràs donar-me també el d'escriure?"*

Esther "Etty" Hillesum (Middelburg, 15 de gener de 1914 - Auschwitz, 30 de novembre de 1943) va ser una dona jueva que en les cartes i els diaris, que va mantenir entre 1941 i 1943, va descriure la vida a Amsterdam i al camp de concentració de Westerbork durant l'ocupació alemanya. Van ser publicades pòstumament en 1981.

J. HADEWIJCH D'ANVERS

Hadewijch d'Anvers

Quien se dé por entero al Amor
experimentará gran maravilla;
con amor se unirá en la unidad
al Amor contemplado
y beberá por la arteria secreta
de esa fuente en la que Amor
derrama su amor
y con amor embriaga a sus amigos
asombrados ante su furor”.
Yo clamo y me lamento:
a Vos el día,
a mí la noche y el furor de Amor
Saludo a aquel a quien amo
con la sangre de mi corazón.
Mis sentidos se secan
En el furor de amor. [...]
¡Ay! El furor de amor me exalta
y de mí se apodera ese bien, ser enteramente suya.
¡Ay! ¡qué sabiduría en el furor de Amor,
qué privilegio en el furor del libre Amor! [...]
Sufro, me esfuerzo, quiero llegar por encima de mí,
amamanto con mi sangre (a ese Dios que nace en mí).
Saludo a la Dulzura divina
que recompensa el furor de Amor.

A Hadewijch d'Anvers l'hem de situar al s. XIII, al cor de la renovació de les formes de la vida espiritual que representen les beguines. Les beguines (begards, els homes) no formaven comunitats de vida conventuals sinó que vivien la seva opció espiritual d'una forma independent, guanyant-se la vida amb treballs manuals, més o menys agrupades en unes quantes cases, en entorns urbans. La seva llibertat inquietava a les autoritats eclesiàstiques, que finalment van condemnar el moviment (Concili de Viena, 1312, i Joan XXII, 1317). El nom de Hadewijch bauria quedat del tot oblidat de no ser per les seves Visions, Cartes i poemes, textos tots ells escrits en llengua vernacle i portadors d'una força extraordinària.

<http://cetr.net/hadewijch-damvers-20102011/?lang=es>

K. HÉLDER CÂMARA

Textos de Hélder Camara

- Cuando sueñas solo, sólo es un sueño; cuando sueñas con otros, es el comienzo de la realidad.
- Muchos de los líderes de la Acción Católica fueron encarcelados, como también militantes obreros y de los sindicatos rurales, además de miembros del Congreso, escritores y periodistas, de modo que yo debía tener el coraje de hablar como Arzobispo de Recife.
- Quisiera ser un charco de agua para reflejar el cielo.
- Si le doy de comer a los pobres, me dicen que soy un santo. Pero si pregunto por qué los pobres pasan hambre y están tan mal, me dicen que soy un comunista.
- Siempre que busqué defender a los pobres, la iglesia me acusó de hacer política.
- Cuando alimenté a los pobres me llamaron santo; pero cuando pregunté por qué hay gente pobre me llamaron comunista.
- ¿La gente se te hace pesada? No te la cargues en tu espalda, llévatela a tu corazón.
- Feliz de quién cruza la vida entera teniendo mil razones para vivir.
- Los que tratamos de tomar la antorcha y seguir los pasos de Jesucristo, no debemos descansar hasta que los muros de la injusticia, la exclusión y la mentira caigan en nuestra preciosa tierra americana ancha y enajenada.
- Pero mientras las dos terceras partes del mundo están subdesarrolladas, ¿Cómo vamos a derrochar grandes cantidades en la construcción de templos de piedra olvidando a Cristo vivo, presente en la persona de los pobres?

*Dom **Hélder Câmara Pessoa** (Fortaleza, 7 de febrer de 1909 - Recife, 27 d'agost de 1999) fou un religiós brasiler, arquebisbe catòlic d'Olinda i Recife.*

Era conegut com el "bisbe de Corum" i va prendre una posició clara amb els pobres urbans.^[1] Es va retirar com a arquebisbe el 1985, i va viure per veure com moltes de les seves reformes les va desfer el seu successor, Jose Cardoso Sobrinho.

El 1959 va fundar el Banco da Providência, a Rio de Janeiro, una organització filantròpica que encara existeix i lluita contra la pobresa i les injustícies socials.

Ell és famós per dir: "Quan dono menjar als pobres, em diuen sant. Quan pregunto per què són pobres, em diuen comunista".

Espiral de Violència (1971), és un llibret que va ser escrit en el moment de la guerra del Vietnam. No solament es distingeix per la forma en què es vincula la injustícia estructural (nivell 1 de la violència) amb l'escalada de rebel·lió (nivell 2 de la violència) i la reacció repressiva (nivell 3 la violència), sinó també per la forma en què Camara fa una crida als joves de tot el món a prendre mesures per trencar l'espiral a la qual els seus grans en són sovint addictes.

El 1973, va ser nominat per al Premi Nobel de la Pau per l'American Friends Service Committee (AFSC). El 1975 va ser guardonat amb el Premi Pacem in Terris.

L. HILDEGARDA VON BINGEN**Concert de l'harmonia de les revelacions celestes
A les onze mil verges**

Oh Església, els teus ulls són semblants al safir
les teves orelles a la muntanya de Betel,
el teu nas és com una muntanya de mirra i encens
i la teva boca com el so d'aigües abundoses.

En la visió de la fe vertadera
Úrsula va estimar el Fill de Déu,
i va renunciar a l'home i al món,
i va esguardar el sol,
i va cridar el jove més bell dient:

“Amb gran desig he desitjat
venir a vós i seure al vostre costat
en les noccs celestes,
corrent vers vós per un altre camí, com els núvols,
que corren en l'aire pur com el safir”.

Després que Úrsula hagué parlat així,
aquest rumor es va estendre per tots els pobles.

Digueren: “La innocència de la ignorància juvenil
fa que no sàpiga el que diu”.

I començaren a riure's d'ella,
tots a cor,
fins que una gran flamarada va baixar damunt ella.

I així, tots van comprendre
que el menyspreu del món és com la muntanya de Betel.

I conegueren també
la dolça olor de la mirra i de l'encens,
ja que el menyspreu del món ho sobrepassa tot.

Aleshores el Diable va envair llurs membres,
que en aquests cossos van matar els costums més nobles.

I tots els elements van sentir això en veu alta,
i van dir davant el tron de Déu:

“Ai! La roja sang de l'Anyell innocent
ha estat vessada
en les seves noccs”.

Que tots els cels ho sentin
i en concert suprem lloïn l'Anyell,
car la gorja de la serp antiga
ha estat ofegada amb aquestes perles, de la matèria del Verb de Déu.

Hildegarda von Bingen, (Alemanya 1098 – 1179)

Abadessa benedictina, científica, escriptora, il·luminadora, mística i compositora, és la primera persona al món de qui es conserva música escrita. L'any 2012 va ser nomenada santa i, per la vigència del seu pensament, doctora de l'Església pel papa Ratzinger.

Predicava en públic per les places utilitzant música i text. Per a ella "igual que la paraula designa el cos, la simfonia designa l'esperit". El seu repertori musical és un dels més extensos de tots els autors medievals. Va escriure representacions sacres, misses, himnes i responso, a més de nombrosos textos explicatius dels evangelis. Va tenir correspondència amb papes i emperadors, i esdevingué una figura diplomàtica.

Avui és considerada profeminista per la seva visió i actitud pràctica del paper de la dona en la societat. També, per haver inventat la lingua ignota, una de les primeres llengües artificials, és la patrona dels que promouen l'esperanto. L'any 2009 es va estrenar la pel·lícula Vision - Aus dem Leben der Hildegard von Bingen, dirigida per Margarethe von Trotta, que narra part de la seva vida.

<http://www.visat.cat/literatura-universal-catala/cat/traduuccions-catala/41/0/0/hildegarda-de-bingen.html>

Bibliografia: *Concert de l'harmonia de les revelacions celestes. Publicacions Abadia de Montserrat, 1997. Llibre de les revelacions divines. Clàssics del Cristianisme, 65. Proa, 1997. Scivias: conoce los caminos. Trotta, 1999. Vida y visiones de Hildegard von Bingen. Vida por Theodoric von Echartnach. Edición de Victoria Cirlot. Ed. Siruela, 1997. Estudios Mujeres trobadoras de Dios. Una tradición silenciada de la Europa medieval. Paidós, 1998. R. PERNOUD. Hildegarda de Bingen. Una conciencia inspirada del s.XII. Paidós, 1998.*

Bibliografia y discografia en las edicions de les seves obres més citades anteriorment:

<http://www.forlang.utoledo.edu/COURSES/GER4980/bibliog.htm> <http://www.hildegard.org/>
<http://www.fordham.edu/halsall/med/hildegard.html> <http://www.uni-mainz.de/~horst/hildegard/>
<http://www.uni-mainz.de/~horst/hildegard/eibingen/abtei.html> <http://www.uni-mainz.de/~horst/hildegard/links/links.html>

M. JULIANA DE NORWICH

"Así que Jesucristo, quien establece lo bueno contra lo malo, es nuestra madre real. Le debemos nuestro ser - ¡y ésta es la esencia de la maternidad! - Y toda la protección deliciosa y amorosa que siempre le sigue. Dios es realmente tanto nuestra Madre como nuestro Padre." (Capítulo 59)

"Así que Jesús es nuestra verdadera Madre por naturaleza en nuestra primera creación, y es nuestra verdadera Madre por gracia al asumir nuestra naturaleza creada." (Capítulo 59)

"Una madre puede dar a su niño leche para succionar, pero nuestra querida madre Jesús puede alimentarnos consigo mismo, y lo hace cortés y tiernamente con el santo sacramento, que es el alimento preciado de la vida misma... La madre puede sostener al niño tiernamente contra su pecho, pero nuestra tierna madre de Jesús puede familiarmente llevarnos a su bendito seno a través de su dulce costado abierto..." (Capítulo 60)

***Juliana de Norwich** (Norwich, Norfolk, Anglaterra, c. 8 de novembre de 1342 – c. 1416) fou una religiosa anglesa, mística i autora de les Revelacions de l'amor de Déu, una de les grans obres de la prosa medieval anglesa. És venerada com a santa a l'anglicanisme i a les esglésies luteranes, i com a beata per l'Església catòlica.*

N. LEONARDO BOFF

La compasión, la más humana de las virtudes

Tres escenas aterradoras, el terremoto en Japón, seguido de un tsunami devastador, la pérdida de gases radioactivos de las centrales nucleares afectadas, y los deslizamientos de tierras ocurridos en las ciudades serranas de Río de Janeiro, sin duda han provocado en nosotros dos actitudes: compasión y solidaridad.

Primero irrumpe la compasión. Ente las virtudes humanas, tal vez sea la más humana de todas, porque no solo nos abre al otro como expresión de amor dolorido, sino al otro más victimado y mortificado. Poco importa la ideología, la religión, el status social y cultural de las personas. La compasión anula esas diferencias y hace que tendamos las manos a las víctimas. Quedarnos cínicamente indiferentes demuestra una suprema inhumanidad que nos transforma en enemigos de nuestra propia humanidad. Delante de la desgracia del otro no hay modo de no ser los samaritanos compasivos de la parábola bíblica.

La compasión implica asumir la pasión del otro. Es trasladarse al lugar del otro para estar a su lado, para sufrir con él, para llorar con él, para sentir con él el corazón destrozado. Tal vez no tengamos nada que darle y las palabras se nos mueran en la garganta, pero lo importante es estar a su lado y no permitir que sufra solo. Aunque estemos a miles de kilómetros de distancia de nuestros hermanos y hermanas de Japón o cerca de nuestros vecinos de las ciudades serranas cariocas, su padecimiento es nuestro padecimiento, su desespero es nuestro desespero, los gritos desgarradores que lanzan al cielo preguntando: ¿por qué, Dios mío, por qué?, son nuestros gritos desgarradores. Y compartimos el mismo dolor de no recibir ninguna explicación razonable. Y aunque la hubiera, no anularía la devastación, no levantaría las casas destruidas, ni resucitaría a los seres queridos fallecidos, especialmente a los niños inocentes.

La compasión tiene algo de singular: no exige ninguna reflexión previa, ni argumento que la fundamente. Ella simplemente se nos impone porque somos esencialmente seres compasivos. La compasión refuta por sí misma la noción del biólogo Richard Dawkins del «gene egoísta». O el presupuesto de Charles Darwin de que la competición y el triunfo del más fuerte regirían la dinámica de la evolución. Al contrario: no existen genes solitarios, todos están inter-retro-conectados y nosotros humanos formamos parte de incontables tejidos de relaciones que nos hacen seres de cooperación y de solidaridad.

Cada vez más científicos provenientes de la mecánica cuántica, de la astrofísica y de la bioantropología sostienen la tesis de que la ley suprema del proceso cosmogénico es el entrelazamiento de todos con todos y no la competición que excluye. El sutil equilibrio de la Tierra, considerada como un superorganismo que se auto-regula, requiere la cooperación de un sinnúmero de factores que interactúan unos con otros, con las energías del universo, con la atmósfera, con la biosfera y con el propio sistema-Tierra. Esta cooperación es responsable de su equilibrio, ahora perturbado por la excesiva presión que nuestra sociedad consumista y derrochadora hace sobre todos los ecosistemas y que se manifiesta por la crisis ecológica generalizada.

En la compasión se da el encuentro de todas las religiones, del Oriente y del Occidente, de todas las éticas, de todas las filosofías y de todas las culturas. En el centro está la dignidad y la autoridad de los que sufren, provocando en nosotros la compasión activa.

La segunda actitud, afín a la compasión, es la solidaridad. Obedece a la misma lógica de la compasión. Vamos al encuentro del otro para salvarle la vida, llevarle agua, alimentos, abrigo y especialmente calor humano. Sabemos por la antropogénesis que nos hicimos humanos cuando superamos la fase de la búsqueda individual de los medios de subsistencia y empezamos a buscarlos colectivamente y a distribuirlos cooperativamente entre todos. Lo que nos humanizó ayer, también nos humaniza hoy. Por eso es tan conmovedor ver como tanta gente de todas partes se moviliza para ayudar a las víctimas y a través de la solidaridad darles lo que necesitan y sobre todo la esperanza de que, a pesar de la desgracia, sigue valiendo la pena vivir.

Leonardo Boff (Concórdia, Santa Catarina, Brasil, 1938) és un exfrare franciscà, exsacerdot, teòleg i escriptor brasiler. És un dels exponents més importants de la Teologia de l'Alliberament. El 1984 va ser convocat al Vaticà i sotmès a un judici per la Congregació per a la Doctrina de la Fe, llavors dirigida pel prefecte Joseph Ratzinger (posteriorment escollit papa, Benet XVI), a causa dels arguments exposats en el seu llibre *Església: carisma i poder*. Tot i les justificacions presentades, l'any següent va ser condemnat a un 'respectuós silenci' (*silentium obsequiosum*). A causa de la pressió internacional, la decisió va ser parcialment revocada el 1986. El 1992, arran d'unes noves amenaces d'acció disciplinària per part del papa Joan Pau II, quan va participar en la Cimera de la Terra, Boff va abandonar l'orde dels franciscans. També es va convertir en un membre prominent de l'anomenat moviment antiglobalització (sovint ha estat convidat com a orador en les reunions de Porto Alegre). Boff sempre ha estat proper a les posicions del Moviment Sense Terra del Brasil.

<http://www.webwikis.es/servicioskoinonia.org>

O. MARCEL LÉGAUT

Fragment del llibre Creer en la Iglesia del futuro. Original en francès: Croire a l'Église de l'avenir. Editorial Sal Terrae

LA OBRA ESPIRITUAL I. La obra espiritual en la cristiandad de antaño. — Esta obra ya no es posible, bajo las mismas formas, en los tiempos modernos. — La obra espiritual exige de la Iglesia un retorno al espíritu de Jesús para corresponder a su llamada mejor que en el pasado. — Este retorno exige, por parte de la Iglesia, un tiempo de recogimiento y una conversión que todo hace improbable.

II. La obra espiritual exige que se reconozca la grave situación del cristianismo y las considerables posibilidades espirituales ni cultivadas ni empleadas de los cristianos. — El escándalo de las parroquias abandonadas. — Allí donde unos cristianos desearan reunirse en nombre de Jesús, tendrían que estar capacitados para renovar la Cena. — Los nuevos misioneros. — El retiro colectivo y sobre todo individual tendría que ser una costumbre generalizada entre los cristianos.

III. Dificultades del cristiano de origen y de formación tradicional para estar al mismo nivel que todos los hombres. -- Tiene que olvidar mucho para saber mejor lo que sabe y vivir más de ello. — Tiene que aprender a recibir de los hombres antes de pretender darles nada. — Debe tener la paciencia de las largas demoras que le permitan ser aceptado por ellos. — Ha de negarse a abandonar el último lugar, aun en el caso de que se le llame a un puesto más elevado. La estabilidad es una condición esencial del éxito de la obra espiritual. — Reconocer los primeros anuncios de la cosecha allí donde el grano apenas empieza a germinar El apostolado entre los adultos es más importante para la misión de la Iglesia que la formación religiosa de los niños. — La obra espiritual procede de la misión, y no de la función. — Existe desde el principio del cristianismo y abre la vía de una particular intimidad con Jesús.

IV. Para no abortar ni conducir a la ruina a la Iglesia, la mutación del cristianismo exige una renovación espiritual sin precedentes. — Papel capital de los monasterios contemplativos a pesar de sus graves deficiencias. — Tendrían que ser un puerto donde pudieran hacer escala los obreros, lejanos o cercanos, de esta mutación. Esta mutación no se hará sin el testimonio, especie de testamento, de quienes son sus obreros...

Marcel Légaut (París, 1900 – Avinyó, 1990) fou doctor en matemàtiques i ensenyà com a catedràtic a diverses facultats. El 1940, impactat per la ràpida derrota de França i conscient d'algunes mancances fonamentals en la seva vida, començà una vida mixta de professor i de pagès, fins que, tres anys més tard, abandonà definitivament la universitat, deixà els llibres, i decidí viure, en endavant, com a pastor d'alta muntanya. Vint anys després d'aquest descens sense retorn en l'escala social, Légaut emprengué una reflexió a fons sobre la condició i l'existència de l'home, reflexió que recollí a Introduction à l'intelligence du passé et de l'avenir du christianisme (1970) i a L'homme à la recherche de son humanité (1971). Légaut examinà el fracàs de les Esglésies i els oferí algunes intuïcions per sortir de la seva crisi actual. Casat i pare de sis fills, Légaut fou autor de vint llibres. Entre 1975 i 1990 va fer set visites a Barcelona per participar en trobades de lectura i aprofundiment dels seus textos. En català s'ha publicat Itinerari. Fragments d'una recerca (Fragmenta, 2007).

<https://www.marcellegaut.org/>

P. MARGARITA PORÈTE

De la noble virtut de Caritat, i de com ella no obeeix sinó Amor

Amor.- Caritat no obeeix cap cosa creada sinó Amor.

Caritat no té res propi, i suposant que tingués alguna cosa, no diria mai que fos seva.

Caritat deixa la pròpia necessitat per atendre la de l'altre.

Caritat no demana recompensa a cap creatura, per cap bé o plaer que li hagi concedit.

Caritat no té vergonya, ni por, no pesar; és tant recta que no es pot tòrcer, passi el que hagi de passar.

Caritat no fa ni té en compte res que estigui sota el sol; el món sencer no és per a ella res més que les seves sobralles i les seves restes.

Caritat dóna a tothom allò que té de valuós, i no es queda amb res, i gràcies a la seva generositat promet el que no té, amb l'esperança que qui més dóna més rep.

Caritat és comerciant tan sàvia, que guanya sempre allà on els altres perden, i s'escapa dels lligams als quals els altres se subjecten, i així obté gran multiplicació d'allò que plau a Amor.

I observeu que aquell qui tingués perfecta caritat seria mortificat per l'obra de caritat en la seva afecció a la vida de l'esperit.

De la vida anomenada pau de caritat en la vida anorreada.

117

(Amor).- Però hi ha una altra vida, que anomenem pau de caritat en la vida anorreada. D'aquesta vida – diu Amor – volem parlar, demanat que s'hi pugui trobar:

Una ànima (que no pugui trobar-se)
que se salvi per la fe sense obres,
que estigui solament en Amor,
que no faci res per Déu,
que no deixi de fer res per Déu,
a qui no es pugui ensenyar res,
a qui no es pugui prendre res
ni donar,
i que no tingui en absolut voluntat.

Margarita Porete, o Marguerite Porrette, o la Porette (condemnada a la foguera a 1310), va ser una mística francesa del corrent de les beguines, autora **d'El mirall de les ànimes simples**, llibre de mística cristiana centrat en la noció del amor diví. Va ser cremada en la foguera en 1310 després d'un llarg judici inquisitorial, havent-se negat a retirar el llibre de la circulació o renunciar a les seves idees.

<https://www.cma.cat/catradio/alacarta/sons-de-ledat-mitjana/sons-de-ledat-mitjana/audio/1018512/>

Q. MARTIN LUTHER KING

Jo he somiat
Mar

Jo he somiat
que els homes, un dia, s'aixecaran i comprendran d'una vegada
que han estat fets per viure junts com a germans.

Jo he somiat aquest matí
que, un dia, cada negre d'aquest país,
cada home de color de qualsevol lloc del món,
serà jutjat per la seva vàlua personal
i no pel color de la seva pell,
i que tots els homes respectaran la dignitat de la persona humana.

Jo he somiat també
que, un dia, els ventres buits es podran omplir,
que la fraternitat serà quelcom més que uns mots al final de la pregària,
que serà el tema principal de l'ordre del dia dels governs.

Jo he somiat encara
que, un dia, la justícia brollarà com l'aigua
i l'honradesa com el gran torrent.

Jo he somiat també avui
que en totes les altes esferes de l'Estat i en tots els municipis
hi entraran els ciutadans elegits que ens faran justícia,
estimaran la pietat
i caminaran humilment pels camins de llur Déu.

Jo he somiat també
que, un dia, no hi haurà més guerra,
que els homes, de les espases en faran relles
i de les llances falçs,
que les nacions no s'aixecaran més l'una contra l'altra
i que deixaran de fer-se la guerra.

Jo he somiat també
que, un dia, jauran junts l'anyell i el lleó,
que els homes podran descansar sota la parra i la figuera,
i que ningú no tornarà a tenir mai més por.

Jo he somiat també avui
que s'alçaran les fondalades
i s'abaixaran les muntanyes i els turons,

i el terreny escabrós serà una vall,
que Déu es deixarà veure,
que tots els homes, aplegats, el veuran...

Jo he somiat també
que, gràcies a aquesta fe,
vencerem les temptacions de desesper
i encendrem una llum nova damunt de les tenebres del pessimisme.

Martin Luther King

Martin Luther King

Va néixer a Atlanta, Geòrgia, Estats Units, el 15 de gener del 1929 i, a més de ser un famós clergue, va ser un activista en pro dels drets dels negres, per la qual cosa va ser retribuït amb el Premi Nobel de la Pau del 1964. Fou un dels principals líders del moviment afroamericà pels drets civils dels anys seixanta. Va morir assassinat el 4 d'abril del 1968 a Memphis, Tennessee.

Martin Luther King
L'esperança. Un món nou és possible.

Avui, quan en el món és negra nit, en l'esperança que em dóna la Bona Nova, crido ben fort la meua fe en el futur de la humanitat.
No vull creure que les circumstàncies actuals dispensin els homes de fer una terra millor.
No vull creure que l'ésser humà només és un bri de palla que el corrent de la vida fa boleiar i que no pot influir en res en el curs dels esdeveniments.
No vull compartir l'opinió dels qui pretenen que l'home és captiu de la nit sense estrelles del racisme i de la guerra, que l'aurora radiant de la pau i de la fraternitat no serà mai una realitat.
No vull fer meua la predicació cínica dels qui diuen que els pobles davallaran l'un rere l'altre en el terbolí del militarisme cap a l'infern de la destrucció termonuclear.
Jo crec que la veritat i l'amor diran la darrera paraula, que la vida, encara que de vegades sembli vençuda, resta sempre més forta que la mort.
Jo crec fermament que, fins i tot enmig dels obusos que esclaten i dels canons que tronen, hi queda sempre l'esperança d'un matí assolellat.
Jo goso creure que un dia tots els habitants d'aquesta terra podran rebre tres àpats a la jornada per a la vida del cos, l'educació i la cultura per a la salut de l'esperit, la igualtat i la llibertat per a la vida del cor.
Crec també que un dia tota la humanitat reconeixerà que Déu és la font del seu amor.
Jo crec que la bondat ens salvarà i que donarà, com a fruit, la pau.
El llop i l'anyell pasturaran junts, cada home podrà seure tranquil a l'ombra de la seva figuera, a la seva vinya, i ningú no haurà de tenir por de res.

Martin Luther King al moment de la recepció del premi Nobel de la Pau, 1964

Va néixer a Atlanta, Geòrgia, Estats Units, el 15 de gener del 1929 i, a més de ser un famós clergue, va ser un activista en pro dels drets dels negres, per la qual cosa va ser retribuint amb el Premi Nobel de la Pau del 1964. Fou un dels principals líders del moviment afroamericà pels drets civils dels anys seixanta. Va morir assassinat el 4 d'abril del 1968 a Memphis, Tennessee.

R. MICHEL QUOIST

La mirada

Ara vull cloure, Senyor, les meves parpelles,
perquè els ulls, aquest vespre,
ja han acabat el seu treball.
I la meva mirada entrarà en la meva ànima.
després de passejar-me tot un dia
pel jardí dels homes.

Gràcies, Senyor, pels ulls,
gràcies per la mirada
i et prego que demà
quan obriré els ulls a la clara albada
estiguem a punt per estimar tots els meus coneguts.

Fes, Senyor,
que la meva mirada sigui neta i forta,
però que sàpiga entendre-se
que sàpiga admirar, contemplar;
que els meus ulls siguin clars,
que no entristeixin, sinó que alegrin,
que no allunyin sinó que invitin
i que siguin capaços de plorar.

Una vegada més, aquest vespre,
et dono gràcies per tot
i et demano que en mirar els homes, germans meus,
siguis tu qui els miris

O des de mi els fàcil senyals.

Michel Quoist

(Le Havre, 18 de juny de 1921 - 18 de desembre de 1997).

Va ser un prevere, teòleg, sociòleg i escriptor catòlic francès. D'origen obrer i ordenat sacerdot en 1947, Michel Quoist es va doctorar en La Sorbona de París. La seva tesi doctoral va merèixer el premi «Jasen 1954». Quoist va presentar el cristianisme com a part de la realitat quotidiana i no sota les formes de pietat tradicional. A través dels seus llibres d'espiritualitat contemporània va inspirar a milions de cristians a tot el món, particularment a aquells que, tant abans com immediatament després del Concili Vaticà II, van buscar relacionar la seva fe d'una manera directa amb la vida quotidiana.

S. MONSEÑOR ROMERO

Nosaltres som profetes d'un futur que no ens pertany...

A vegades ens ajuda el fer un pas enrere per veure de lluny.
El Regne no és només més enllà dels nostres esforços i també més enllà de la nostra visió.
En la nostra vida recixim a complir només una petita part
d'aquella meravellosa empresa que és l'obra de Déu.
Res del que fem és complet.
Això és com dir que el Regne està més enllà de nosaltres mateixos.
Cap afirmació diu tot allò que es pot dir.
Cap pregària expressa completament la fe.
Cap credo porta la perfecció.
Cap visita pastoral porta amb ella totes les solucions.
Cap programa aconsegueix la missió de l'Església en la seva totalitat.
Cap meta o objectiu arriba a la seva plenitud.

Es tracta d'això:
Nosaltres plantem llavors que un dia naixeran.
Nosaltres reguem llavors ja plantades sabent que altres les cuidaran.
Posem les bases de quelcom que es desenvoluparà.
Posem llevat que multiplicarà les nostres capacitats.
No ho podem fer tot, però iniciar-ho dóna un sentit d'alliberament,
ens dóna la força per a fer quelcom i fer-ho bé.
Pot quedar incomplet, però és un inici, el pas d'estar en marxa,
una oportunitat perquè la gràcia de Déu entri i faci la resta.
Potser que nosaltres no veurem mai la seva realització,
però aquesta és la diferència entre el cap de l'obra i el manobre.
Som manobres, no caps d'obra,
Servidors, no messies.
Nosaltres som profetes d'un futur que no ens pertany.

Òscar Romero

*Óscar Arnulfo Romero i Galdámez (Ciutat Barris 15 d'agost de 1917 - San Salvador 24 de març de 1980), conegut com monsenyor Romero, ser un sacerdot catòlic salvadorenc i el quart arquebisbe metropolità de San Salvador (1977- 1980), cèlebre per la seva prèdica en defensa dels drets humans i per haver estat assassinat durant la celebració de la missa a la capella de l'hospital Divina Providència. L'ordre del seu assassinat la va dictar Roberto D'Aubuisson per tal d'acallar el seu ministeri. La Església catòlica el venera com sant i alguns dels seus fidels es refereixen a ell com **sant Romero d'Amèrica.***

<http://www.romeroes.com/>

https://www.cristianismejusticia.net/sites/default/files/pdf/col_v_es_1_0.pdf

**Última homilía
d'Oscar Romero**

Ignoramos el tiempo en que se hará la consumación de la tierra de la humanidad. Tampoco conocemos de qué manera se transformará el universo. La figura de este mundo, afeada por el pecado, pasa, pero Dios nos enseña que nos prepara una nueva morada y una nueva tierra donde habita la justicia, y cuya bienaventuranza es capaz de saciar y rebasar todos los anhelos de paz que surgen en el corazón humano. Entonces, vencida la muerte, los hijos de Dios resucitarán en Cristo, y lo que fue sembrado bajo el signo de la debilidad y de la corrupción, se revestirá de incorruptibilidad, y, permaneciendo la caridad de sus obras, se verán libres de la servidumbre de la vanidad todas las criaturas que Dios creó pensando en el hombre.

Se nos advierte que de nada le sirve al hombre ganar todo el mundo si se pierde a sí mismo. No obstante, la espera de una tierra nueva no debe amortiguar, sino más bien avivar, la preocupación de perfeccionar esta tierra donde crece el cuerpo de la nueva familia humana, el cual puede de alguna manera anticipar un vislumbre del siglo nuevo. Pero ello, aunque hay que distinguir cuidadosamente progreso temporal y crecimiento del Reino de Cristo, sin embargo, el primero, en cuanto puede contribuir a ordenar mejor la sociedad humana, interesa en gran medida al Reino de Dios.

Pues los bienes de la dignidad humana, la unión fraterna y la libertad, en una palabra, todos los frutos excelentes de la naturaleza y de nuestro esfuerzo, después de haberlos propagado por la tierra en el Espíritu del Señor y de acuerdo con su mandato, volveremos a encontrarlos limpios de toda mancha, iluminados y transfigurados, cuando Cristo entregue al Padre el reino eterno y universal: «reino de verdad y de vida; reino de santidad y gracia; reino de justicia, de amor y de paz». «El reino está ya misteriosamente presente en nuestra tierra; cuando venga el Señor, se consumará su perfección».

Esta es la esperanza que nos alienta a los cristianos. Sabemos que todo esfuerzo por mejorar una sociedad, sobre todo cuando está tan metida esa injusticia y el pecado, es un esfuerzo que Dios bendice, que Dios quiere, que Dios nos exige. Y cuando se encuentra uno, pues, gente generosa como doña Sarita, y su pensamiento encarnado en Jorgito y en todos aquellos que trabajan por estos ideales, hay que tratar de purificarlos en el cristianismo: eso sí, vestirlos de esta esperanza del más allá; porque se hacen más fuertes, porque tenemos la seguridad que todo esto que plantamos en la tierra, si lo alimentamos en una esperanza cristiana, nunca fracasaremos, lo encontraremos purificado en ese reino, donde precisamente, el mérito está en lo que hayamos trabajado en esta tierra.

Yo creo que será aspirar en balde, a horas de esperanza y de lucha en este aniversario. Recordamos pues, con agradecimiento, a esta mujer generosa que supo comprender las inquietudes y esfuerzos de su hijo y de todos aquellos que trabajan por un mundo mejor, y supo también poner su parte de granito de trigo en el sufrimiento. Y no hay duda, que esta es la garantía de que su cielo tiene que ser también a la medida de este sacrificio y de esa comprensión que falta a muchos en este comentario, en El Salvador.

Yo les suplico a todos, queridos hermanos, que miremos estas cosas desde el momento histórico, con esta esperanza, con este espíritu de entrega, de sacrificio, y hagamos lo que podamos. Todos podemos hacer algo: desde luego un sentimiento de comprensión. Esta santa mujer que estamos recordando hoy, pues, no pudo hacer cosas tal vez directamente, pero animando a aquellos que pueden trabajar, comprendiendo su lucha, y sobre todo, orando y aun después de su muerte diciendo con su mensaje de eternidad que vale la pena trabajar porque todos esos anhelos de justicia, de paz y de bien que tenemos ya en esta tierra, los tenemos formados si los iluminamos de una esperanza cristiana; porque sabemos que nadie puede para siempre y que aquellos que han puesto en su trabajo un sentimiento de fe muy grande, de amor a Dios, de esperanza entre los hombres, pues todo esto está redundando ahora, en esplendores de una corona que ha de ser la recompensa de todos los que trabajan así, regando verdades, justicia, amor, bondades en la tierra y no se queda aquí, sino que purificado por el espíritu de Dios, se nos recoge y se nos da en recompensa.

De esta Santa Misa, pues, esta Eucaristía, es precisamente un acto de fe: Con fe cristiana parece que en este momento la voz de diatriba se convierte en el cuerpo del Señor que se ofreció por la redención del mundo, y que en ese cáliz el vino se transforma en la sangre que fue precio de la salvación. *Que este cuerpo inmolido y esta Sangre Sacrificada por los hombres nos alimente también para dar nuestro cuerpo y nuestra sangre al sufrimiento y al dolor, como Cristo, no para sí, sino para dar conceptos de justicia y de paz a nuestro pueblo.* Unámonos pues, íntimamente en fe y esperanza a este momento de oración por Doña Sarita y por nosotros.

En este momento sonó el disparo...

Óscar Arnulfo Romero i Galdámez (Ciutat Barris 15 d'agost de 1917 - San Salvador 24 de març de 1980), conegut com monsenyor Romero, ser un sacerdot catòlic salvadorenc i el quart arquebisbe metropolità de San Salvador (1977- 1980), cèlebre per la seva prèdica en defensa dels drets humans i per haver estat assassinat durant la celebració de la missa a la capella de l'hospital Divina Providència. L'ordre del seu assassinat la va dictar Roberto D'Aubuisson per tal d'acallar el seu ministeri. La Església catòlica el venera com sant i alguns dels seus fidels es refereixen a ell com **sant Romero d'Amèrica**.

<http://www.romeroes.com/>

https://www.cristianismejusticia.net/sites/default/files/pdf/col_v_es_1_0.pdf

T. PAPA FRANCESC

Pregària per la nostra terra

Déu omnipotent, que sou present en tot l'univers
i en la més petita de les vostres criatures,
vós que envolteu amb la vostra tendresa tot el que existeix,
vessu en nosaltres la força del vostre amor
perquè tinguem cura de la vida i de la bellesa.

Inundeu-nos de pau, perquè visquem com
a germans i germanes
sense fer mal a ningú.
Déu dels pobres,
ajudeu-nos a rescatar els abandonats i oblidats d'aquesta terra
que tant valen als vostres ulls.

Guariu les nostres vides,
perquè siguem protectors del món i no pas depredadors,
perquè sembrem bellesa
i no pas contaminació i destrucció.

Toqueu els cors
dels qui busquen només beneficis
a costa dels pobres i de la terra.

Ensenyeu-nos a descobrir el valor de cada cosa,
a contemplar admirats,
a reconèixer que estem profundament units
amb totes les criatures
en el nostre camí cap a la vostra llum infinita.

Gràcies perquè esteu amb nosaltres cada dia.
Encoratgeu-nos, si us plau, en la nostra lluita
per la justícia, l'amor i la pau.

U. PERE CASALDÀLIGA

DENTRO DE AUSCHWITZ

¿Cómo
hablar de Dios
después de Auschwitz?,
os preguntáis vosotros,
ahí, al otro lado del mar, en la abundancia.

¿Cómo
hablar de Dios
dentro de Auschwitz?,
se preguntan aquí los compañeros,
cargados de razón, de llanto y sangre,
metidos en la muerte
diaria
de millones...

Pere Casaldàliga

Neix el febrer de 1928 a Balsareny, a la província de Barcelona. Fill d'un llaurador vaquer, estudia a la Gleba i a Vic, i ingressa a l'orde dels claretians. Ordenat sacerdot a Montjuïc, Barcelona, el 1952, exerceix diversos ministeris a Sabadell, Barcelona, Barbastro i Madrid, fins que el 1968 accepta l'encàrrec de fundar una missió claretiana al Brasil, a São Félix do Araguaia, a l'Estat de Mato Grosso. El 1970 publica un primer document que es titula Feudalisme i esclavitud al nord de Mato Grosso i que descriu la situació de servitud feudal en la que vivien els camperols de la regió. Conegut com 'dom Pedro', Casaldàliga és una de les personalitats més representatives de l'Església dels Pobres al Brasil, a Amèrica Llatina i al món sencer. Considerat un dels seguidors més fidels de la teologia de l'alliberament, és un dels fundadors del Consell Indigenista Missioner (CIMI) i de la Comissió Pastoral de la Terra de l'Església brasilera (CPT).

Font: <http://araguaia.pangea.org/content/pere-casald%C3%A0liga>

Pere Casaldàliga

MALDITA SEA LA CRUZ

Maldita sea la cruz
que cargamos sin amor
como una fatal herencia.

Maldita sea la cruz
que echamos sobre los hombros
de los hermanos pequeños.

Maldita sea la cruz
que no quebramos a golpes
de libertad solidaria,
desnudos para la entrega,
rebeldes contra la muerte.

Maldita sea la cruz
que exhiben los opresores
en las paredes del banco,
detrás del trono impasible,
en el blasón de las armas,
sobre el escote del lujo,
ante los ojos del miedo.

127

Maldita sea la cruz
que el poder hinca en el Pueblo,
en nombre de Dios quizás.
Maldita sea la cruz
que la Iglesia justifica
- quizás en nombre de Cristo-
cuando debiera abrasarla
en llamas de profecía.

¡Maldita sea la cruz
que no pueda ser La Cruz!

Pere Casaldàliga

Pere Casaldàliga

Neix el febrer de 1928 a Balsareny, a la província de Barcelona. Fill d'un llaurador vaquer, estudia a la Gleba i a Vic, i ingressa a l'orde dels claretians. Ordenat sacerdot a Montjuïc, Barcelona, el 1952, exerceix diversos ministeris a Sabadell, Barcelona, Barbastre i Madrid, fins que el 1968 accepta l'encàrrec de fundar una missió claretiana al Brasil, a São Félix do Araguaia, a l'Estat de Mato Grosso. El 1970 publica un

primer document que es titula Feudalisme i esclavitud al nord de Mato Grosso i que descriu la situació de servitud feudal en la que vivien els camperols de la regió. Conegut com 'dom Pedro', Casaldàliga és una de les personalitats més representatives de l'Església dels Pobres al Brasil, a Amèrica Llatina i al món sencer. Considerat un dels seguidors més fidels de la teologia de l'alliberament, és un dels fundadors del Consell Indigenista Missioner (CIMI) i de la Comissió Pastoral de la Terra de l'Església brasilera (CPT).

Font: <http://araguaia.pangea.org/content/pere-casald%C3%A0liga>

Pere Casaldàliga**Fragment del llibre *Cartes marcades*. Editorial Claret.**

Teòricament, tots entenem que el Jubileu, per davant de tot, ha de ser tornar a Jesús de Natzaret, al Jesús de l'Evangelí, a la seva causa, al Regne. Per al meu propi examen de consciència i compartint amb tants germans i germanes que caminem junts, o que junts hauríem de caminar, jo ressaltaria concretament:

- El redescobriment del Déu de Jesús, que és Déu – Amor, Pare – Mare de tota la família humana, una i plural. Un Déu capaç de “fer sortir de les pedres fills i filles seves”. Déu de tots els noms, adorat en totes les religions, present per endavant i sempre en tots els cors humans.
- Com a conseqüència d'aquesta fe en aquest Déu, una autèntica fraternitat/sororitat universal, “en la que es reconeixerà que som els deixebles” de Jesús.
- Més enllà de la llei, contra la llei a vegades (i parlo de les lleis civils, i també de les religioses) l'amor – justícia, l'amor – solidaritat, l'amor – misericòrdia. Un amor parcial, perquè parteix sempre dels pobles, dels exclosos. Jon Sobrino ha tret un volum de cristologia titulat significativament *La fe en Jesucrist. Assaig des de les víctimes*.
- L'esperança victoriosa, que es basa en la creu del Ressuscitat i que es tradueix diàriament, a nivell personal i a nivell social, en una fidelitat sempre coherent, en una militància ineludible, en una testimonialitat sense arrogància però sense por, que va fins al final, com hi van anar tants germans i germanes màrtirs. Esperança viscuda i celebrada “contra tota esperança”, malgrat totes les claudicacions i fracassos, malgrat tots el pesars neoliberals i eclesiàstics, em fa bé repetir.

Pere Casaldàliga

*Neix el febrer de 1928 a Balsareny, a la província de Barcelona. Fill d'un llaurador vaquer, estudia a la Gleba i a Vic, i ingressa a l'orde dels claretians. Ordenat sacerdot a Montjuïc, Barcelona, el 1952, exerceix diversos ministeris a Sabadell, Barcelona, Barbastro i Madrid, fins que el 1968 accepta l'encàrrec de fundar una missió claretiana al Brasil, a São Félix do Araguaia, a l'Estat de Mato Grosso. El 1970 publica un primer document que es titula *Feudalisme i esclavitud al nord de Mato Grosso i que descriu la situació de servitud feudal en la que vivien els camperols de la regió. Conegut com 'dom Pedro', Casaldàliga és una de les personalitats més representatives de l'Església dels Pobres al Brasil, a Amèrica Llatina i al món sencer. Considerat un dels seguidors més fïdels de la teologia de l'alliberament, és un dels fundadors del Consell Indigenista Missioner (CIMI) i de la Comissió Pastoral de la Terra de l'Església brasilera (CPT).**

Pere Casaldàliga

POBRESA EVANGÈLICA

No tenir res.
No portar res.
No poder res.
No exigir res.
I a més a més,
no matar res.
No callar res.
L'Evangeli, tan sols, com una navalla esmolada,
i el plor i el somriure en la mirada.
I la mà estesa i encaixada.
I la vida, a cavall, donada.
I aquest sol i aquests rius i aquesta terra comprada,
per a testimonis de la Revolució ja esclatada.
I “mais nada” !

Pere Casaldàliga

Neix el febrer de 1928 a Balsareny, a la província de Barcelona. Fill d'un llaurador vaquer, estudia a la Gleba i a Vic, i ingressa a l'orde dels claretians. Ordenat sacerdot a Montjuïc, Barcelona, el 1952, exerceix diversos ministeris a Sabadell, Barcelona, Barbastro i Madrid, fins que el 1968 accepta l'encàrrec de fundar una missió claretiana al Brasil, a São Félix do Araguaia, a l'Estat de Mato Grosso. El 1970 publica un primer document que es titula Feudalisme i esclavitud al nord de Mato Grosso i que descriu la situació de servitud feudal en la que vivien els camperols de la regió. Conegut com 'dom Pedro', Casaldàliga és una de les personalitats més representatives de l'Església dels Pobres al Brasil, a Amèrica Llatina i al món sencer. Considerat un dels seguidors més fidels de la teologia de l'alliberament, és un dels fundadors del Consell Indigenista Missioner (CIMI) i de la Comissió Pastoral de la Terra de l'Església brasilera (CPT).

Font: <http://araguaia.pangea.org/content/pere-casald%C3%A0liga>

V. RAMON LLULL

W. SAN JUAN DE LA CRUZ
CANCIONES ENTRE EL ALMA Y EL ESPOSO.

ESPOSA

¡Ay, quién podrá sanarme!
Acaba de entregarte ya de vero;
no quieras enviarme de hoy más ya
mensajero,
que no saben decirme lo que
quiero.

Y todos cuantos vagan,
de ti me van mil gracias refiriendo
y todos más me llagan,
y déjame muriendo
uno no sé qué que quedan
balbuciendo.

Mas, ¿cómo perseveras,
oh, vida, no viviendo donde vives,
y haciendo porque mueras,
las flechas que recibes,
de lo que del Amado en ti concibes?

¿Por qué, pues has llegado
a aqueste corazón, no le sanaste?
y pues me lo has robado,
¿por qué así le dejaste,
y no tomas el robo que robaste?

Apaga mis enojos,
pues que ninguno basta a
deshacellos, y veánte mis ojos,
pues eres lumbre dellos,
y sólo para ti quiero tenellos.

Descubre tu presencia,
y máteme tu vista y hermosura;
mira que la dolencia
de amor que no se cura
sino con la presencia y la figura.

¡Oh, cristalina fuente,
si en esos tus semblantes plateados,
formases de repente
los ojos deseados,
que tengo en mis entrañas
dibujados!

¡ Apártalos, Amado,
que voy de vuelo ¡

Sant Joan de la Creu --en castellà Juan de la Cruz-- és el nom religiós de Juan de Yepes Álvarez (Fontiveros, Àvila, 1542 - Úbeda, Jaén, 1591), que va ser un frare carmelita, prevere i místic que l'any 1568, pels consells de santa Teresa de Jesús, va emprendre la reforma entre els germans de l'orde, fundant la branca dels carmelites descalços.

La seva obra escrita, especialment la poètica, és considerada un dels cims de la literatura en llengua castellana i el cim de la literatura mística de la Contrareforma; els seus escrits van tenir un pes decisiu en l'espiritualitat moderna. Canonitzat en 1726, és venerat com a sant per diverses confessions cristianes.

X. SANTA TERESA DE JESÚS

Entre los pucheros anda el Señor

Teresa de Jesús

«Pasaba una vida trabajosísima, porque en la oración entendía más mis faltas. Por una parte me llamaba Dios; por otra, yo seguía al mundo. Dábanme gran contento todas las cosas de Dios; teníanme atada las del mundo. Parece que quería concertar estos dos contrarios – tan enemigo uno de otro- como es vida espiritual y contentos y gustos y pasatiempos sensuales. En la oración pasaba gran trabajo, porque no andaba el espíritu señor, sino esclavo; y así no me podía encerrar dentro de mí (que era todo el modo de proceder que llevaba en la oración) sin encerrar conmigo mil vanidades.

¡Oh Señor de mi alma! ¡Cómo podré encarecer las mercedes que en estos años me hicisteis! ¡Y cómo en el tiempo que yo más os ofendía, en breve me disponíais con un grandísimo arrepentimiento para que gustase de vuestros regalos y mercedes! A la verdad, tomabais, Rey mío, el más delicado y penoso castigo por medio que para mí podía ser, como quien entendía lo que me había de ser más penoso. Con regalos grandes castigabais mis delitos».

(llibro de la vida 7, 17.19)

Teresa Sánchez de Cepeda i Ahumada, més coneguda com Santa Teresa de Jesús o simplement Santa Teresa d'Àvila (Gotarrendura o Àvila , 28 de març de 1515 - Alba de Tormes , 4/15 d'octubre de 1582), va ser una monja , fundadora de l' Orde de Carmelites Descalços -branca de l' Ordre de nostra Senyora del Mont Carmel - , mística i escriptora espanyola . Canonitzada en 1614 -a poc menys de quaranta anys de la seva mort-, va ser proclamada doctora de l'Església catòlica en 1970 durant el pontificat de Pau VI .

Juntament amb sant Joan de la Creu , se la considera la cimera de la mística experimental cristiana i una de les grans mestres de la vida espiritual de l' Església.

<http://www.santateresadejesus.com/biografia/>

<http://www.los-poetas.com/g/tere1.htm>

Teresa de Jesús

Vivo sin vivir en mí

Vivo sin vivir en mí,
y tan alta vida espero,
que muero porque no muero.

Vivo ya fuera de mí,
después que muero de amor;
porque vivo en el Señor,
que me quiso para sí:
cuando el corazón le di
puso en él este letrero,
que muero porque no muero.

Esta divina prisión,
del amor en que yo vivo,
ha hecho a Dios mi cautivo,
y libre mi corazón;
y causa en mí tal pasión
ver a Dios mi prisionero,
que muero porque no muero.

¡Ay, qué larga es esta vida!
¡Qué duros estos destierros,
esta cárcel, estos hierros
en que el alma está metida!
Sólo esperar la salida
me causa dolor tan fiero,
que muero porque no muero.

¡Ay, qué vida tan amarga
do no se goza el Señor!
Porque si es dulce el amor,
no lo es la esperanza larga:
quíteme Dios esta carga,
más pesada que el acero,
que muero porque no muero.

Sólo con la confianza
vivo de que he de morir,
porque muriendo el vivir
me asegura mi esperanza;
muerte do el vivir se alcanza,
no te tardes, que te espero,
que muero porque no muero.

Mira que el amor es fuerte;
vida, no me seas molesta,
mira que sólo me resta,
para ganarte perderte.
Venga ya la dulce muerte,
el morir venga ligero
que muero porque no muero.

Aquella vida de arriba,
que es la vida verdadera,
hasta que esta vida muera,
no se goza estando viva:
muerte, no me seas esquiva;
viva muriendo primero,
que muero porque no muero.
a mi Dios que vive en mí,
si no es el perderte a ti,
para merecer ganarle?
Quiero muriendo alcanzarle,
pues tanto a mi Amado quiero,
que muero porque no muero.

Teresa de Jesús

Teresa Sánchez de Cepeda i Ahumada, més coneguda com Santa Teresa de Jesús o simplement Santa Teresa d'Àvila (Gotarrendura o Àvila , 28 de març de 1515 - Alba de Tormes , 4/15 d'octubre de 1582), va ser una monja , fundadora de l' Orde de Carmelites Descalços -branca de l' Orde de nostra Senyora del Mont Carmel - , mística i escriptora espanyola . Canonitzada en 1614 -a poc menys de quaranta anys de la seva mort-, va ser proclamada doctora de l'Església catòlica en 1970 durant el pontificat de Pau VI .

Juntament amb sant Joan de la Creu , se la considera la cimera de la mística experimental cristiana i una de les grans mestres de la vida espiritual de l' Església.

<http://www.santateresadejesus.com/biografia/>

<http://www.los-poetas.com/g/tere1.htm>

Teresa de Jesús

Nada te turbe

Nada te turbe,
nada te espante,
todo se pasa,
Dios no se muda,
la paciencia
todo lo alcanza.
Quien a Dios tiene
nada le falta.
¡ Sólo Dios basta !

***Teresa Sánchez de Cepeda i Ahumada**, més coneguda com Santa Teresa de Jesús o simplement Santa Teresa d'Àvila (Gotarrendura o Àvila , 28 de març de 1515 - Alba de Tormes , 4/15 d'octubre de 1582), va ser una monja , fundadora de l' Orde de Carmelites Descalços -branca de l' Ordre de nostra Senyora del Mont Carmel - , mística i escriptora espanyola . Canonitzada en 1614 -a poc menys de quaranta anys de la seva mort-, va ser proclamada doctora de l'Església catòlica en 1970 durant el pontificat de Pau VI .*

Juntament amb sant Joan de la Creu , se la considera la cimera de la mística experimental cristiana i una de les grans mestres de la vida espiritual de l' Església.

<http://www.santateresadejesus.com/biografia/>

<http://www.los-poetas.com/g/tere1.htm>

Y. SIMONE WEIL

Fragment de l'autobiografia espiritual

...

La imatge del cos místic de Crist és molt seductora. Però la importància que es dona avui a aquesta imatge me la miro com un dels signes més greus de la nostra decadència. Perquè la nostra verdadera dignitat no està pas a ser parts d'un cos, encara que sigui místic, encara que sigui el de Crist. Consisteix que, en l'estat de perfecció, que és la vocació de cadascun de nosaltres, ja no visquem en nosaltres mateixos sinó que sigui Crist qui hi visqui; de manera que, per aquest estat, Crist, en la seva integritat, en la seva unitat indivisible, esdevingui en cert sentit cadascun de nosaltres així com és tot sencer en cada hòstia. Les hòsties no en són pas parts, del seu cos. Aquesta importància actual de la imatge del cos místic mostra fins a quin punt els cristians són miserablement sensibles a les influències de fora. Certament hi ha una viva embriaguesa, a ser membre del cos místic de Crist. Però avui molts altres cossos místics, que no tenen pas per cap precisament a Crist, procuren als seus membres unes embriagueses, al meu parer, de la mateixa naturalesa. Mentre sigui per obediència, m'és dolç de trobar-me privada de la joia de formar part del cos místic de Crist. Perquè, si Déu vol ben ajudar-me, testimoniaré que sense aquesta joia es pot tanmateix ser fidel a Crist fins a la mort. Els sentiments socials tenen avui dia una influència tal, eleven tan bé fins al grau suprem de l'heroisme en el sofriment i en la mort, que trobo bé que unes quantes ovelles s'estiguin fora de la cleda per testimoniar que l'amor de Crist és essencialment tota una altra cosa. Avui l'Església defensa la causa dels drets imprescriptibles de l'individu contra l'opressió col·lectiva, de la llibertat de pensament contra la tirania. Però són causes que abracen de cor els qui momentàniament es troben que no són els més forts. És l'únic mitjà que tenen per a poder-ho tornar a ser algun dia. Això és ben sabut. Aquesta idea potser us ofendrà. Però us equivocariéu. Vós no sou pas l'Església. En els temps dels més atroços abusos de poder comesos per l'Església, segur que n'hi havia, de capellans com vós. La vostra bona fe no és cap garantia, ni que fos comuna a tot el vostre orde. Vós no ho podeu pas preveure, com se giraran les coses. Perquè l'actitud actual de l'Església sigui eficaç i penetri de debò, com un tascó, en l'existència social, caldria que diguéis obertament que ha canviat o que vol canviar. Altrament, ¿qui se la podria prendre seriosament, recordant-se de la Inquisició? Excuseu-me que en parli, de la Inquisició. És una evocació que la meva amistat per vós, que s'estén gràcies a vós a tot el vostre orde, fa que em sigui molt dolorosa. Però va existir. Després de la caiguda de l'Imperi romà, que era totalitari, va ser l'Església la primera a establir a Europa, al segle XIII, després de la guerra dels albigesos, un esbós de totalitarisme. Aquest arbre ha donat molts de fruits. I el ressort d'aquest totalitarisme és l'ús d'aquestes dues paraules: anathema sit. D'altra banda, és per una assenyada transposició d'aquest ús que s'han forjat tots els partits que en els nostres temps han fundat règims totalitaris. És un punt d'història que he estudiat particularment. Dec fer-vos la impressió d'un orgull luciferí, parlant com parlo de moltes coses per a mi tan elevades i en les quals no tinc dret a entendre-hi res. No és pas per culpa meva. Hi ha idees que es posen en mi per error i després, reconeixent aquest error, volen absolutament anar-se'n. No sé pas d'on vénen ni el que valen, però, per si un cas, no em crec pas amb dret d'impedir-los-el, aquest camí. Adéu-siau. Us desitjo tots els béns

possibles, fora de la creu; perquè no estimo pas el meu proïsme com a mi mateixa, i a vós particularment, com ja us n'heu adonat. Però Crist ha acordat al seu amic estimat, i sens dubte a tots els de la seva nissaga espiritual, d'anar fins a ell no pas per la degradació, la màcula i l'estretor, sinó amb una joia, una puresa i una dolçor ininterrompudes. És per això que puc permetre'm de desitjar que, fins si un dia teniu l'honor de morir pel Senyor de mort violenta, sigui amb joia i sense angoixa; i que només se us apliquin tres de les beatituds (mites, mundo corde, pacífic). Totes les altres contenen poc o molt de sofriment. Aquest desig no és pas degut només a la feblesa de l'amistat humana. Per a qualsevol ésser humà en particular, sempre trobo raons que em fan concloure que la dissort no li convé pas, bé perquè em sembli massa mediocre per a una cosa tan gran, bé perquè, al contrari, el trobi massa preciós per a ser destruït. No es pot mancar més greument al segon dels manaments de Déu. Quant al primer, hi manco d'una manera encara molt més horrible, ja que cada vegada que penso en la crucifixió de Crist, cometo el pecat d'enveja. Cregueu, més que mai i per sempre, en la meua filial i tendrament agraïda amistat.

Heus ací el text d'aquest poema en una traducció que van tenir la gentilesa de fer-me:

AMOR

L'Amor em va acollir;

la meua ànima, però, reculà, culpable de pols i de pecat.

Però l'Amor clarivident, veient que no parava de dubtar
des que havia entrat, se m'acostà, i dolçament em demanà
si havia de menester res.

--Un convidat --vaig respondre --digne de ser aquí.

L'Amor digué: --Seràs tu, aquest.

--¿Jo, dolent com sóc, i tan ingràt? Ah, estimat, si no et puc ni mirar.

L'Amor m'agafà la mà i somrient respongué:

--¿Qui els ha fets, aquests ulls, sinó jo?

--És cert, Senyor, però els he embrutats; que la meua vergonya
vagi on es mereix.

--¿Que no saps --digué l'Amor qui és que se n'emporta el reny?

--Estimat, serviré.

--Cal que seguis --digué l'Amor --i tastis els meus plats.

Així, vaig seure i vaig menjar.

Simone Weil (París, 3 de febrer de 1909 – Ashford, 24 d'agost de 1943) fou una filòsofa, humanista, escriptora i activista política francesa. De personalitat complexa, fou considerada l'única filòsofa a haver viscut clarament la "condició obrera". De religió jueva, s'adhereix a l'anarco-sindicalisme i es converteix al cristianisme. Va viure una vida marcada per l'espiritualitat, i fou reconeguda com una mística cristiana. Morí en un sanatori anglès, de tuberculosi, el mes d'agost de 1943, amb 34 anys. Era germana del matemàtic André Weil.

http://www.traduccionssimoneweil.cat/cat_index_capcalera.htm

Z. TEILHARD DE CHARDIN

Jo crec

Crec que l'Univers és una evolució.
Crec que l'evolució s'encamina vers l'esperit.
Crec que l'esperit s'acaba en la persona.
Crec que la persona suprema és el Crist universal.

Explicació: Teilhard de Chardin entén que l'evolució com un procés que es dirigeix cap a una organització creixent, en una primera etapa els elements inerts s'anaren reunint i varen arribar a formar les primeres cèl·lules. En un moviment cap a unions més complexes la cèl·lula segueix buscant nous elements més enllà d'ella mateixa. En una segona etapa, l'evolució apareix com un procés que, malgrat les seves provatures a les palpentes, apunta cap a un punt d'organització i consciència màximes, individual, social, continental, planetària, arribant fins al punt Omega, que és la trobada íntima i plena d'aquesta consciència amb el Crist ressuscitat. Finalment, en un tercer nivell de l'evolució, Teilhard construeix una espiritualitat basada en el Crist còsmic. L'evolució, doncs, transcorre i es dirigeix cap a més complexitat i més consciència.

***Pierre Teilhard de Chardin** (Orcines , 1 de maig de 1881 - Nova York , 10 d'abril de 1955) va ser un religiós jesuïta , paleontòleg i filòsof francès que va aportar una molt personal i original visió de la evolució . La seva concepció de l'evolució, considerada ortogenista i finalista , equidistant en la pugna entre l'ortodòxia religiosa i científica, va propiciar que fos atacat per a la una i ignorat per l'altra. Seus són els conceptes Noosfera (que pren prestat de Vernadsky) i Punt Omega .*

<http://amigos.teilharddechardingrupodeestudio.org/>

Teilhard de Chardin

De l'Himne de l'Univers

Si el Foc ha baixat al cor del Món és finalment per prendre'm i per absorbir-me. Per tant, no n'hi ha prou que jo el contempli, i que per una fe mantinguda, intensifiqui cada vegada més al voltant meu el seu ardor. Cal que, després d'haver cooperat amb totes les meves forces, a la Consagració que el fa brollar, jo consenti per fi a la Comunió que li donarà, en la meva persona, l'aliment que finalment ha vingut a cercar.

Em prosterno, Déu meu, davant la vostra Presència dins l'Univers esdevingut ardent i, en els trets de tot el que trobaré, de tot el que em succeirà i de tot el que realitzaré durant el dia, us desitjo i us espero.

Vull, Déu meu, que per un trastorn de les forces de les quals solament Vós podeu ser autor, l'esfereïment que s'apodera de mi davant les alteracions que es preparen a renovar el meu ésser, es mudi en una joia desbordant d'ésser transformat en Vós.

...

***Pierre Teilhard de Chardin** (Orcines , 1 de maig de 1881 - Nova York , 10 d'abril de 1955) va ser un religiós jesuïta , paleontòleg i filòsof francès que va aportar una molt personal i original visió de la evolució . La seva concepció de l'evolució, considerada ortogenista i finalista , equidistant en la pugna entre l'ortodòxia religiosa i científica, va propiciar que fos atacat per a la una i ignorat per l'altra. Seus són els conceptes Noosfera (que pren prestat de Vernadsky) i Punt Omega .*

<http://amigos.teilharddechardingrupodeestudio.org/>

AA. THOMAS MERTON

Llavor de contemplació

Cada moment i cada esdeveniment de la vida de cada home sobre la terra planta alguna cosa en la seva ànima. Tal com el vent porta milers de visibles i invisibles llavors alades, així el corrent del temps porta gèrmens de vitalitat espiritual que vénen a reposar imperceptiblement en la intel·ligència i la voluntat dels homes. La major part d'aquestes innombrables llavors s'afollen i es perden, perquè els homes no estan preparats pe rebre-les; cap llavors com aquestes no poden germinar en un lloc qualsevol, sinó en la bona terra de la llibertat i el desig. La intel·ligència presonera del seu propi plaer i la voluntat captiva del seu propi desig no poden acceptar les llavors d'un plaer més alt ni d'un desig sobrenatural.

Car ¿com podré rebre les llavors de llibertat si estic enamorat de l'esclavitud i com podré acariciar el desig de Déu sui estic ple d'un altre i oposat desig? Déu no pot plantar la llavor en mi perquè sóc presoner i ni tan sols desitjo ser lliure. Amo la meva captivitat, m'empresono a mi mateix, dins el desig de les coses que odio, i he endurit el meu cor contra l'amor veritable. Si cerques Déu, cada esdeveniment i cada moment plantaria, en la meua voluntat, granes de la seva Vida que un deia fruitarien en una collita esplèndida. Car és l'amor de Déu que m'esclafa amb el sol, i l'amor de Déu que m'envia la pluja freda. És l'amor de Déu que m'alimenta amb el pa que menjo i l'amor de Déu el que també m'alimenta amb la fam i el dejuni. És l'amor de Déu que envia els dies d'hivern quan tinc fred i em sento malalt i la calor de l'estiu quan treballo i els meus vestits són xops de suor: però és Déu el que alena damunt meu amb els vents lleugers de la riera i les brises d'enllà dels boscos. El seu amor escampa l'ombra del sicòmor sobre el meu cap i envia el noieta al llarg del marge dels camps de blat amb un càntir de la font, quan els llauradors reposen i les mules són sota l'arbre...

...

Thomas Merton

Neix a Prada (Conflent), 31 de gener del 1915 i mort a Bangkok (Tailàndia), 10 de desembre del 1968). Va ser un escriptor místic catòlic. Fou monjo trapenc a l'Abadia de Getsemani, Kentucky, poeta, activista social i estudiós de les religions comparades. El 1949 va ser ordenat sacerdot i se li va donar el nom de Pare Lluís. Va ser pioner en el diàleg amb prominents figures espirituals asiàtiques, entre ells el Dalai Lama, l'escriptor japonès D. T. Suzuki, el monjo budista tailandès Buddhadasa i el monjo vietnamita Thich Nhat Hanh, i autor de llibres sobre el budisme zen i el taoisme. En els anys transcorreguts des de la seva mort, Merton ha estat objecte de diverses biografies.

<https://es-la.facebook.com/ConThomasMerton/>

Thomas Merton

Oración

Dios, Señor Mío, no tengo idea de adónde voy.
No veo el camino delante de mí.
No puedo saber con certeza dónde terminará.

Tampoco me conozco realmente, y el hecho de pensar que estoy siguiendo tu voluntad no significa que en realidad lo esté haciendo.

Pero creo que el deseo de agradarte, de hecho te agrada.
Y espero tener ese deseo en todo lo que haga.

Espero que nunca haga algo apartado de ese deseo.
Y sé que si hago esto me llevarás por el camino correcto, aunque yo no me dé cuenta de ello.

Por lo tanto, confiaré en ti siempre aunque parezca estar perdido a la sombra de la muerte.
No tendré temor porque estás siempre conmigo, y nunca dejarás que enfrente solo mis peligros.
Amén

Thomas Merton

Neix a Prada (Conflent), 31 de gener del 1915 i mort a Bangkok (Tailàndia), 10 de desembre del 1968). Va ser un escriptor místic catòlic. Fou monjo trapenc a l'Abadia de Getsemaní, Kentucky, poeta, activista social i estudiós de les religions comparades. El 1949 va ser ordenat sacerdot i se li va donar el nom de Pare Lluís. Va ser pioner en el diàleg amb prominents figures espirituals asiàtiques, entre ells el Dalai Lama, l'escriptor japonès D. T. Suzuki, el monjo budista tailandès Buddhadasa i el monjo vietnamita Thich Nhat Hanh, i autor de llibres sobre el budisme zen i el taoisme. En els anys transcorreguts des de la seva mort, Merton ha estat objecte de diverses biografies.

<https://es-la.facebook.com/ConThomasMerton/>

AB. ALTRES REFERENTS

Albert Einstein
Carta a la meva filla Lieserl

Estimada Lieserl !

Quan vaig proposar la teoria de la relativitat, molt pocs em van entendre, i el que et revelaré ara perquè ho transmetis a la humanitat també xocarà amb la incomprensió i els prejudicis del món. Et demano tanmateix, que la custodies tot el temps que sigui necessari, anys, dècades, fins que la societat hagi avançat prou per acollir el que t'explico a continuació.

Hi ha una força extremadament poderosa per a la que fins ara la ciència no ha trobat una explicació formal. És una força que inclou i governa a totes les altres, i que fins i tot està darrere de qualsevol fenomen que opera en l'univers i encara no hagi estat identificat per nosaltres. Aquesta força universal és l'AMOR.

Quan els científics buscaven una teoria unificada de l'univers oblidar la més invisible i poderosa de les forces. L'Amor és Llum, atès que il·lumina qui el dona i el rep. L'Amor és gravetat, perquè fa que unes persones se sentin atretes per altres. L'Amor és potència, perquè multiplica el millor que tenim, i permet que la humanitat no s'extingeixi en el seu cec egoisme. L'amor revela i revela. Per amor es viu i es mor. L'Amor és Déu (per als que creuen), i Déu és Amor.

Aquesta força ho explica tot i dona sentit en majúscules a la vida. Aquesta és la variable que hem obviat durant massa temps, potser perquè l'amor ens fa por, ja que és l'única energia de l'univers que l'ésser humà no ha après a manejar al seu antull. Per donar visibilitat a l'amor, he fet una simple substitució en la meua equació més celebri. Si en lloc d' $E = mc^2$ acceptem que l'energia per curar el món pot obtenir-se a través de l'amor multiplicat per la velocitat de la llum al quadrat, arribarem a la conclusió que l'amor és la força més poderosa que existeix, perquè no té límits.

Després del fracàs de la humanitat en l'ús i control de les altres forces de l'univers, que s'han tornat contra nosaltres, és urgent que ens alimentem d'una altra classe d'energia. Si volem que la nostra espècie sobrevisqui, si ens proposem trobar un sentit a la vida, si volem salvar el món i cada ésser vivent que en ell hi habita, l'amor és l'única i l'última resposta. Potser encara no estem preparats per fabricar una bomba d'amor, un artefacte prou potent per destruir tot l'odi, l'egoisme i l'avarícia que assolien el planeta. No obstant això, cada individu porta en el seu interior un petit però poderós generador d'amor la energia espera ser alliberada.

Quan aprenguem a donar i rebre aquesta energia universal, estimada Lieserl, comprovarem que l'amor tot ho venç, tot el transcendeix i tot el pot, perquè l'amor és la cinquena essència de la vida. Lamento profundament no haver-te sabut expressar el que alberga el meu cor, que ha bategat silenciosament per tu tota la meua vida. Potser sigui massa tard per demanar perdó, però com el temps és relatiu, necessito dir-te que t'estimo i que gràcies a tu he arribat a l'última resposta!

El teu pare

Albert Einstein. *Físic alemany . (Ulm, 14 de març de 1879 — Princeton, Nova Jersey, 18 d'abril de 1955). És una de les figures més representatives del procés científic del s. XX, i la seva personalitat ha ultrapassat l'àmbit merament científic per a esdevenir un símbol.*

Shahbaz Bhatti

De mort i de vida

Testament Espiritual

Em dic Shahbaz Bhatti. Vaig néixer en una família catòlica. El meu pare, mestre jubilat, i la meva mare, mestressa de casa, em van educar segons els valors cristians i els ensenyaments de la Bíblia, que van influir sobre la meva infància. Des de ben petit anava a l'església, on trobava una profunda inspiració en els ensenyaments, el sacrifici i la crucifixió de Jesús. Va ser l'amor de Jesús el que em va portar a oferir els meus serveis a l'Església. Les espantoses condicions dels cristians del Pakistan em van trasbalsar.

Recordo un Divendres Sant, quan només tenia tretze anys: vaig escoltar un sermó sobre el sacrifici de Jesús per la nostra redempció i per la salvació del món. I vaig pensar que volia correspondre a aquell amor seu donant amor als nostres germans i germanes, posant-me al servei dels cristians, especialment dels pobres, dels necessitats i dels perseguits que viuen en aquest país islàmic.

M'han demanat que posi fi a la meva batalla, però sempre m'he refusat, fins i tot arriscant la vida. La meva resposta sempre ha estat la mateixa. No vull popularitat, no vull posicions de poder. Només vull un lloc als peus de Jesús. Vull que la meva vida, el meu tarannà, els meus actes parlin per mi i diguin que estic seguint Jesucrist. Aquest desig meu és tan fort que em consideraria un privilegiat si –en aquest esforç bataller d'ajudar els necessitats, els pobres, els cristians perseguits del Pakistan- Jesús volgués acceptar el sacrifici de la meva vida.

Vull viure pel Crist i per Ell vull morir. No tinc pas por en aquest país. Molts cops els extremistes han volgut matar-me, posar-me a la presó; m'han amenaçat i perseguit i han terroritzat la meva família. Jo dic que, fins que tindrè vida, fins al meu últim alè, continuaré servint Jesús i aquesta pobra, sofrent humanitat, els cristians, els necessitats, els pobres. (...) Crec que els necessitats, els pobres, els orfes, sigui quina sigui la seva religió han de ser considerats sobretot com a éssers humans. Penso que aquestes persones formen part del meu cos en Crist, que són la part perseguida i necessitada del cos de Crist.

Si nosaltres portem a terme aquesta missió, aleshores ens haurem guanyat un lloc als peus de Jesús i jo podré mirar-lo sense avergonyir-me'n.

***Clement Shahbaz Bhatti** (Lahore, 1968 - Islamabad, 2011). Cristià catòlic i ministre de Minories del Pakistan del Govern presidit per Asif Ali Zardari. Durant la seva etapa com a ministre federal, va prendre nombroses mesures en suport de les minories religioses. Aquests van incloure el llançament d'una campanya nacional per promoure l'harmonia interreligiosa, la proposta de legislació per prohibir la incitació a l'odi i la literatura relacionada, es proposà la introducció de la religió comparativa com una matèria curricular, la introducció de quotes per a les minories religioses en llocs de govern i la reserva de quatre escons al Senat per a les minories. Morí assassinat a l'any 2011.*

Christian de Chergé

Testament del germà Christian de Chergé

Tibhirine (Algèria)

Si un dia m'arribava -i podria ser ben bé avui- de ser víctima del terrorisme que sembla voler englobar ara tots els estrangers que viuen a Algèria, m'agradaria que la meua comunitat, la meua Església, la meua família, recordessin que la meua vida estava LLIURADA a Déu i a aquest país.

Que acceptin que el Mestre únic de tota vida no haurà sigut aliè a aquesta sortida tan brutal. Que preguin per mi: com hauré estat trobat digne d'una tal ofrena? Que sàpiguen associar aquesta mort a tantes d'altres igual de violentes, abandonades a la indiferència de l'anonimat. La meua vida no és més preuada que una altra. No ho és menys tampoc. En tot cas no té la innocència de la infantesa. He viscut prou per ser còmplice del mal que sembla, ai las!, prevaler en el món, i àdhuc d'aquell que em colpejarà orbament.

M'agradaria quan arribi el moment de tenir aquests lapsus de lucidesa que em permeti de sol·licitar el perdó de Déu i dels meus germans en humanitat, i perdonar ensems de tot cor aquell qui m'haurà encaçat.

No podria desitjar una mort així. Em sembla fonamental de professar-ho. En efecte, no veig com podria congraciar-me de que aquest poble que estimo sigui indistintament acusat de la meua mort.

És massa car haver de pagar allò que potser s'anomenarà «la gràcia del martiri» i deure-la a un algerià, sigui qui sigui, sobretot si ell diu que actua seguint fidelment allò que ell creu ser l'Islam. Conec el menyspreu amb el qual s'ha pogut envoltar els algerians presos globalment. Conec també les caricatures de l'Islam que encoratja (promou) un cert islamisme. És molt fàcil tranquil·litzar la consciència identificant aquesta via religiosa amb els integrismes dels seus extremistes.

Algèria i Islam, per a mi, es ben bé una altra cosa, és un cos i una ànima. Prou que ho he proclamat, en vista de tot allò que n'he rebut, (de l'Islam i d'Algèria) en ells hi retrobo tan sovint directament el fil conductor de l'Evangeli après en els genolls de la meua mare, la meua primera Església, precisament a Algèria, i, ja, en el respecte dels creients musulmans. La meua mort, evidentment, semblarà donar la raó a aquells que m'han tractat de naïf, (innocent), o d'idealista: «que digui ara el que en pensa!» Però aquests han de saber que serà finalment alliberada Vet ací que podré, si a Déu plau, submergir la meua mirada en la del Pare per contemplar amb Ell els seus infants de l'Islam tal i com Ell els veu, il·luminats amb la glòria de Crist, fruit de la seva Passió, investits pel do de l'Esperit, la joia secreta del qual serà sempre la d'establir la comunió i refer la semblança amb ell jugant amb les diferències.

Aquesta vida perduda, totalment meva, i totalment llur (dels infants de l'islam), en dono gràcies a Déu, el qual sembla haver-la volgut tota sencera perquè s'hi manifesti aquesta JOIA, gràcies a això mateix i malgrat tot. En aquesta ACCIÓ DE GRÀCIES de la meva vida, on tot ha estat ja dit, des d'ara, us hi incloc ben cert, a vosaltres, amics d'ahir i d'avui, i també a vosaltres, al costat de la meva mare i del meu pare, de les meves germanes i dels meus germans i dels seus, cèntuple acordat com està promès!

I a tu, l'amic del darrer minut, que no hauràs sabut el que feies. Sí, per tu també vull aquesta ACCIÓ de GRÀCIES, i aquest «A-DÉU» fins que ens tornem a veure les cares. I que ens sigui donat de retrobar-nos, lladres feliços al paradís, si a Déu plau, Pare nostre de tots dos. Amén! Inch' Allah !

Germà Christian de Chergé

Alger, 1r de desembre 1993

Tibhirine, 1r de gener 1994

L'Assassinat dels monjos de Tibhirine la nit del 26-27 març, de 1996, en que set monjos del monestir de Notre-Dame de l'Atlas de Tibhirine a Algèria, pertanyents a l'Orde Cistercenc de l'Estricta Observança (coneguts com a trapencs) van ser segrestats durant la Guerra Civil Algeriana. Van ser retinguts durant dos mesos, i van ser trobats morts a finals de maig de 1996. La comunitat de monjos de l'orde cistercenc de la Trapa convivia amb els veïns musulmans que patien la pobresa en un règim polític decadent, fins que un grup extremista islàmic irromp al monestir, segresta els monjos i en decapita set: els germans *Christian de Chergé, Paul Dochier, Cristophe Lebreton, Michel Fleury, Christian Lemarchand, Célestin Ringuard i Paul Favre-Miville.*

A. LA IDENTITAT

Criteris de discerniment

L'Evangelí i de la Doctrina Social de l'Església són els fonaments essencials per discernir la nostra acció. Càritas disposa d'un nucli de criteris de discerniment que, de manera pràctica ens ajuden a prendre decisions.

El criteris de discerniment són pautes orientadores i directrius valoratives que alhora tenen una funció metodològica de caràcter funcional. Criteris oberts i dinàmics perquè puguin ser revisats i reformulats.

No existim per fer moltes coses sinó que Càritas sigui una presència significativa de l'Amor de Déu a les persones més empobrides. En aquest sentit és essencial sentir-nos enviats per la comunitat cristiana i implicar-la en la presència amb els més empobrits i exclosos.

Apuntem algunes pautes orientatives:

1. Que l'acció sigui l'expressió del dinamisme de la caritat de la comunitat cristiana.
2. Que l'acció sigui significativa del servei als últims i no atesos.
3. Que la nostra acció promogui i enforteixi la dimensió comunitària.
4. Que el nostre paper transformi les estructures des de la subsidiarietat.
5. Que la denúncia profètica sigui missió essencial de Càritas.
6. Que la nostra presència en la societat sigui activa i propositiva.
7. Que la nostra acció es centri en les capacitats de les persones.
8. Que els processos d'acompanyament siguin personalitzats.
9. Que es garanteixin la participació i l'autonomia de les persones.
10. Que es dediquin el temps i l'espai adequats a cada persona.
11. Que les persones siguin el fonament dels processos de desenvolupament.
12. Que la nostra gestió es basi en l'optimització dels recursos.

Document de treball Criterios de discernimiento

Aprovat per la 70 a. Asamblea General de Càritas Española, junio de 2013

Reflexió sobre la identitat de Càritas

52 Assemblea de Càritas Espanyola
València, 25 d'octubre de 1997

4.3. Desafiament cultural

Una de les reaccions que el **veïnatge universal** ha suscitat a l'Occident ric ha estat el cultiu d'actituds i actuacions solidàries que ens acosten al Ter-cer Món. Ja sigui a través de l'ajuda urgent en situacions de catàstrofe, ja sigui a través de la col·laboració desinteressada amb organitzacions de tot tipus que treballen a les zones més deprimides del planeta, la solidaritat se'ns mostra com un valor emergent en el si de la nostra societat.

En canvi, hem d'estar alertes per encertar delimitar la jull que ofega el blat que nodreix, i desemmascarar certa **cultura de la solidaritat** que fa dels pobres un negoci rendible. En aquest ambient l'Església té el deure de denunciar les falses solidaritats des de l'anunci i el testimoni explícit de la solidaritat evangèlica, que és la forma que revés-teix la justícia davant les situacions con-cretes de pobresa, marginació i exclusió, i que exigeix com a resposta el recurs a la compassió, la generositat, i la misericòrdia. Aquesta solidaritat té a veure amb els processos ascendants de dignificació de la vida i condicions dels pobles del Sud, més que amb els espectacles de llum i so que ens presenten una solidaritat tan enlluernadora com mancada de contingut. La solidaritat que ha de promoure l'Església *"no és un sentiment superficial pels mals de tantes persones, properes o llunyanes. Al contrari, és la determinació ferma i perseverant d'interessar-se pel bé comú; és a dir, pel bé de tots i cadascú, perquè tots siguem responsables de tots"*.

149

Càritas ha de suscitar en la comunitat cristiana i en la societat el compromís de la solidaritat amb tots els pobles. Per això ha de sentir-se crida-da a estar al costat del món dels pobres, sense distinció de llengua, color o procedència; a discernir el que és just de les seves reclamacions i a ajudar a fer-les realitat; a donar a conèixer la seva situació de pobresa, difonent in-formes i recaptant tota classe d'ajudes per a les seves iniciatives; a posar una atenció especial davant les grans catàstrofes sense oblidar que la més gran és la situació permanent de fam i misèria en la qual viu gran part de la humanitat. Si davant les primeres es reacciona amb certa facilitat, les segones ens mantenen normalment en la indiferència; i aquesta és una gran ommissió per una comunitat creient.

Amb la finalitat d'intensificar la comunió i la solidaritat amb els països del Tercer Món, les diòcesis –comptant amb l'empenta de les Càritas- han de promoure en el si de la comunitat cristiana grups de sensibilització, reflexió i acció portadors de la solidaritat, la qual ens agermana amb les comunitats cristianes del països pobres; tant quan les acompanyem des d'aquí com quan ens esforcem per donar un càlid acolliment als fills d'aquelles terres que arri-ben als nostres pobles i ciutats.

4.4. Desafiament ecumènic

La dimensió universal de la caritat pot contribuir avui a superar les discrepàncies i divisions entre les esglésies cristianes i avançar en el diàleg entre les grans religions monoteistes; la coincidència i col·laboració en el servei als últims de la terra contribueixen a la unitat en l'amor i poden conduir a la unitat en la fe. A ser plenament un i a donar així un nou impuls cap a la unitat de tots els cristians; segons l'explícit desig de Jesús que siguin un en cada comunitat d'amor per tal que el món cregui.

És per això que Càritas ha de participar també en projectes d'amplitud cada cop més universal, i així ajudar les nostres comunitats cristianes a contemplar la veritable dimensió de la missió universal i ecumènica que els catòlics hem d'assumir, obrint-nos a la col·laboració *"amb els cristians d'altres confessions, amb els creients d'altres religions i amb tots els homes de bona voluntat"*³⁸, ja que en tots els batejats està present l'Esperit, en tots els fidels d'altres religions les llavors del Verb i en tots els homes de bona voluntat la presència secreta de Déu. Aquesta presència universal ens crida a treballar en la coordinació d'esforços, perquè la pobresa²⁷ interpel·la tota la Humanitat, no només l'Església i els creients.

Reflexió sobre la identitat de Càritas

52 Assemblea de Càritas Española
València, 25 d'octubre de 1997

Dimensió profètica

3.1. Compromís per la justícia

L'amor preferencial de l'Església pels pobres demana el seu alliberament i exigeix també el compromís per la justícia. L'amor cap als pobres que no es queda en paraules reclama justícia.

"El qui no actua justament, no és de Déu, i tampoc no ho és el qui no estima el seu germà" (I Jn. 3,10).

El compromís a favor del reconeixement efectiu dels drets i dels deures de tots és el camí cap a una societat solidària i justa.

Una Església pobra i dels pobres, per tant, ha d'estar irrevocablement compromesa amb l'alliberament dels oprimits, de les persones i dels països que suporten la mort lenta a causa d'una pobresa que ells no han provo-cat i que s'oposen frontalment al pla salvador de Déu, ja que: *"L'acció a fa-vor de la justícia i la participació en la transformació de la societat se'ns mostra com una dimensió constitutiva de la pre-dicació de l'Evangelí"*.

En l'Encíclica *Sollicitudo rei socialis* es concreta l'opció preferencial pels pobres en clau de solidaritat a escala personal i social, i en els àmbits local, nacional i internacional. Aquesta solidaritat se'ns presenta com a expressió de la vitalitat de la caritat que busca reduir la desigualtat entre rics i pobres. En aquesta direcció, la lluita contra la injustícia és el millor camí cap a una societat solidària. Així doncs, l'acció caritativa no pot ni entendre's ni realitzar-se com a encobriment de *"les múltiples formes d'injustícies arrelades a la societat"*.

La caritat, per tant, reclama la implantació de la justícia com a condició necessària del seu propi progrés i verificació en la realitat. No hi ha, doncs, oposició entre l'ordre de la caritat i el de la justícia:

- Sense la caritat, la justícia pot aparèixer totalment desencarnada i deshumanitzada.
- Sense la justícia, la caritat corre el risc de ser il·lusòria i inclús falsa.

Aquesta síntesi no s'ha de prendre com un simple referent teòric, sinó que parteix de la trobada en profunditat amb els pobres i amb les causes que generen una pobresa que exclou. Recordem la claredat de Sant Joan Crisòstom quan proclama:

"No fer participar els pobres dels propis béns és robar-los i treure'ls la vida. Allò que posseïm no són béns nostres, sinó els seus". Cal: "Satisfèr abans que res les exigències de la justícia, de manera que no se'ns ofereixi com a ajuda de caritat allò que ja es deu a títol de justícia. Quan donem als pobres les coses indispensables no els fem liberalitats personals, sinó que els tornem allò que és seu. Més que realitzar un acte de caritat, el que fem és complir un deure de justícia".

No oblidem que la caritat exigeix **una justícia en grau superior**, ja que supera la llei del talió i descobreix i amplia les exigències de la justícia fins al límit de les exigències de l'altre: *"Si algú t'oblga a portar una càrrega durant un quilòmetre, acompanya'l dos quilòmetres. Dona a qui et demana; no et desentenguis del qui et vol manllevar"* (Mt. 5, 41-42). Més enllà de tot dret, l'amor cristià, mitjançant el perdó, obre la porta a la reconciliació entre els homes i a la justificació per part de Déu²⁸, i facilita donar sense humiliar i rebre sense sentir-se ofès

3.2. Dimensió sociopolítica del profetisme

La caritat, que busca el total compliment de les exigències de la justícia en tot l'àmbit social, es troba inexorablement amb la dimensió sociopolítica-ca que neix del mateix dinamisme del compromís cristià. Per caritat política entenem, juntament amb els nostres bisbes, un compromís actiu i operant, expressió de l'amor cristià a favor dels altres, especialment dels més necessitats, i a favor d'una societat més justa i fraterna. Aquesta dimensió de la caritat comporta, entre d'altres, les següents tasques: recordar els drets dels pobres, analitzar les situacions que conculquen aquests drets, denunciar les injustícies que pateixen, aportar les orientacions oportunes i col·laborar per realitzar els canvis necessaris.

El ministeri de la caritat és l'oïda de l'Església que escolta els gemecs sense paraules dels qui han estat silenciats i suma el seu clam al lament apagat dels qui pateixen, per a interpel·lar amb ells els qui no volen o no poden escoltar. D'aquesta manera ho entenen els bisbes: *"Denunciar, de manera profètica, tota forma de pobresa i opressió, i defensar i fomentar en tot lloc els drets fonamentals i inalienables de la persona humana"*.

Càritas participa del compromís per la justícia propi de tota la comunitat eclesial i tracta de fer-lo viable, particularment a través del compromís temporal dels laics, en la dimensió socio-política del seu tarannà. Analitza, denuncia i actua davant les situacions de pobresa, d'injustícia, de marginació i de violació dels drets humans. Reforça amb la seva paraula la profecia en l'Església, quan denuncia situacions d'injustícia i d'opressió; aboca la seva força en la denúncia quan es converteix en mitjà de defensa i ajuda per aquells més pobres i marginats; exerceix la denúncia permanent des del treball diari per desmuntar situacions d'injustícia i per millorar la situació dels exclosos; i tracta de presentar, davant d'aquells qui tenen els ressorts del poder, el crit dels pobres integrat en la veu d'una comunitat que opta pels darrers. I tota aquesta tasca la realitza per amor: per amor als pecadors, per tal que es converteixin i visquin; i per amor a les víctimes, que són els preferits de Déu.

juntament amb la tasca necessària de denúncia, Càritas ha de buscar, per sobre de tot, fer possible que els pobres arribin a ser **subjectes agents** de la seva pròpia història; acompanyant-los en l'alliberament de situacions de dependència o d'ignorància, i ajudant-los a descobrir les causes que generen el seu propi empobriment i exclusió social. Al qüestionar el sistema que engendra injustícia i violència estructural, la caritat adquireix el rostre d'un esforç continuat per la justícia i pel canvi de les estructures de pecat. En una societat com l'actual, basada en el neoliberalisme deshumanitzat i deshumanitzador, Càritas ha de promoure el canvi social, tant en les estructures com en els mecanismes i fonaments que el sustenten per aconseguir la realització de la **revolució de l'amor** de la qual ens parla Joan Pau II. I ja que Càritas no és ni una associació, ni un moviment, ni una simple organització, sinó diaconia de l'Església, quan denuncia el pecat social ho fa en nom de tota l'Església i l'hi implica tota. És per això que ha de fer-ho de conformitat amb els qui realitzen i dirigeixen el servei pastoral en les comunitats cristianes.

Assumeix, per tant, com a compromís vital, anunciar i proposar la utopia cristiana, que obre l'horitzó a l'esperança de trobar una persona i una societat noves; que seran realitat per l'empenta, certament, dels nostres compromisos humans, però també, i sobretot, per la força de l'Esperit.

La missió de Càritas i el voluntariat

La missió de Càritas Espanyola, com a acció de la comunitat cristiana, és promoure el desenvolupament integral de les persones i els pobles, especialment de les més pobres i excloses.

La raó última de la seva existència és ser expressió de l'amor preferencial de Déu envers els pobres. Des d'aquesta raó, desenvolupa una acció organitzada i comunitària a favor de la justícia, i de denúncia de les causes que generen la injustícia.

Aquesta acció adquireix sentit només si és un mitjà per despertar les energies pròpies de les persones i dels col·lectius afectats, amb l'objectiu de convertir-los en protagonistes actius mitjançant la posada en joc de les seves capacitats i potencialitats.

Per complir la seva missió, Càritas compta amb la presència, l'empenta, la fe i la solidaritat dels qui se situen al costat dels empobrits i ho fan des de la pròpia comunitat cristiana de referència. Aquí sorgeix la figura del voluntariat de Càritas.

A Càritas, les persones voluntàries constituïm el pilar bàsic i insubstituïble de la seva acció car, com assenyala el mateix Model d'Acció Social, «el voluntariat dels qui col·laboren amb Càritas és la realització del compromís comunitari, fratern, solidari i amb els últims».

El voluntariat de Càritas, segons el nostre model d'acció, «acompanya, promou, dóna suport, potencia, possibilita, dinamitza, detecta, valora la persona i diu sense paraules que es pot comptar amb ella; però no pas suplir-la»

Com a persones voluntàries participem del compromís de posar en pràctica la vivència dels valors i actituds següents:

- Una fe compartida en Déu, Pare de tots els éssers humans, que irradia el seu amor a tota la Creació i que ens crida a treballar per i amb molts dels seus fills que pateixen injustament.
- La valoració que té la pertinença a l'Església, que ens rep a tots i que practica la caritat de manera organitzada per respondre a aquesta crida de Déu Pare.
- Una gratuïtat i una disponibilitat, cadascú des de la seva condició, en el nostre participar a Càritas.
- Una preparació i una capacitació en el nostre fer a Càritas.
- Una responsabilitat cap a la missió assumida per cadascú, posant en joc els talents rebuts.
- Una actitud d'acolliment als nostres companys de la missió i en especial a aquells pels quals treballem.
- Un desig continu de formar-nos i millorar en el nostre servei.
- Un treball i un funcionament amb un estil auster, que està en just equilibri amb les mediacions que el nostre servei reclama.
- Un compromís amb la institució que aporta no només el que hi fem, sinó la integritat del que cadascun de nosaltres som.

- Una consciència compartida de la importància que té l'organització per a ser més eficaços en el nostre servei.
- Un compromís decidit amb la missió evangelitzadora de l'Església car «l'Església existeix per evangelitzar» i tot en ella, també la caritat viscuda, està al servei de l'evangelització□□.

Del document El voluntariat a Càritas. Carta i itinerari de la persona voluntària. Reflexions i marcs d'acció. Número 7

Reflexió sobre la identitat de Càritas

52 Assemblea de Càritas Española
València, 25 d'octubre de 1997

L'amor preferencial pels pobres. Fonamentació bíblica – teològica.

"I se n'anà a Natzaret, on s'havia criat. El dissabte, com tenia per costum, va entrar a la sinagoga i s'aixecà a llegir. Li donaren el volum del profeta Isaïes, el desplejà i va trobar el passat-ge on hi ha escrit L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, perquè ell m'ha ungit.

M'ha enviat a portar la bona nova als pobres,

a proclamar als captius la llibertat i als cecs el retorn de la llum,

a posar en llibertat als oprimits, a proclamar, l'any de gràcia del Senyor. (Is. 61, 1-2)

Després plegà el volum, el retornà a l'ajudant de la sinagoga, i es va seure. Tots els qui eren a la sinagoga tenien els ulls posats en ell. Aleshores començà dient-los:

- Avui es compleix aquesta escriptura que acaben d'escoltar". (Lc. 4, 16-21).

La raó última de l'existència de Càritas és ser expressió de l'amor preferencial de Déu pels pobres. Càritas sorgeix en l'Església de la trobada de dues motivacions: la històrica i la teològica.

- Hi ha Càritas al costat dels pobres i persones que pateixen: Càritas històrica.
- Hi ha Càritas, abans que res, per-què l'Esperit del Pare, que va ungir el Fill per anunciar l'Evangeli als pobres, segueix suscitant en l'Església l'amor als pobres: motivació teològica.

155

En Jesucrist coincideixen allò històric i allò teològic. El cristianisme supera el dilema permanent i el drama de tots els temps: o Déu o l'ésser humà. Càritas està cridada a superar en Crist la dissociació entre l'amor a Déu, invisible, i l'amor als pobres exclosos i ignorats, que ha de ser visible, creïble i intel·ligible per a tots els sers humans.

1. L'escolta dels pobres: el Pare

Déu ha volgut compartir la mateixa història que els sers humans. En la Sagrada Escripura se'ns revela com a Pare Creador, ple d'amor cap a totes les criatures, especialment cap als sers humans, a qui dóna l'encàrrec de desfruitar i repartir de forma equitativa tots els béns creats. Tot i això, la realitat de la pobresa, tangible expressió del mal provocat pel ser humà, apareix en tota la seva multiformitat. Així, la història d'Israel és la història de Déu, que camina amb el seu Poble. Es tracta de la mateixa i única història d'alliberament i de salvació. El Déu d'Israel acompanya el seu Poble i s'hi queda: ha vist la seva opressió, ha escoltat els seus crits, ha baixat a alliberar-lo. Els profetes, per part seva, desemmascaren la riquesa que es genera des de l'ambició de poder i l'oblit dels petits, i declaren aberrant la religió que avantposa el culte ritualista a la justícia amb els pobres:

"No és aquest el dejuni que jo voldria, oracle del Senyor: Rompre les cadenes injustes, desfer el lligam del jou, deixar anar lliures els oprimits, trencar qualsevol jou? No ho és, partir el teu pa amb el qui té fam, acollir els pobres que no tenen casa? Si veus alguna persona nua vesteix-lo, i no fingeixis d'ignorar la teva carn; aleshores el teu sol apuntarà com l'aurora, la teva ferida es cicatritzarà aviat. La teva justícia anirà al teu davant, i la glòria de Jahvé darrere teu". (Is. 58, 6-8)

En la perspectiva bíblica la pobresa no arriba d'una manera casual; ans el contrari, és el resultat d'una estructura social injusta que implica un trencament de la solidaritat i de la comunió humana. Els pobres són aquells que no tenen mitjans per subsistir, però, sobretot, són els que pateixen la càrrega que suposa mantenir la riquesa i, en ocasions, el luxe d'altres persones i grups humans. Quan denunciïn els rics i defensen els pobres, els profetes –en nom de Déu– prenen partit pels pobres, pel fet de ser-ho. Els profetes desemmascaren la riquesa que es genera des de l'ambició del poder Però és sobretot Déu qui opta, en primer lloc, pels pobres. Paradoxalment, la imparcialitat de Déu, Pare amorós de tots, es converteix en preferència per als pobres que de manera nítida va encarnar el seu Fill, Jesús. I això perquè els pobres són l'expressió de la injusta parcialitat d'una societat que cuida i estima en primer lloc els rics, cosa que és resultat del pecat.

Les persones que treballem a Càritas

Una responsabilitat cap a la missió assumida per cadascun i una adequada professionalitat en el quefer diari fan que la formació de tots els qui som part de Càritas sigui un pilar essencial de la institució. És desitjable, doncs, que existeixi un pla de formació; aquest ha de ser multidisciplinari, que atengui els diferents papers, i integral, com queda recollit en l'encíclica *Deus caritas est*:

“Les organitzacions caritatives de l'Església, començant per Càritas (diocesana, nacional, internacional), han de fer el possible per posar a disposició els mitjans necessaris i, sobretot, els homes i les dones que exerceixen aquestes tasques. Pel que fa al servei que s'ofereix als qui sofreixen, cal que siguin competents professionalment: els qui presten ajuda s'han de formar de manera que sàpiguen fer el més apropiat i de la manera més adequada, assumint el compromís que després se segueixin les atencions necessàries. Un primer requisit fonamental és la competència professional, però per si sola no basta. En efecte, es tracta d'éssers humans, i els éssers humans necessiten sempre quelcom més que una atenció només tècnicament correcta. Necessiten humanitat. Necessiten una atenció cordial. Tots els qui treballen en les institucions caritatives de l'Església s'han de distingir perquè no es limiten a realitzar amb destresa el més convenient a cada moment, sinó perquè s'hi dediquen amb una atenció que surt del cor, perquè l'altre experimenti la seva riquesa d'humanitat. Per això, aquests agents, a més de la preparació professional, necessiten també, i sobretot, una «formació del cor»: se'ls ha de guiar vers aquesta trobada amb Déu en Crist, que susciti en ells l'amor i els obri l'esperit a l'altre, de manera que, per a ells, l'amor al proïsme ja no sigui un manament imposat des de fora, per dir-ho així, sinó una conseqüència que es desprèn de la seva fe, que actua per la caritat (cf. Ga 5,6)”. (Deus caritas est, 31.a)

Del document *Les persones que treballem a Càritas*. Reflexions i marcs d'acció.

B. MODEL D'ACCIÓ SOCIAL

Fonaments del model

1. La persona com a centre.

La persona, en tant que posseïdora de la màxima dignitat possible, en tant que ésser integral i social i en procés de fer-se en la societat i de fer societat, esdevé eix i centre fonamental de la nostra acció.

La dignitat inalienable de la persona

Som Fills de Déu, creats a imatge i semblança seva¹, i en aquesta experiència està el sentit més profund de la nostra dignitat: l'humà és sagrat². Per tant, totes les persones, cadascuna de les persones, posseeixen una dignitat radical. Són un fi en elles mateixes, i res no està per damunt d'aquesta condició.

Aquesta dignitat, que deriva de la voluntat amb què Déu creà l'home, no és res d'atorgat per altres, sinó que és inseparable del fet mateix de viure, encara que les condicions reals d'existència i el pecat personal i col·lectiu la condicionin i la facin més difícil de reconèixer. L'ésser humà, descobrint-se estimat per Déu, comprèn la seva pròpia dignitat transcendent, aprèn a no acontentar-se amb ell mateix i a sortir a trobar l'altre creant una xarxa fraterna i solidària de relacions humanitzadores. Per això tota la vida social ha de ser expressió inconfusible d'un únic protagonista: la persona humana. Aquests principis teològics i antropològics són la base sobre la qual s'assenten totes les afirmacions fonamentals, les opcions i les característiques que formen el cos d'aquest model.

Ésser integral

La persona de la qual parlem constitueix un tot integral, amb necessitats que s'han de satisfer si no se li vol comprometre la dignitat. Entenem l'humà com una realitat singularíssima, indissoluble⁴, única i irrepetible. Està sempre dotada de potencialitats i capacitats, encara que no estigui plenament desenvolupada, o estigui molt condicionada per la realitat concreta que li ha tocat de viure. Per tant, no podem entendre allò humà des de la negativitat, des del que no és, allò que no té o allò que no sap. Ho comprenem des del jardí de possibilitats inèdites que constitueixen cada biografia.

Ésser en relació, ésser social

La dimensió social de la persona no és un afegit posterior o exterior d'allò que la defineix, sinó que forma part constitutiva del seu ésser perquè Déu així ho ha volgut. No es pot entendre l'individu sense la societat, ni la societat sense els subjectes que la conformen.

Dir «persona» no és el mateix que dir «individu». Quan diem el primer, volem significar que es tracta d'un ésser únic i social a la vegada. La individualitat i la sociabilitat són dimensions complementàries. Cap no anul·la l'altra ni es pot explicar sense l'altra.

Els humans compartim amb moltes altres espècies del planeta el fet social. Però no seria possible comprendre bé la societat humana si solament li donéssim les característiques d'altres models socials de la natura.

El que uneix les persones en societat té la raó de ser en una cosa que no és només pràctica: la fraternitat que convida a una vida en comunió amb els altres. Podem dir que una societat

que experimenta la fraternitat com a realitat que li dóna sentit és una comunitat. Allò comunitari és el que és més distintiu de la forma humana de societat.

En conseqüència, la comunitat no és una cosa tancada, sinó un espai radicalment obert a l'altre, que aspira a construir un nosaltres col·lectiu tan ample com el món, constituït per tota la gran família. En això radica el seu sentit particular.

Comunitat i territori són, doncs, conceptes relacionats. La comunitat s'expandeix en un territori concret i arrela no tant en un espai físic com simbòlic. El territori és per a la persona molt més que un simple tros de terreny. Hi poden donar-se les relacions interpersonals, la identificació amb el passat i amb la història, i els projectes de futur. Per això la comunitat procura fer del territori «un país bo i espaiós» on es realitzin les utopies.

Ésser creador

La persona ha de tenir un paper actiu, participatiu i protagonista en el procés de fer societat/comunitat mitjançant la generació de lligams i vincles autènticament humans. Ser persona és fer. Som creadors alhora que criatures. Hem estat creats per Déu per continuar la seva obra; l'activitat humana és col·laboració en la creació. Això explica el caràcter incomplet del nostre ésser. Les persones estem en procés de fer-nos i la societat està en procés de fer-se. La dimensió comunitària de la societat humana és un projecte que no està acabat. Les persones som subjectes. Això ens constitueix, ens defineix i vitalitza. En el procés de ser persona, és impossible substituir-nos sense convertir-nos en objectes. El reconeixement de l'altre com a subjecte és allò que possibilita una relació interpersonal autèntica. I en les relacions socials, la participació activa de tothom és condició de possibilitat per generar comunitat.

...

Document aprovat per la LXIII Assemblea General de Càritas Espanyola,
El Escorial, 2009.

Model d'Acció Social **Immersos en la realitat**

La pobresa i l'exclusió són el marc i l'espai clau per a la nostra acció. Són el signe més evident de la crisi de civilització en què la realitat s'ha embarcat. Constitueixen el senyal més visible i significatiu d'un model social que va en una direcció que no és conforme al projecte de Déu per a la humanitat.

La realitat com a lloc de revelació

Persona, societat, comunitat, Església es realitzen o es neguen en la realitat, enmig de les contrarietats i les alegries quotidianes i dels processos globals. Es despleguen en un model concret de societat, car la realitat no és un simple escenari, sinó que constitueix l'únic espai que tenim i on hem de construir. Teològicament, la realitat és un espai on Déu continua revelant-se a la humanitat i on el seu Esperit alena, especialment des dels més pobres. Déu ha escollit allò humil per enderrocar el poderós, i allò senzill per humiliar el savi.

La realitat, en especial la dels més vulnerables, és lloc d'encarnació on Jesucrist continua habitant amb nosaltres, és lloc de mort on es neguen possibilitats a les persones, on es retalla la dignitat inalienable de l'humà; finalment, és lloc de resurrecció quan algú és dignificat i recupera l'autenticitat humana.

La realitat és l'espai natural on llegir «els signes dels temps». Hi sentim la veu de Déu, que ha escoltat el clamor del seu poble i ha baixat a alliberar-lo, recomponent l'Aliança.

Situar-se en la realitat

Situar-nos com a Església en acció, com a *diakonia*, ens obliga a analitzar la realitat. El nostre fer no pot sorgir de la simple voluntat, de l'ocurrència, de l'interès o del gust. El nostre fer, que es desenvolupa en la realitat, ha de sorgir de comprendre la realitat i de tenir com a fita transformar-la d'acord amb la construcció del Regne.

Qui mira la realitat, qui intenta comprendre-la, ho fa des d'un lloc, perquè no existeix l'anàlisi neutra. La nostra mirada a la realitat ho ha de tenir molt en compte i procurar situar-se sempre al lloc del pobre, lloc que no acostuma a ser el nostre.

Mirar des del lloc del pobre, però amb els ulls de Déu. Desenvolupar una mirada que s'ajuda de les ciències socials i que, a més, és compassiva i misericordiosa³⁸ fent que el dolor de l'altre sigui el nostre dolor. Una mirada que reconeix el proïsme en la seva dignitat i en la seva condició de subjecte actiu i protagonista.

Es tracta d'una mirada universalitzadora que és capaç de transcendir la situació concreta i d'emmarcar-la en un context general. Una mirada global, que passa de la persona concreta a totes les persones i al «sistema món», sense perdre cap de les dues perspectives.

Una mirada que no pretén saber per saber, sinó per fer el bé. Saber per canviar la realitat i per canviar-nos també a nosaltres en aquest procés. Una mirada que, en definitiva, ens implica responsablement.

La realitat local i global

La realitat en què Càritas situa l'acció que porta a terme té una doble perspectiva: s'ubica en un lloc concret on està el grup que mira, però aquesta mirada transcendeix totes les fronteres. La interdependència del que és social i del que és humà és més evident cada vegada.

El patiment de tants germans, d'ací o d'allà, no pot deixar indiferent la comunitat cristiana. Actuar davant la pobresa en altres països no és tan sols una tasca més, sinó que està íntimament relacionada amb el nostre fer aquí i amb els nostres estils de vida. La realitat com

a marc ens situa en el nostre espai a la vegada que ens deslocalitza; ens obre a l'acció més propera alhora que ens aboca a la dimensió universal de la caritat.

Una societat que genera l'exclusió social i la gestiona

Una primera constatació que s'imposa si mirem el nostre model social és la seva capacitat per generar situacions de pobresa i d'exclusió social. No ens aturarem a analitzar-ho ni a explicar-ho perquè, ben mirat, encara que importants aquestes situacions han estat estudiades des d'altres perspectives i també en altres treballs. Simplement enumerarem tres notes significatives:

- A escala planetària, la creixent esclletxa entre Nord i Sud, entre les societats riques i opulentes i els països anomenats eufemísticament en vies de desenvolupament, és el resultat d'un model que beneficia només un terç de la població.
- A l'interior de les societats riques, el model genera borses de pobresa i d'exclusió social per a franges molt àmplies de població que, si bé participen d'alguns dels avantatges, ho fan a títol de préstec, sota l'amenaça permanent d'embargament.
- L'imparable fenomen de la immigració i l'emigració (depèn des d'on es miri), com a pont entre les dues situacions.

Però no solament genera exclusió, també la gestiona des dels principis i valors que li són consubstancials. Així, «mesura» i descobreix la pobresa com a mancança, situant-la des de la negativitat. Quan la valora des d'una perspectiva exclusivament individualista, tracta els pobres com si fossin responsables de la seva situació: són paràsits, desvagats, enganyen i són culpables de la situació. Finalment, són entesos en termes mercantils com a despesa i com a amenaça per al procés de creixement, que cal combatre en tant que enemics del benestar.

161

En el fons, un model de desenvolupament pobre i empobridor

El nostre model social té l'esperança posada en el gran paradigma de la modernitat: el creixement socioeconòmic mantingut pel desenvolupament científic-tècnic, amb el qual desplega el seu model de desenvolupament i pretén garantir per ell mateix l'expansió i el progrés de les virtuts humanes, de les llibertats i dels poders de l'home.

Però el que és pobre és l'arrel mateixa d'aquest concepte de desenvolupament. I precisament en allò que hauria de ser la seva riquesa més gran: la idea de persona i la idea de societat. En les societats «del benestar i del creixement» —en el Nord, societats de consum de masses— es «justifica» l'acumulació i l'ús desmesurat de béns. L'atròfia d'una vida autista, tancada sobre si mateixa i el propi grup corporatiu, sense comunicació vertadera amb el proïsme i sense realització creadora, s'esgota en l'alienació del món dels objectes i de les aparences, arribant a negar la transcendència.

Tot plegat impedeix viure un horitzó ple d'alteritat altruista i d'autèntica humanitat. Així, podem dir amb el Concili Vaticà II: «D'aquesta manera, el món modern apareix a la vegada poderós i dèbil, capaç del millor i del pitjor, car té obert el camí per optar per la llibertat i l'esclavitud, entre el progrés i el retrocés, entre la fraternitat i l'odi. L'home sap molt bé que té al seu abast dirigir correctament les forces que ha desencadenat i que poden anorrear-lo o salvar-lo».

...

Document aprovat per la LXIII Assemblea General de Càritas Espanyola, El Escorial, 2009.

Model d'Acció Social

Treballar des de les capacitats i les potencialitats. Acompanyant processos

El nostre model d'acció opta per un mètode centrat en l'acompanyament dels processos de creixement de les persones i de les comunitats, la qual cosa centra l'atenció en els «camins» més que en les «fites».

Acompanyar és una relació coincident amb el procés de ser

L'acció acompanya, promou, suporta —dóna suport—, potencia, possibilita, dinamitza, detecta, valora la persona i diu sense paraules que s'hi pot comptar; però no supleix. Es tracta d'un acompanyar que no subordina, que no sotmet, que no fa ostentació del que sap, que no recolza en la ignorància del qui no sap, que no fa inútil a qui no ho és ni ignora el que és, que compta amb l'altre com a protagonista, fins i tot quan no comprèn el procés de motivació. Suggereix, anima, escolta, exigeix, participa, conviu, etc.; és la referència més propera i més sinèrgica. El seu estil de fer, de situar-se i les seves actituds es conformen com a fonament d'una relació educativa coincident amb el procés de ser. I es produeix en la quotidianitat de l'«acompanyament» als subjectes, moltes vegades més des de l'«estar» que no pas des del que podríem fer i dir.

L'acompanyament es realitza en la incertesa, és difícil de preveure i no respon a estàndards. No sabrem exactament d'on vindrà la interferència i hem de ser capaços d'incorporar-la, per fer-ne un instrument positiu, encara que això signifiqui modificar el que teníem previst.

L'acompanyament es desenvolupa en el procés de promoció personal i social en els tres àmbits del desenvolupament humà integral: les necessitats, el sentit i la participació activa i responsable (l'empoderament).

Acompanyar és més «estar» que «fer»; no pot suplir l'acció de l'altre, però tampoc és una simple espera passiva.

Acompanyar és seguir el fil de la vida sense pretendre controlar-ho tot... preveure-ho tot... i és saber aprofitar l'inesperat.

Acompanyar en les necessitats: els «satisfactors»

La nostra acció social s'emmarca en el procés de satisfacció de les necessitats que sorgeixen del fet d'estar vius i de viure en societat. La nostra opció implica acompanyar la satisfacció de les necessitats humanes en una direcció humanitzadora. Per a això necessitem comprendre les necessitats humanes en tota la seva pregonesa, però sense confondre-les amb els desigs. La nostra acció ha de descobrir les necessitats humanes presents en la realitat entenent les com un sistema complex i interdependent. Aquesta comprensió no s'atura en les necessitats més materials i evidents, com ara les relatives a la subsistència i a la protecció, sinó que reconeix també l'afecte, l'entesa, la llibertat, l'oci, la participació, la creació, la identitat i l'espiritualitat com a necessitats i exigències humanes. A més, no les redueix a mancances, sinó que les entén també com a potencialitats. Es tracta d'una acció integral, conscient d'estar tocant el conjunt del que passa, fins i tot des de la parcialitat del que és concret.

La satisfacció de les necessitats no depèn només dels béns, sinó també de la manera en què aquests es relacionen amb la necessitat. Dit d'una altra manera, d'aquells aspectes que resulten substantius en el procés d'humanització que suposa viure. D'altra banda, entre necessitat i bé se situa un element més intangible, i precisament per això molt més important, que hem convingut a anomenar «satisfactor». «Satisfactor» és la manera com la necessitat es relaciona amb el bé, i viceversa. El que és rellevant és verificar si aquesta relació permet o no satisfer

les necessitats de manera humanitzadora, si aquesta relació ens fa dependents (per exemple, convertint-nos en consumidors compulsius) o, al contrari, ens dignifica i ens converteix en éssers autònoms i solidaris.

Acompanyar en el sentit: la solidaritat

Els nostres processos d'acompanyament educatiu han de provocar les preguntes sobre el sentit. Hem d'ajudar a recuperar el sentiment de relligament transcendent, de connexió intersubjectiva, hem d'ajudar a alliberar-nos de l'hàbit crònic de pensar con si fóssim fragments inconnexos i a obrir-nos a la veritat i a l'experiència transcendent. D'alguna manera, la veritat de nosaltres mateixos i de tot el que ens transcendeix és un anhel i una experiència familiar que té l'origen en les relacions intersubjectives que provoquen un sentiment de pertinença i de vinculació en el sentit més ampli de la paraula: un sentiment amorós o, si ho preferim, solidari, interdependent i relligador. Aquest sentiment entén la solidaritat com una autèntica trama de l'espècie humana i ens converteix en apassionats cercadors de la veritat de l'home i de la veritat de Déu.

Una vinculació amb tot el que és humà i amb l'univers. Una solidaritat que transforma la nostra concepció d'«hereus» de la Terra en la de marmessors d'aquest llegat, amb el deure de conservar-lo per als nostres fills, que heretaran la mateixa condició, i el repte de deixar als nostres descendents un món millor que el que ens hem trobat. Caldrà cultivar la identitat d'un subjecte transcendent que es vincula a l'experiència de fraternitat i a una consciència ecològica profunda que pot i ha de ser proposada a tots els éssers humans i que, en el cas dels creients, a més va unida inexorablement a l'experiència de filiació i a la de criatures. Som germans perquè som fills de Déu a la vegada que col·laboradors seus en la tasca de la creació. Així, la solidaritat com a estil de vida ens obre a les preguntes sobre el sentit de la vida i a no deixar de banda aquesta dimensió que pertany al més pregon del que és humà.

Acompanyar en la participació: protagonisme

La nostra acció acompanya el procés de personalització i parteix de la situació en què està el subjecte i de les seves possibilitats (no s'obsessiona per les mancances). La persona és el veritable protagonista del seu procés; el territori ho és del seu desenvolupament.

En aquest procés, la persona descobreix l'entorn que l'envolta i s'hi interrelaciona, encara que sigui un entorn contradictori. A partir d'aquí, en un procés comunitari també es descobreix ell mateix, reelabora la seva identitat i hi participa.

Hem de partir del reconeixement de les capacitats i de les possibilitats de totes les persones per comprometre's en la millora de la seva situació i del seu entorn, per adverses que siguin les circumstàncies. L'ésser humà gaudeix de l'atribut de la perfectibilitat: sempre és susceptible de canvi i millora personal, comunitària i territorial.

Acompanyar com Crist i amb Crist

Jesucrist és el gran acompanyant. Les seves paraules i gestos són en bona mesura expressió d'autèntics processos d'acompanyament personal. En efecte, el Senyor acompanya l'acció dels seus deixebles, el patiment dels malats i dels pobres, els dubtes i les pors dels d'Emaús... Jesucrist empeny a actuar, no substitueix, anima, exigeix, ajuda. A l'altre, finalment, el fa esdevenir subjecte.

També cal dir que el Mestre reclama de vegades la companyia dels seus. No és solament que estimi apassionadament, també es deixa estimar. Existeix una bidireccionalitat preciosa que, si bé és asimètrica, apel·la a la reciprocitat que demana qualsevulla trobada personal. Jesús no és només un model a imitar per part del nostre fer, sinó que és també un company de camí; més ben dit, Ell és qui acompanya realment.

Nosaltres no aspirem a ser sinó les seves mans i els seus peus. El fer nostre aspira no a ser nosaltres els reconeguts, sinó Ell, a través de l'amor: «El reconegueren quan partí el pa».

Jesucrist és, per a la nostra acció, model d'educador i d'acompanyant.
Encara més, és viu i actua; Ell és qui de veritat acompanya.

C. LES CAMPANYES INSTITUCIONALS

Compartint el viatge

Campanya de la Confederació de Caritas Española
Veure – Jutjar - Actuar

Ver el mundo para descubrir una realidad invisible.

La movilidad humana forma parte del ser humano. Las personas nos desplazamos por el mundo, nuestra casa común, desde el principio de los tiempos. Viajar, visitar otros lugares siempre abre la mente y el corazón, tanto de los que se van como de los que reciben al visitante.

Sin embargo, en muchas ocasiones, las migraciones se producen por necesidad. Muchas personas se ven forzadas a marcharse de sus lugares de origen porque les resulta imposible vivir con dignidad. ¿Cuáles son las razones por las que ocurre esto? ¿Qué se encuentran estas personas por el camino? La mayoría inicia viajes muy largos, inciertos, en ocasiones peligrosos, a veces con muchas paradas en las que se piensa que se ha llegado al final, para descubrir más tarde que no, que hay que hacer la maleta de nuevo. Otras veces permanecen en campos de refugiados durante años, manteniendo la esperanza de otra vida en otro lugar o de regresar a sus hogares algún día. Pero también son muchas las esperanzas y sueños rotos que quedan atrás al iniciar el viaje, siendo la pérdida y el desarraigo sus compañeras habituales.

165

Encontramos, por otro lado, personas y familias que llegan al final del camino, y deciden echar raíces y construir una nueva vida. Requiere un gran esfuerzo porque implica aprender un idioma nuevo, conocer códigos culturales distintos, cuidar de no perder la propia identidad, hacer amistades. Los países que abren sus puertas a personas migrantes y refugiadas también se enfrentan a cambios que, en realidad son positivos. En el encuentro con el otro se comparte lo que se es: experiencias de vida, formas diferentes de entender el mundo y de comunicarse con las personas.

Os invitamos a mirar el mundo para conocer la realidad invisible de tantas personas, y que esto nos ensanche el corazón para acogerlas, compartir y celebrar la vida como familia que somos.

Juzgar desde nuestra identidad

Os proponemos una forma de mirar la realidad que queremos visibilizar. Es la nuestra, la de Càritas. El Evangelio, la Doctrina Social de la Iglesia son la guía, muestran los principios que orientan nuestras posturas y posicionamientos. Porque lo que vemos no es lo mismo cuando ponemos a la persona en el centro, enfocamos hacia los derechos humanos, somos asertivos, nos acercamos a los demás y dejamos que se acerquen para construir una vecindad más real. Si miramos el mundo desde ahí, iniciamos un camino de conversión personal y comunitaria. Por eso es preciso descubrir, cómo desde nuestra identidad las migraciones son una oportunidad para el desarrollo de los pueblos. Y los nuevos vecinos son nuestros hermanos; la clave de la fraternidad.

«Cada ser humano es hijo de Dios. Los migrantes y refugiados son una ocasión que la Providencia nos ofrece para contribuir a la construcción de una sociedad más justa, una democracia más plena, un país más solidario, un mundo más fraterno y una comunidad cristiana más abierta, de acuerdo con el Evangelio».

Francisco, Mensaje para la Jornada Mundial del Emigrante y del Refugiado 2014.

¡Actúa! ¡Comprométete!

A lo largo de este viaje nos vamos a encontrar con personas de todas partes. Càritas las acoge en Centroamérica, en la ruta hacia Estados Unidos; Càritas las acompaña en Lesbos cuando el tiempo queda suspendido en el camino; Càritas comparte vida cuando han llegado a nuestras diócesis. Pero Càritas son las personas. El voluntariado, los participantes, los donantes, trabajadores y trabajadoras, todos somos clave para tender la mano, recibir, acoger, aprender, caminar juntos y, con el corazón cambiado, devolver un mensaje nuevo a la sociedad.

Por eso, es preciso compartir con nuestra comunidad cristiana y con la sociedad la convicción de que vivimos en espacios de mestizaje, que se enriquecen con la convivencia y el encuentro con los nuevos vecinos. Por eso apostamos por unas políticas de acogida e integración que rompan con los estereotipos establecidos y que fomenten una mirada inclusiva, lejos de los discursos racistas y xenófobos, que son minoritarios en nuestra sociedad.

Como comunidad debemos superar los miedos que nos impiden el encuentro con el otro, el diferente, el extranjero. En realidad es parte de la familia humana, es hermano y hermana. Este encuentro, sin duda, nos interpela. Pero este material puede servir para orientar el viaje, para hacer una parada y reflexionar con otros, como hizo el Buen Samaritano cuando vio a su hermano apaleado al borde del camino.

Las vidas se encuentran y se transforman. La esperanza es posible en mitad de este mundo convulso. Después de este viaje quizás ya no seamos los mismos. ¿Y ahora qué? ¿Cómo me posiciono en este mundo plural? ¿Miro alrededor y qué veo? ¿Nos quedamos mirando... o pasamos a la acción?

¡Os deseamos un largo viaje lleno de experiencias con las personas que nos encontremos en las fronteras, en las periferias!

<https://www.caritas.es/compartiendoelviaje/>

<https://www.caritas.es/exposicion/>

Campanya “Enllaçat per la justícia “ Decàleg verd

L'any 2011, cinc entitats de l'Església: Càritas, CONFER, Justícia i Pau, Mans Unides i Redes, van iniciar un procés de reflexió sobre com hauria de ser la presència de les organitzacions catòliques a l'àmbit de la cooperació internacional.

Durant aquests temps, les cinc organitzacions han tingut una presència eclesial i social que mostra la realitat dels països empobrits i animi al compromís transformador.

La Campanya pretén la sensibilització de la comunitat eclesial, així com de la societat espanyola en general sobre les conseqüències que el model de desenvolupament actual i determinats estils de vida tenen sobre el planeta i sobre les condicions de vida de les persones més vulnerables.

“Enlázate por la Justicia” promou un canvi en la manera de viure personal i comunitària, en les decisions polítiques per a construir una societat solidària i un planeta habitable per a tots els pobles, avui i demà. La referència de les propostes és el Decàleg verd, publicat el 2015:

Decàleg verd

- 1. Recolzaràs la causa dels pobres.**
- 2. Redescobriràs el valor de la simplicitat en la teva pròpia vida.**
- 3. Valoraràs la importància dels teus comportament quotidians.**
- 4. Apreciaràs la diversitat del nostre món.**
- 5. Animaràs a una conversió personal eclesial i comunitària.**
- 6. Impulsaràs les decisions necessàries, encara que siguin costoses.**
- 7. No supeditaràs la teva acció als interessos econòmics.**
- 8. Aprofundiràs en la teva pròpia tradició espiritual.**
- 9. Assumiràs els consensos científics.**
- 10. Superaràs el paradigma tecnocràtic.**

La Campanya desenvolupa tota una sèrie de propostes de sensibilització, incidència política i comunitària.

Manifest del dia internacional de la dona 8 de març de 2019

L'any 1975 l'Organització de les Nacions Unides va institucionalitzar el 8 de Març com el Dia Internacional de la Dona. A partir d'aquest moment, any darrera any commemorem la històrica i estesa lluita de les dones en defensa dels seus drets i en la reivindicació i reclamació de l'equitat i igualtat d'oportunitats, la supressió de la discriminació i l'eradicació de la violència que milions de dones i nenes pateixen arreu del planeta. I perquè el 8 de març? Fou el 8 de març de 1857 quan un grup de dones treballadores d'una fàbrica tèxtil iniciaren una protesta als carrers de Nova York exposant les condicions inhumanes i miserables a què estaven sotmeses.

Uns anys més tard, al 1911, amb l'incendi ocorregut en una fàbrica de camises de la mateixa ciutat, va provocar la mort de 123 dones immigrants. S'iniciava aleshores un període marcat per les mobilitzacions i les lluites a favor dels drets socials, polítics, econòmics, laborals i civils de les dones, com a principi bàsic d'un món marcat fortament per les injustícies i les desigualtats socials.

Avui en fem ressò, però la consciència social, política, cultural, educativa, laboral, i econòmica d'aquesta lluita és quelcom que teixim dia a dia i des dels diferents espais públics i privats. Gràcies a la lluita de tantes i tantes persones, una gran majoria dones, s'han aconseguit millores importants; ara bé els reptes encara són molts: com per exemple la diferència salarial entre un home i una dona en un mateix lloc de treball, les dones cobren una mitjana del 23% menys que els homes; la precarització en el mercat laboral; les investigacions reecteixen que 740 milions de dones viuen de l'economia informal amb accés restringit a la protecció social, als serveis públics, a l'aigua neta i a habitatges dignes; el nombre limitat de dones en llocs de poder i de decisió, ...

I podem afegir en aquesta llista, la violència física o sexual: segons l'últim informe de l'ONU Dones, de cada 3 dones o nenes, 1,5 el patiran al llarg de la seva vida. Càritas, des de la base de l'amor cristià, mantenim el nostre compromís en la construcció d'un món més just i humanitari, acollint i acompanyant qui pateix les conseqüències d'una societat injusta que descarta a les persones i d'una manera més evident a les dones. El 60% de persones que participen dels nostres projectes i programes són dones. Amb elles continuem fent camí juntes per reivindicar els drets socials bàsics que encara avui, al segle XXI, moltes dones no tenen garantits.

El 80% dels i les participants dels nostres projectes laborals són dones que lluiten pels seus drets laborals, treballant en sectors que avui a occident ni valorem ni reconeixem, especialment en l'espai de les cures. Des de Càritas continuarem acompanyant a dones que com la Hannanh, la Maria, la Dolores, la Fàtima, la Diallo, lluiten per tirar endavant la seva família, per participar de la vida social, educativa, econòmica i cultural dels seus pobles i ciutats. Treballen i s'esforcen per sostenir les seves famílies, treballant en la cura de persones grans a domicili, netejant edí-cis, escoles, cases, treballant com a cambres, a les fàbriques, a les càrnies, recollint fruita etc.. Avui, demà i demà passat, arriben a casa i amb els diners que aporten els és difícil cobrir les despeses econòmiques de la llar, algunes d'elles han de compartir habitació amb d'altres dones, algunes viuen el patiment per un possible desnonament i algunes miren de trobar aixopluc a casa d'algun familiar o ocupant algun pis buit.

Són les seves lluites quotidianes, històries de resiliència i superació, que per Càritas, ara ja són, també part de les nostres vides. Amb elles, i amb totes les dones, volem continuar treballant per una societat justa, igualitària que no discrimini a ningú, ni pel seu origen, ni pel seu gènere, ni per la seva condició administrativa.

Des de Càritas, un any més, ens sumem a les diferents reivindicacions que dones i homes, entitats, associacions, administracions, i sindicats fem per visibilitzar que en tots els àmbits i espais de les nostres vides, existeix una vulneració dels drets i una violència estructural que no podem fer altra cosa que denunciar. Continuem acompanyant-nos, i juntes construïm camins de pau i llibertat.

Càritas Diocesana de Vic

MANIFEST DE LA JORNADA MUNDIAL PER AL TREBALL DIGNE I DECENT

Quan les NNUU, l'OIT i els Sindicats de tot el món celebren aquesta Jornada, escau recordar que la Revolució industrial del segle XIX va comportar molt de patiment a la classe obrera. Ara en ple segle XXI la revolució informàtica i robòtica també colpeja el món del treball amb acomiadaments i atur, afectant sobretot les persones que fan les feines més senzilles i menys qualificades. Fa anys la societat hi va reaccionar amb múltiples iniciatives, també l'Església amb la seva Doctrina social.

Avui cal denunciar els desequilibris creixents entre les rendes del capital i les del treball. Cada vegada les persones riques són més riques i les pobres més pobres i empobrides. L'economia no busca frenar aquest procés tan injust. Després de la darrera crisi, els mercats no creen prou llocs de treball per tothom cosa que provoca disfuncions i desigualtats injustes i que clamen el cel.

En aquesta nova Jornada mundial per al Treball digne i decent, les entitats sotasignades reiterem que és prioritari construir una societat que ofereixi treball a tothom, facilitant l'autonomia i la disponibilitat de recursos suficients per als projectes de vida personals i familiars.

Per això fem una crida reivindicant amb tota fermesa les mesures següents:

- Polítiques actives d'ocupació, personalitzades i formatives. Sense menystenir els subsidis i les assegurances d'atur, allò que la gent més reclama sempre és un treball.
- Sou mínim interprofessional almenys de 1.000 €/mes. És una demanda molt generalitzada i ben vista per molts dels agents socials.
- Reducció de jornada per poder treballar més gent. Avui amb les 40h treballen a Espanya 19 M de persones, amb 30h en podrien ésser quasi 25 M. i afavorir la conciliació laboral.
- Renda garantida de ciutadania per a totes les famílies que ho necessitin, acompanyada d'activitats formatives o culturals.
- Qualificació i requalificació de tots els llocs de treballs, també dels més senzills. Dedicació especial als qui fan serveis a les persones i a les famílies.
- Eradicació del frau i l'elusió fiscal, fent que totes les empreses paguin aquí allò que els pertoca, i treballar per l'eliminació dels paradisos fiscals arreu del món.
- Solidaritat amb les persones nouvingudes al nostre país, que garanteixi una acollida humana i la plena integració social.
- Reconeixement i suport a la tasca de les entitats del tercer sector social i a les iniciatives d'economia social, cooperativa i solidària.

Amb el desig i l'esperança de poder recuperar aviat la normalitat política a Catalunya, les nostres entitats es comprometen a urgir totes les autoritats perquè siguin sensibles a les necessitats de tantes persones que busquen i no troben una feina digna i decent. També fem una crida a tota la ciutadania perquè amb les seves actituds impulsin unes estructures socioeconòmiques més solidàries i fraternals.

Entitats d'Església per al treball digne i decent per a tothom

Barcelona, 7 d'octubre de 2018

El teu compromís millora el món. Campanya institucional 2018/2019

Viure de forma compromesa és una manera de ser i estar al món. Viure el compromís en clau evangèlica ens porta a tenir com a referent Jesús de Natzaret i a posar al centre de la nostra vida la mateixa causa que va moure Jesús a donar la seva vida fins a la creu: l'amor per a tots els éssers humans, l'amor pels més pobres i fràgils de tot temps i lloc.

És cert que vivim temps convulsos on les qualitats humanes i els valors que conformen la nostra integritat i dignitat d'éssers humans estan en risc, però probablement no més que fa dos mil anys quan el model polític, social, estructural i cultural dominant posava la persona en l'últim lloc del seu interès. La set de poder i riquesa encegava de la mateixa manera el Faraó a Egipte, el Cèsar a Roma i els actuals governants del nostre món en aquests inicis del segle XXI.

Al llarg de la història hi ha hagut homes i dones que han pres consciència de la realitat del seu temps i han buscat camins diferents que els han portat a viure a contracorrent del sentiment majoritari. Els grans corrents de “majories” han derivat en la justificació del “tot s’hi val”, “tothom fa el mateix” o “és legítima qualsevol cosa a qualsevol preu”, perquè està avalat i acceptat per aquesta majoria poderosa que ha estat víctima cega del sistema al qual pertanyia.

Aquest model de pensament i conducta fa que es dilueixin, també en tot temps, els valors de justícia, equitat, llibertat, bé comú, solidaritat, pau, dignitat, humanitat, perdó, fins al punt de desdibuixar-los en aquest corrent dominant del tenir i posseir, convertint-los en valors de societats anteriors on les regles del joc són unes altres més antigues que sembla que hagin de substituir-se.

Avui, com en altres temps, viure compromès amb aquests valors és anar a la contra del moviment que impera. Avui, viure la vida des de l'opció preferent per estimar els més pobres i vulnerables de la nostra societat, l'opció per escollir la senzillesa de l'austeritat davant la brillantor de la riquesa que enlluerna i ens fa moure el desig vers tenir més per a tenir un lloc millor al banquet de la vida, no és el més habitual ni el més desitjable.

Avui, com en èpoques anteriors, hi continua havent homes i dones que cerquen quelcom diferent i poc comú. Cerquen donar la vida i estimar assumint les creus quotidianes moltes vegades invisibles i anònimes, pròpies o alienes; decideixen carregar sobre les seves espatlles les creus de les persones que són descartades, oblidades i situades al marge dels nostres corrents de moda, perquè escullen mirar, escoltar i arriscar les seves vides per un bé més gran, el de la humanitat i el de tota la creació.

*VIII. Altres entitats, institucions,
delegacions i moviments d'Església*

A. COL·LECTIUS DE DONES EN ESGLÉSIA

Manifest en la festivitat de Maria de Magdala

Col·lectiu de Dones en l'Església

Arriba de nou el 22 de juliol, dia dedicat a Maria de Magdala, patrona del Col·lectiu de Dones en l'Església per la paritat.

Considerant que Maria Magdalena és una dona excepcional, dins del cercle de les deixebles seguidores de Jesús, amb qui Maria tenia una amistat molt propera i una gran afinitat, reivindicuem la seva figura, tan tergiversada en la història del Cristianisme.

Com fa molts anys, continuem fent en aquesta data un manifest, ja que el reconeixement de la dona com a persona de ple dret dins de l'Església jeràrquica oficial continua sense fer-se palès, d'una forma definitiva, en els diferents estaments, llocs de decisió i responsabilitats eclesials.

Ha arribat el moment, de la mateixa manera que el dia 8 de març ho vam fer totes les dones del món, que les dones creients ens unim per defensar els nostres drets i justícia dins l'Església. No oblidem que és la unió de moltes de nosaltres, les que pas a pas, sense descans, al llarg de la història, hem anat aconseguint petites victòries per a fer-nos visibles.

173

Volem celebrar la unió i esforç de tantes dones que al llarg de la història han aconseguit petits avenços, de les que en prenem la torxa per a continuar malgrat el silenciament, la persecució soterrada i la invisibilització.

Denunciem el poder extremadament patriarcal de l'Església envers les dones, el qual fa de nosaltres persones de segona, la desigualtat de drets, la submissió incondicional a les normes misògines eclesials.

Reclamem l'acceptació de la dona com a subjecte de drets i condicions iguals a les dels barons en les nostres comunitats parroquials, és a dir la plena paritat en les responsabilitats i decisions.

Demanen la total acceptació de la nostra diversitat i de les nostres possibilitats de canviar una Església que ens menysté.

Ens comprometem a implicar-nos en el canvi que necessita l'Església per retornar als seus orígens, on les comunitats domèstiques eren veritables testimonis de vivència de l'esperit de Jesús que volia una comunitats d'iguals i ser col·laboradores d'una nova Església que retorni als orígens per a fer realitat el Regne de Déu en aquest món.

22 de juliol de 2018

http://donesesglesia.cat/wp_cde/

B. DELEGACIONS DE PASTORAL OBRERA

Manifest del primer de maig de 2018

VEURE

A casa nostra, els polítics no es cansen de proclamar la recuperació econòmica del país i el manteniment del creixement econòmic. Aquesta veritat n'amaga una altra: el creixement de la desigualtat i el deteriorament de les condicions laborals i de vida de molts treballadors i treballadores.

Sí, la recuperació econòmica s'està distribuint injustament, essent la classe treballadora (amb treball o a l'atur, en situació de jubilació, en l'economia submergida, sense papers...) qui suporta la pitjor part de la situació.

Novament cal tornar a denunciar les condicions laborals de les persones treballadores i la fragilitat, o sovint la vulneració, dels drets laborals: l'atur, la temporalitat, el treball a temps parcial involuntari, els falsos autònoms, els sous a la baixa, l'externalització de serveis en empreses multiserveis, les pensions miserables, la bretxa salarial home-dona, la distància salarial escandalosa entre els treballadors i els directius de les mateixes empreses... Totes aquestes qüestions afecten i condicionen la vida de les persones i de les famílies treballadores. Aгреujades, a més, per les polítiques socials, també deficitàries, en àmbits tant fonamentals com la sanitat, l'educació, l'habitatge social, la cobertura de jubilació, etc.

JUTJAR

La deriva neoliberal ho converteix tot en un mercat, on sobretot el que preval són els beneficis de l'empresa i dels accionistes. Cal tornar a aixecar la veu per denunciar aquesta deriva i a favor de les persones treballadores, sobretot dels qui més pateixen aquestes condicions indecents, que impedeixen desenvolupar la vida com a persones lliures i éssers socials. A més el futur del treball és una incògnita per l'impacte de les noves tecnologies i el seu efecte sobre els que vivim del nostre treball.

Com a treballadors i treballadores cristianes volem afirmar i reivindicar la irreductibilitat de les persones a mitjans de producció i de consum. **Amb Jesús de Natzaret no ens cansem d'afirmar que tota institució humana, com el treball, ha d'estar al servei de les persones i no aquestes al servei del treball i del benefici d'altres (Mc 2,27).**

El treball no pot considerar-se com una mercaderia ni com un mer instrument en la cadena productiva de bens i serveis, sinó que, en ser primordial pel desenvolupament, té preferència sobre qualsevol altra factor de producció, incloent el capital.

Papa Francesc

ACTUAR

Creiem que cal lluitar plegats per un treball decent per a tothom, en correspondència a la dignitat de les persones. Per això fem les nostres propostes i reivindicacions. Cal:

- Garantir uns salaris justos que permetin viure amb dignitat. Cal acabar amb la bretxa salarial, tant a nivell de gènere com a nivell generacional, així com reduir substancialment la diferència entre els sous més alts i els més baixos.
- Aconseguir que el Salari Mínim Interprofessional sigui de 1000 €, segons el criteri de la UE.

- Assegurar unes jubilacions dignes. – Denunciar l'obstaculització de la Renda Garantida Ciutadana i demanem la seva implementació ja.
- Assegurar la defensa dels drets laborals davant la nova configuració del treball que s'està donant per les noves tecnologies.
- Impulsar l'economia social solidària (cooperatives, empreses d'inserció...) com a veritables alternatives
- Modificar la Llei d'estrangeria, per possibilitar que les persones treballadores immigrades tinguin el dret a regularitzar la seva situació sense la condició d'un contracte d'un any, veritable obstacle que ho impossibilita
- Reduir la jornada laboral mantenint el mateix sou. Treballar menys per treballar tothom. Per uns horaris que permetin una conciliació laboral-personal
- Vetllar pel pas dels estudis al món del treball. Que s'incorpori a la formació la recerca de feina i els drets laborals en els currículums acadèmics.
- Potenciar l'autoorganització dels treballadors i treballadores, repensant els sindicats.

I tu,

1. ¿Què afegiries a les situacions de precarietat i vulneració de drets que exposem?
2. ¿Quins signes d'esperança s'estan donant ja en aquesta situació?
3. ¿Què podries fer des de la teva realitat personal? ¿I col·lectivament?

MOVIMENTS I COL·LECTIUS OBRERS CRISTIANS DE CATALUNYA I BALEARS: ACO, GOAC, JOC I MIJAC, CAPELLANS OBRERS, RELIGIOSES/ OS EN BARRIS OBRERS I POPULARS I DELEGACIONS DE PASTORAL OBRERA DE LES DIÒCESIS DE CATALUNYA.

Com a treballadores i treballadors cristians afirmem la dignitat inalienable de les persones i de la classe obrera de tot el món. En aquest camí de recerca de propostes i solucions dignes de la condició humana, volem estendre la mà a tothom des de la nostra opció pels empobrits. Ho volem fer amb la responsabilitat i l'esperança que troben el fonament en Déu i en les persones, dues causes que no es poden separar mai per a qui seguim a Jesucrist.

QUI SOM...

La delegació diocesana de Pastoral Obrera aplega els moviments de l'ACO, la GOAC, la JOC, el MIJAC, el col·lectius de capellans Obrers, el col·lectius de Religioses i Religiosos en barris obrers i les parròquies populars.

<http://pastoralobreradebarcelona.blogspot.com/p/com-trobar-nos.html>

<https://www.boac.es/>

<http://www.mijacb.org/wordpress/>

<http://mmtc-infor.com/es/m/es.html>

<http://www.bisbatgirona.cat/curia.php?idm=1&subpagina=11&subseccio=11>

https://ca.wikipedia.org/wiki/Acci%C3%B3_Cat%C3%B2lica_Obrera

C. HOSPITALITAT DE LOURDES

Què és un pelegrinatge ?

Un Pelegrinatge és compartir, és viatjar, és ajudar, és un retrobament, és viure la fe dels altres i la pròpia,..., però sobretot, és un servei cap als altres; cap als malalts i les persones amb discapacitat.

En un Pelegrinatge hi ha moltes tasques a fer, i els voluntaris es reparteixen en tota una colla de serveis, tot sota el control de l'organització i de l'equip mèdic que ens acompanya. Actualment, entre els dos bisbats, peregrinem prop d'un miler de persones.

A Lourdes es va a viure molts moments de companyia, d'escoltar, de fe, de pau, de fer nous amics, de contagiari rialles,..., de passar-s'ho bé. Cinc dies de tot això combinat amb una sèrie d'activitats com la processó de torxes al vespre, la missa internacional, la processó del Santíssim, o la passada per la Gruta. També es fan activitats més lúdiques com és el show que els joves preparen cada any. Però sobretot, el que es fa a Lourdes és passar-s'ho molt bé.

Tothom hi té cabuda, joves, petits i grans. T'animem a que visquis aquesta aventura com a mínim una vegada i puguis descobrir un voluntariat molt humà, una gent magnífica i un racó de mon molt xulo.

Des del 1967, que les diòcesis de Vic i Solsona peregrinen conjuntament al Santuari de Lourdes. Tota una colla de PEREGRINS AL SERVEI DE PEREGRINS.

***L'Hospitalitat és un moviment d'Església i laic** que, sense ànim de lucre, que va néixer al 1967 per la força i la fe d'uns homes i dones, que després de viure aquesta experiència en la seva pròpia pell, es van endinsar en aquesta aventura, la d'acompanyar a Lourdes a totes aquelles persones que, per motius de salut o econòmics, no podien fer sols aquest llarg viatge. Una experiència que no deixa indiferent a ningú,...una mirada, un somriure, un silenci, diuen tantes coses...No t'ho perdís*

Avui, continuem vetllant perquè ningú quedi exclòs de viure aquesta gran experiència. I per això hi aportem tot el que faci falta: mitjans materials, sanitaris, humans,...però sobretot la nostra il·lusió, el nostre amor i la nostra força.

L'hospitalitat, gràcies a la fe i la força d'aquells primers voluntaris, és una entitat viva, i per aquest fet no només fem la peregrinació a Lourdes, sinó que realitzem moltes més activitats al llarg de l'any: sortides culturals, colònies d'estiu, pastorets, col·laborar en diferents actes religiosos o socio-culturals, etc..

La gent de l'Hospitalitat és gent diversa, en tots els aspectes, fet que ens fa ser un col·lectiu ric, acutal, modern, i com no podia ser d'altra manera, amb un gran esperit de servei. Per això, tenim els braços oberts a tothom que vulgui viure una experiència única.

Malalts, gent gran, joves, gent amb discapacitat, adults, nens,...tots aquests, som els que formem part d'aquesta Hospitalitat. En ella hi trobem un grup que són el planter, el futur, el grup de joves. Uns joves amb la força i l'empenta que dona la joventut. En ells està la flama que un dia, fa temps, es va encendre i va fer néixer i créixer la nostra Hospitalitat.... la teva Hospitalitat.

L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes del bisbat de Vic, que peregrina conjuntament amb la del bisbat de Solsona, us convidem a conèixer-nos una mica més, i us animem a que alguna vegada proven aquesta experiència tan positiva

<http://www.hospitalitatvicsolsona.org/Hospitalitat/pelegrinatge.html>

D. JUSTÍCIA I PAU

Contra la ceguesa incòmoda i autosuficient

Quadern de Solidaritat de Justícia i Pau, número 43

Aprendre a cultivar el vincle

És fonamental aprendre a cultivar el vincle entre les persones; d'una banda allunyar-nos dels estereotips i els prejudicis que sovint provoca el desconeixement. De l'altra, incentivar l'empatia cap als altres perquè les fronteres de les identitats siguin flexibles.

Desenvolupar una ètica dels límits

Si de veritat volem fer passes vers un model sostenible, ens urgeix saber desenvolupar una ètica dels límits, conscients dels límits propis i dels altres. Saber renunciar a quelcom legítim pel bé comú de tots, limitar els trets més cantelluts de la meua identitat per ajudar al fet que el diferent de mi pugui expressar-se, escoltar els diferents llenguatges sense idees preconcebudes per tal d'aconseguir acords. Fins i tot la Democràcia ben entesa implica una renúncia que, si no hi és, genera exclusió.

Conrear l'hospitalitat

I conrear l'exercici de l'hospitalitat com a deure i com actitud espiritual d'atenció i de respecte envers el qui és diferent, de resposta a les seves múltiples necessitats, i, a la vegada, voluntat de conèixer i d'aprendre amb la seva presència. Prescrita per nombroses tradicions religioses, inclosa la bíblica (Ex 22, 21; Lev 19, 33), esdevé un veritable antídoto contra la por que alimenta tota mena de prejudicis i tòpics. Aquesta rica tradició religiosa, diversa en les seves formes i manifestacions necessita articular una pedagogia de l'acollida, actitud preferentment sol·lícita envers les persones més vulnerables, molt important perquè les nostres societats tinguin un rostre humà i molt adient en el tema que ens ocupa.

Treballar la interioritat

I arribem aquí a un punt fonamental: els valors d'occident no sobreviuran sense un espai espiritual. Cal treballar la nostra interioritat i ser persones espirituals. Perquè sense valors espirituals els principis sucumbeixen al càlcul. L'hegemonia d'un col·lectiu, d'una cultura, d'una visió de la vida és un empobriment de la vida. Obrim-nos a interpretar el món des de l'esperit! L'espiritualitat aporta llibertat interior i propicia una transformació interior que té la seva plasmació cara enfora. De forma que podem dir que el continuat treball interior adquireix transcendència pública, política en un sentit ampli del terme i ajuda a la llarga a canviar el món. I, més en concret, l'espiritualitat cristiana afavoreix la superació de barreres religioses, socials, polítiques i administratives en les quals molts s'excusen per justificar la seva inacció o fins i tot posar la marxa enrere. Tant de bo no tinguem por de formular propostes innovadores, fins i tot encara que puguin ser considerades utòpiques per tal de, entre tots, ajudar a convertir la crisi en una oportunitat per a construir una Europa més responsable, col·laboradora, solidària i integradora i perquè el Mediterrani pugui ser un punt de trobada entre civilitzacions.

***Justícia i Pau** és una entitat cristiana que actua a Catalunya des de l'any 1968 i que té per finalitat la promoció i defensa dels drets humans de les persones i els pobles, la justícia social, la pau i el desarmament, la solidaritat i la protecció del medi ambient. Es dedica a la sensibilització i informació de la ciutadania i a la incidència política sobre els poders públics, partits polítics, institucions socials i empreses privades, mitjançant activitats diverses, com campanyes públiques, informes, edició de publicacions, organització de congressos, conferències, seminaris, jornades, intervencions als mitjans de comunicació, etc.*
<http://www.justiciapau.org/>

E. PASTORAL DE JOVES

Deu reptes de la pastoral de joves

Església de Barcelona

Mn. Bruno Bérchez, delegat diocesà de pastoral de joventut, ens detalla els deu punts bàsics que s'han de tenir en compte de cara al futur.

1. **WE CAN, HE CAN.** Pocs joves a missa, una joventut molt allunyada dels plantejaments de l'Església, una Església envellida... Sí, els moments no són fàcils. Però mai ho han estat. Com a Església de Barcelona ens cal tornar a somiar i creure que és possible que els joves d'avui trobin a Jesús. Com? Confiant que per a Déu res és impossible. El desànim és el pitjor enemic de la pastoral. Si creus que no hi ha res a fer, segur que no faràs res. Caldrà replantejar coses, i no tancar-se en el "sempre s'ha fet així". Estar oberts al vent de l'Esperit, obrir-nos a nous plantejaments, i deixar-nos sorprendre. I l'experiència diu que Déu, quan confies en Ell, sempre sorprèn.
2. **NO ESTAN SOLS.** Els adolescents i joves catòlics són sempre minoria en els seus ambients (instituts, universitats, feina). I a les nostres parròquies els grans números de joves s'han acabat. Com oferir als joves cristians espais per trobar-se entre ells, sentir que no estan sols i experimentar que formen part d'una gran família anomenada Església diocesana de Barcelona?
3. **EN COMUNIÓ.** La nostra Església de Barcelona és molt plural, plena de moviments i realitats parroquials ben diverses. Això pot ser una dificultat pels joves, o una riquesa. Depèn de nosaltres. El Papa Francesc va dir una vegada que l'Esperit Sant no crea uniformitat, sinó harmonia. Com ser capaços d'educar als nostres joves a veure, sense deixar la pròpia identitat, en els joves catòlics d'altres grups més allò que ens uneix, que no allò que ens separa? Una Església dividida no serà mai un testimoni creïble pel món.
4. **QUÈ OFERIM?** Tots tenim l'experiència d'haver tingut joves un parell d'anys a la confirmació, i que una vegada confirmats han volat. Les raons són moltes, però una pregunta ens hem de fer: han tingut experiència de Déu? Cal no tenir por a revisar les nostres catequesis i plantejar-nos com millorar-les perquè, més que adquirir coneixements o valors ètics, descobreixin a Jesús que és viu i camina amb ells. Ensenyem als nostres joves a pregar? Els ensenyem a alimentar-se de la Paraula de Déu? Són avorrides?
5. **ESCOLES I ESPLAIS.** Són milers els joves que van a escoles cristianes, o fan de monitors d'Esplai i escoltisme en institucions d'Església. Reben valors cristians o fan un valuós voluntariat, però tenen experiència de fe? Com pot l'escola cristiana i els centres de lleure esdevenir oportunitats, sense deixar de ser espais de frontera, perquè aquests joves rebin la proposta de l'evangeli? Com crear ponts entre l'escola i la parròquia?

6. **QUI HI ANIRÀ?** Acompanyar en la fe els joves no és fàcil. Cal experiència personal de fe, recursos i mètodes, temps per escoltar-los i ganes de comunicar la fe als joves. Per fer catequesi infantil encara trobem gent, però per portar els adolescents...? Necessitem invertir temps, educació i, perquè no, diners, en formar persones que puguin dedicar-se als joves en la fe i esdevenir bons catequistes i acompanyants. Transmetre la fe als joves és un art i una vocació que cal revaloritzar en l'Església.
7. **NOUS MÈTODES.** Els joves que entren a l'església són pocs, però els carrers són plens de joves. Com arribar-hi? No n'hi ha prou amb la intenció. Calen iniciatives de primer anunci, doncs el camí ordinari de la catequesi i la confirmació no crida al jove del carrer, que té altres interessos. Cal que les parròquies i moviments es formin en mètodes de primer anunci per sortir a despertar la fe en els joves allunyats. O ens enterraran esperant-los...
8. **DESPERTAR MISSIONERS.** L'Església de Barcelona del futur o serà missionera o no serà. I els millors missioners dels joves són altres joves. Un gran repte és que tots els joves de l'Església de Barcelona prenguin consciència de la gran missió que se'ls confia: ajudar als seus amics no creients a descobrir el tresor de la fe.
9. **JOVES SERVIDORS.** Si una cosa ha de produir la fe en els joves és l'obertura a l'altre, i especialment al qui pateix. El jove cristià no viu aïllat dels problemes del món. Al revés, se'ls fa seus. Com implicar, però no per ideologia sinó des de la fe, els joves cristians en la transformació del món i el servei als més necessitats?
10. **ESGLÉSIES, + COMUNITATS!** La fe si no es viu en comunitat mor. Barcelona és plena d'esglésies, però el jove hi troba comunitats de fe? En un país de missió, i Barcelona ho és, els cristians fan quilòmetres per trobar-se i celebrar la fe. I els joves en el futur hauran de fer el mateix. Però preguntem-nos quines comunitats oferim als joves? Són vives les nostres celebracions? Poden interpel·lar a un jove les predicacions? Els joves es senten acollits?

F. PASTORAL DE LA SALUT

La bona notícia de l'Evangelí que sana...

Sant Joan de Déu

Entrevista a Mercè Puig – Pey, coordinadora de l'Àrea de Pastoral de la Salut de la província Sant Rafael

Per començar, parlem de la realitat espiritual de l'ésser humà. Tots i cada un de nosaltres com a éssers humans contem una dimensió espiritual?

L'espiritualitat és quelcom inherent, constitutiu de l'ésser humà. Som hereus d'una tradició, la judeocristiana, que conté en els seus mites d'origen, ja present, l'alè de l'Esperit que dona Vida. Ens parla d'això el Gènesi, llibre escrit al segle V a.C. en el desterrament de Babilònia i, per tant, en contacte amb els grans corrents de la tradició oriental. Ens diu el seu autor que el Senyor Déu va modelar l'home amb pols de la terra i va insuflar en els seus nassos alè de vida, i va resultar l'home un ésser vivent (2,7). Cada tradició cultural i religiosa concep l'ésser humà a la seva manera i d'acord a la seva mentalitat. El que cap cultura posa en dubte és aquesta dimensió espiritual que defineix la nostra humanitat i que d'alguna manera ens obre al misteri de la nostra existència i llibertat.

Com s'entén aquest vessant espiritual de la persona en l'Orde Hospitalari, de fet, s'inclou com un valor qualificatiu de la vostra acció?

Joan de Déu ja atenia, en el seu model assistencial, a la dona, a l'home en la seva totalitat. En tenir cura no podem fragmentar la persona que cuidem. La malaltia, el desemparament, afecten la totalitat de l'ésser humà. Hem identificat malalties, situacions de risc social, però això no implica que patim parcel·ladament, fragmentadament. És, per tant, la totalitat del que som el que la nostra manera de fer assistencial desitja cuidar.

Podem considerar, doncs, l'espiritualitat des de l'antropologia, i entendre-la com una dimensió constitutiva de l'ésser humà i per tant una part important en el desenvolupament del nostre model d'atenció integral, al costat de la part física, la psicològica i la social. D'altra banda, i tal com impulsa també l'Orde Hospitalari, considerar l'Espiritualitat com un valor, o sigui, alguna cosa valuosa per si mateixa i que volem tenir en compte i desenvolupar en els nostres centres. Quan el germà **Pierluigi Marchesi**, ja en els anys 80, parla d'humanitzar l'hospital, no només es refereix a la modernització dels edificis, la cura i l'atenció, professionalment, excel·lent del pacient que pateix; sinó també a vetllar pel desenvolupament de totes les capacitats humanes dels professionals, inclosa l'espiritual, perquè es posin totes elles en joc en l'acció assistencial. Per Marchesi, l'espiritualitat ens remet en última instància a l'experiència d'Amor i de comunió amb l'altre i amb Déu, única capacitat d'humanitzar-nos i d'humanitzar. Ens humanitzem estimant, estimant-nos els uns als altres, com ens recorda Jesús, especialment en l'evangelí de Joan. I és que l'espiritualitat sempre ens transcendeix. Sempre ens porta una mica més enllà de nosaltres mateixos. És un bon camí per alliberar-nos de l'ego que ens tanca i corromp les nostres relacions, les nostres institucions i les nostres societats.

Espiritual vol dir religiós?

No són sinònims tot i que sí van de la mà. L'espiritualitat, aquest alè de vida que ens transcendeix com a persones i com a grups, busca els seus propis camins d'expressió. Al llarg de la història aquesta expressió s'ha organitzat a través del que hem anomenat religions. Allò religiós, doncs, implica el desenvolupament d'allò espiritual que s'expressa d'una manera organitzada i institucionalitzada, amb creences consensuades i rituals particulars de cada confessió. Ens agradi o no, tendim a la institucionalització ja que ens facilita la vida en comunitat. L'espiritualitat també s'expressa a través de l'art, de la música, de la literatura, de les relacions, del silenci. Hi ha corrents apofàtiques molt importants dins de les mateixes religions que ofereixen molt al món, encara que el silenci i la mesura no estan de moda avui dia. És important conèixer que les confessions religioses ajuden a sensibilitzar i a desenvolupar l'espiritualitat encara que, de vegades, corren el perill de rutinitzar i endurir els grups sense deixar espai a la creativitat i llibertat personal, que és pròpia de l'espiritualitat. Només cal recordar que a Jesús el van matar per blasfem, per anar contra una imatge de Déu determinada i legalitzada a través d'una religió i la seva llei. A vegades ho oblidem. El buf de l'Esperit sempre ve amb aquest plus d'audàcia, difícil d'encaixar i que, en el cas del cristianisme, penja d'una creu.

Com desenvolupen la seva tasca els Serveis d'Atenció Espiritual i Religiosa dels vostres centres?

Tenim equips en cada centre que actuen per demanda directa atenent totes aquelles persones i famílies que necessiten de la nostra atenció específica. Indirectament col·laborem i donem suport als professionals i voluntaris, treballant amb ells colze a colze quan és necessari i oferint-los [formacions](#), espais de reflexió, debat, jornades especialitzades i recessos espirituals. És molta la tradició desenvolupada al llarg d'aquests cinc segles per l'Orde Hospitalari en aquest àmbit i ens esforcem, com a equip, en assumir tot el seu bagatge espiritual. A nivell d'estructura, ens estem reorganitzant en els centres, com proposen els últims documents desenvolupats per l'Orde Hospitalari. El nostre objectiu és que els Serveis d'Atenció Espiritual formin part estable en els organigrames de cada centre, amb dependències consensuades i clarificades, i coordinacions formals, no de passadissos i bona voluntat. Cada servei està elaborant plans funcionals que ens permeten marcar objectius quadriennals i decidir, en consens amb les direccions pertinents de les que depenem, en quines unitats i serveis actuarem i amb quines accions portarem a terme la nostra tasca. També tenim cura dels espais litúrgics i festius lligats a la tradició hospitalària. Davant nostre s'obre, cada vegada amb més intensitat, el repte d'escriure i comunicar la nostra manera de fer així com el model que estem desenvolupant en sintonia amb els fonaments teològics i carismàtics de l'Orde Hospitalari, oberts a la universalitat i respectuosos amb les confessions religioses presents a cada comunitat per tal d'oferir l'alegre notícia sanadora de l'Evangeli al màxim de persones que ho necessitin.

G. PASTORAL PENITENCIÀRIA

Descubrir a Jesucristo crucificado en las prisiones

Fragmentos de la declaración final del Congreso mundial de pastoral penitenciaria

En el mundo hay unas 10,3 millones de personas encarceladas, ya sea que estén esperando un juicio, detenidos, sentenciados o convictos, esto sin considerar algunos países de los que no se tienen datos específicos o incompletos.

«Ninguno de vosotros, por tanto, se encierre en el pasado. La historia pasada, aunque lo quisiéramos, no puede ser escrita de nuevo. Pero la historia que inicia hoy, y que mira al futuro, está todavía sin escribir, con la gracia de Dios y con vuestra responsabilidad personal. Aprendiendo de los errores del pasado, se puede abrir un nuevo capítulo de la vida. No caigamos en la tentación de pensar que no podemos ser perdonados». *Papa Francisco*

«Las cárceles hacinadas, con infraestructuras inadecuadas, en ocasiones improvisada, servicios de agua y saneamiento insuficientes, falta de acceso a salud, entre otros, son escenarios comunes en varios países de la región de América Latina y del mundo. Esta situación tiene un impacto que va mucho más allá del ámbito penitenciario. Es un ambiente inadecuado para la resocialización de las personas privadas de libertad, que luego se reinsertarán en sus comunidades», *Comité Internacional de la Cruz Roja*

Las personas que trabajan en Pastoral Penitenciaria son enviadas por la Iglesia a este "mundo", tantas veces desconocido, animadas por la llamada y la palabra de Jesucristo: «estuve en la cárcel y viniste a ver- me» (Mateo 25,36).

La Pastoral Penitenciaria acompaña a las familias de las personas privadas de libertad, que, en demasiadas ocasiones, son estigmatizadas y empobrecidas, a causa de la condena de uno de sus miembros. Además, se ocupa de la sensibilización de la comunidad cristiana y de la sociedad, con el fin de que se conozca esta realidad y se pueda ver con ojos de misericordia a las personas encarceladas y a sus familias.

Otro de sus desafíos es la promoción de la llamada "justicia restaurativa": en algunos países se han podido realizar o apoyar programas a favor de las víctimas de los encarcelados, con el fin de favorecer la curación de las heridas producidas y la reconciliación entre los encarcelados y sus víctimas.

El primer objetivo de la Pastoral Penitenciaria es ser presencia de Iglesia, que permite desarrollar relaciones personales de confianza y esperanza, dedicando a tareas administrativas el tiempo mínimo indispensable. Los prisioneros son conciudadanos valorados por los agentes de Pastoral Penitenciaria, llamados a ser sal de la tierra y luz del mundo. Nuestro acercamiento debe ser cristocéntrico. Necesitamos aprender a "tocar las heridas del Señor" en la prisión. Algunos ponentes han añadido que debemos practicar una "espiritualidad de la pregunta". Hacernos preguntas nos hace más humildes. Sin amor no producimos fruto, y sin fe y caridad terminamos en la frustración. Las prisiones son fábricas de lágrimas, pero no hay

espacios para llorar. Así como Jesús ha llorado por Lázaro, podemos aprender que las lágrimas pueden ser signos de esperanza, una esperanza que no se confunde con el optimismo, basado en cálculos racionales. Por lo tanto, nuestra espiritualidad debe ser también gozosa, buscando la luz, mientras caminamos mano con mano con los prisioneros.

H. PASTORAL UNIVERSITÀRIA

Educuar es transformar

Discurso del papa Francisco a los miembros de la Fundación “Gravissimum Educationis”, 25 de junio de 2018

Como sabéis, esta Fundación la instituí el 28 de octubre de 2015, con ocasión del 50º aniversario de la Declaración del Concilio Vaticano II Gravissimum Educationis, respondiendo a la petición de la Congregación para la Educación Católica. Con esta institución, la Iglesia renueva el compromiso con la educación católica manteniéndose al ritmo de las transformaciones históricas de nuestro tiempo y en la necesidad urgente de “crear redes” entre las distintas instituciones que, en cualquier parte del mundo, cultiven y promuevan los estudios eclesíasticos» (Proemio, 4d) y, en sentido más amplio, entre las instituciones católicas de educación.

Solo si se cambia la educación se puede cambiar el mundo. Para hacer esto, quisiera proponerles algunas sugerencias.

1. En primer lugar, *es importante “crear redes”*. Crear redes significa reunir las instituciones escolares y universitarias para potenciar la iniciativa educativa y de investigación, enriqueciéndose con los aspectos destacados de cada uno, para ser más eficaces a nivel intelectual y cultural. Crear redes quiere decir también juntar los saberes, las ciencias y las disciplinas para afrontar los complejos desafíos con la inter- y la transdisciplinariedad, como recuerda la Veritatis gaudium (cf. n. 4c). Crear redes implica crear lugares de encuentro y de diálogo dentro de las instituciones educativas y promoverlos fuera, con ciudadanos procedentes de otras culturas, de otras tradiciones, de otras religiones, para que el humanismo cristiano contemple la condición universal de la humanidad actual. Crear redes significa también que la escuela sea una comunidad que eduque, en la que los docentes y los estudiantes no estén relacionados solo a través de un programa didáctico, sino por un programa de vida y de experiencia, que sepa educar en la reciprocidad entre las distintas generaciones. Y esto es muy importante para no perder las raíces. Además, los desafíos que interpelan al hombre de hoy son globales en un sentido más amplio de lo que se considera frecuentemente. La educación católica no se queda en formar mentes para que tengan una visión más amplia, capaz de aglutinar las realidades más lejanas. La educación católica se da cuenta de que, además de extenderse en el espacio, la responsabilidad moral del hombre de hoy se extiende también a través del tiempo y que las decisiones del presente tienen consecuencias en las generaciones futuras.
2. La otra expectativa a la que la educación está llamada a responder y que indiqué en la Exhortación apostólica Evangelii gaudium es: «no nos dejemos robar la esperanza»(n. 86). Con esta invitación quise animar a los hombres y a las mujeres de nuestro tiempo a afrontar positivamente los cambios sociales, sumergiéndose en la realidad con la luz irradiada por la promesa de la salvación cristiana. Estamos llamados a no perder la esperanza porque tenemos que donar esperanza al mundo global de hoy. «Globalizar la esperanza» y «sostener las esperanzas de la globalización» son compromisos fundamentales en la misión de la educación católica, como lo afirma el reciente documento de la Congregación para la Educación Católica: Educar al humanismo

3. solidario (cf. nn. 18-19). Una globalización sin esperanza y sin horizonte se expone a los condicionamientos de los intereses económicos, que a menudo están lejos de una recta concepción del bien común, y produce fácilmente tensiones sociales, conflictos económicos, abusos de poder. Tenemos que infundir un alma al mundo global, a través de una formación intelectual y moral que sepa favorecer las cosas buenas que trae la globalización y corregir aquellas negativas. Se trata de metas importantes, que han de ser alcanzadas a través del desarrollo de la investigación científica confiada a las universidades y también presente en la misión de la Fundación Gravissimum Educationis. Una investigación de calidad, que tiene ante sí un horizonte amplio de desafíos. Algunos de estos, mencionados en la Encíclica *Laudato si'*, se refieren a los procesos de interdependencia global, que por un lado se presenta como una fuerza histórica positiva, porque marca una mayor cohesión entre los seres humanos; pero por otro lado produce injusticia y muestra la estrecha relación entre las miserias humanas y las deficiencias ecológicas del planeta. La respuesta está en el desarrollo y en la investigación de una ecología integral. Quisiera subrayar también el desafío económico, basado en la búsqueda de mejores modelos de desarrollo, que respondan a una concepción más auténtica de felicidad y que sepan corregir algunos mecanismos perversos del consumismo y de la producción. Y, además, el desafío político: el poder de la tecnología está en constante expansión. Uno de sus efectos es la difusión de la cultura del descarte, que devora cosas y seres humanos sin distinción alguna. Dicho poder se funda en una antropología que concibe al hombre como un depredador y al mundo en el que vive como un recurso para depredar a voluntad. Ciertamente no falta trabajo para los estudiosos y los investigadores que colaboran con la Fundación Gravissimum Educationis.

4. Para que sea eficaz el trabajo que tienen por delante, **sosteniendo proyectos educativos originales**, debe obedecer a tres criterios esenciales. Ante todo, la identidad. Exige coherencia y continuidad con la misión de las escuelas, de las universidades y de los centros de investigación que han sido creados, promovidos y acompañados por la Iglesia y que están abiertos a todos. Dichos valores son fundamentales para seguir el surco trazado por la civilización cristiana y por la misión evangelizadora de la Iglesia. De esta manera ayudaréis a mostrar los caminos a seguir con la finalidad de dar respuestas actualizadas a los dilemas del presente, teniendo una mirada preferencial por los más necesitados. Otro aspecto esencial es la calidad. Es el faro seguro para iluminar cualquier iniciativa de estudio, de investigación y de educación. Es difícil definir el bien común en nuestra sociedad marcada por la convivencia de ciudadanos, grupos y pueblos que tienen culturas, tradiciones y credos tan diferentes. Es necesario ampliar los horizontes del bien común, educar a todos para que se sientan parte de la familia humana. Para cumplir vuestra misión necesitáis por tanto edificar a partir de la coherencia con la identidad cristiana, poner los medios en conformidad a la calidad del estudio y de la investigación, y perseguir objetivos en sintonía con el servicio al bien común. Un programa de pensamiento y de acción basado en estos sólidos pilares podrá contribuir, a través de la educación, a la construcción de un futuro en el que la dignidad de la persona y la fraternidad universal sean los recursos globales a los que cada ciudadano del mundo pueda recurrir. A la vez que os agradezco todo lo que hacéis con vuestro esfuerzo por la Fundación, os animo a continuar en esta meritoria misión benéfica. Sobre vosotros, sobre vuestros colegas y familiares invoco de corazón las bendiciones del Señor. Y, por favor, no os olvidéis de rezar por mí. Gracias

*IX. Pregàries i textos de les diverses
tradicions espirituals*

A. BUDISME

Jetsun Milarepa

Poema

...Acumuleu riqueses com les abelles acumulen la mel,
però vindran circumstàncies com les gelades sobre les flors.
Entreneu-vos en tot moment a una perfecta atenció.
Protegiu la vostra bellesa com es protegeix la seda,
però el temps la marcirà, fugaç, com un arc de Sant Martí.
Entreneu-vos en tot moment a una gran atenció.
Les famílies es reagrupen com a ramats d'antílops,
però el temps del caçador arribarà.
Entreneu-vos en tot moment a una gran atenció.
Vigileu els vostres fills amb tanta cura com es cuiden preciosos i fràgils ous.
Però les circumstàncies col·locaran pedres en el camí.
Entreneu-vos en tot moment a una gran atenció.
Sembreu precioses flors,
però les gelades no faltaran.
Entreneu-vos en tot moment a una gran atenció.
Us aprecieu entre amics com a mare i fill,
però us sentireu oposats davant certes circumstàncies,
concebeu llavors compassió per totes les criatures, sense excepció.
A tots els agrada d'escalfar-se al sol de la Felicitat,
però la desgràcia arriba com el vent d'una tempesta,
conreeu regularment la caritat amb els més necessitats.

Jetsun Milarepa

Jetsun Milarepa, (1052-1135) és considerat un dels més famosos ioguis i poetes del Tibet, va ser un estudiant de Marpa i una de les grans figures de la escola Kagyu del Budisme Tibetà. Milarepa es famós pels diversos poemes i cançons, en els quals expressa la profunditat de la seva realització del Dharma amb extraordinària claredat i bellesa.

El sutra de l'amor incondicional

Si vols aconseguir la pau, sigues capaç, íntegre, sincer i sense orgull, afable, tranquil i de parla cordial, fàcilment satisfet i no implicat en excessiva activitat, frugal en la manera de viure, amb els sentits en calma, assenyat i no desitjós de reconeixement.

No facis res que els savis censurarien, i tingues sempre present aquest pensament: "Que tots els éssers visquin feliços i lliures de tot mal, i que els seus cors tinguin joia en el seu interior! Que tots els éssers vivents, tant si són fràgils com forts, alts o baixos, grans o petits, tinguin joia en el seu interior!"

Que ningú enganyi a un altre, ni menyspreï un altre de cap manera ni en cap lloc; que ningú no desitgi cap mal a un altre, per causa de la còlera o la mala fe. Tal com una mare estima i protegeix el seu fill, fins arriscant la seva pròpia vida, així cal que es cultivi un amor il·limitat per tots els éssers de l'univers.

Que la teva consciència amorosa ompli el món sencer, cap amunt i cap avall, cap a la dreta i cap a l'esquerra, amb serenor, sense odi ni malícia. Dempeus, caminant, assegut o ajagut, cal cultivar aquesta meditació d'amor. És, diuen, el millor que es pot fer en aquest món. Lliure de punts de vista rígids, net de cor, amb una clara visió, alliberat del desig sensual, hom assoleix la plena llibertat."

Versió lliure del "Metta Sutta" de la tradició buddhista,

Ryokan Taigu

Poema

La pluja ha parat, els núvols s'han esvaït,
el cel és serè,
Quan el cor és pur, totes les coses de l'univers són pures.
Confiant el meu cos al curs dels
esdeveniments, he renunciat al món amb
la finalitat de ser lliure.
Amb la lluna nova i les flors passaré
la resta de la meva vida.
Peònies salvatges ara al seu zenit,
magnífica i plena floració:
massa precioses per a collir-les,
massa precioses per a no collir-les.
De vegades em sento transparent,
escoltant el so de les fulles que cauen.
És veritablement pacífica la vida d'un
monjo allunyat dels assumptes mundans.
Aleshores, per què em cauen aquestes llàgrimes?
Sóc tant conscient que tot és irreal.
Una a una, les coses d'aquest món
fugisser passen, però, per què se'm trenca
el cor encara?
El temps passa, no hi ha manera
d'aturar-lo.
Aleshores, per què persisteixen
els pensaments quan totes les altres coses
han marxat?
Pluges de primavera,
xàfecs d'estiu, tardor seca:
que la natura ens somrigui
i amb ella compartirem tal generositat.
Si us plau, no em confonguis
amb un ocell quan aterri al teu jardí
per menjar pomes vermelles.
Hi vaig per a demanar arròs,
però l'arbust florit de trèvol
entre les pedres em fa oblidar la raó.
Seguint el riu arribo a la granja.
La frescor de la nit desapareix amb
l'escalfor del sol que es lleva.
Al bosc s'apleguen els pardals
i el seu cant se sent per tot arreu.
Em trobo el vell pagès al camí
de casa seva.

Em ve a rebre com un vell amic.
La seva dona escalfa el sake
mentre discutim tot menjant verdures.
Tots dos gloriosament borratxos,
oblidem el sentit de la dissort.
Quan penso en el sofriment
de les persones d'aquest món,
la seva tristesa és la meva.
Tant de bo el meu hàbit de monjo
fos suficientment ample
per aixoplugar tots els éssers que pateixen
en aquest món incert.

Ryokan Taigu

Monjo i poeta zen japonès

Va ser un monjo budista Zen, cal·lígraf i poeta que va viure a Niigata (Japó) del 1758 al 1831. Descendent d'una família acomodada, el seu pare poeta de cert renom exercia de cap del poble; el jove Eizō va passar la seva joventut dedicat als estudis. Als divuit anys va decidir entrar en un monestir zen.

Lama Gendun Rinpoche

L'aspiració al despertar

La felicitat no es troba amb esforç i voluntat, però
és aquí, a prop, en la relaxació i en l'abandó.
No t'inquietis, no hi ha res que s'hagi de fer.
Tot el que sorgeix en la nostra ment no té importància
Ja que està desproveït de tota realitat.
No t'aferris els pensaments, no els jutgis, deixa que
el joc de la ment es faci sol.
Enlairar-se i caure, sense intervenir.
Tot s'esvaeix i torna a començar, sense parar.
La pròpia recerca de la felicitat és el que t'impedeix
trobar-la.
Com un Arc de Sant Martí, al qual perseguim sense mai
Assolir-lo.
Perquè no existeix, perquè sempre ha estat aquí, i
t'acompanya a cada instant.
No creguis en la realitat de les coses bones o dolentes:
són semblants Arcs de Sant Martí.
Volem atrapar l'inabastable, ens esgotem en va.
Així que ens desprem d'aquest aferrament, l'espai hi és,
obert, acollidor i confortable.
Gaudeix-ne.
No busquis més.
Ja tot es teu.
Per què rondar a la densa jungla l'elefant que roman
tranquil·lament al seu territori.
Deixa de fer.
deixa de forçar.
deixa de voler.
I tot es farà sol,
naturalment.

Lama Gendun Rinpoche

***Lama Gendun Rinpoche** (1918 – 1997) va néixer al Tibet oriental, a la regió del Kham, als 7 anys va començar l'aprenentatge de la vida monàstica, és un dels més grans ioguis i lames tibetans, Va viure més de vint anys en retir solitari i en coves de l'Himàlaia, va crear i dirigir el centre de retis per la formació de lames occidentals en el centre Dharma Kagyu Ling de França per petició expressa del XVI Karmapa. Lama Gendun va dir: “No tinc història personal de vida, he begut i he menjat tsampa.”*

Lama Guendum Rinpoche

Lliure i relaxat: un cant vajra espontani

La felicitat no s'aconsegueix
amb grans sacrificis i força de voluntat,
ja és present en la relaxació oberta i en el deixar anar.
No t'esforcis,
no hi ha res a fer o a desfer.
Tot allò que apareix momentàniament en el cos-ment
no té cap importància;
sigui el que sigui té poca realitat.
Per què identificar-nos-hi i després aferrar-nos-hi?
Per què emetre judicis sobre això i després sobre nosaltres mateixos?
És molt millor deixar
simplement que tot el joc succeeixi per ell mateix, sorgint i replegant-se com les onades -
sense alterar ni manipular res-
i observar com tot s'esvaeix
i reapareix màgicament, una i altra vegada, eternament.
És la nostra cerca de felicitat
l'única cosa que ens impedeix veure-ho.
És com perseguir un arc de Sant Martí de colors vius que no aconseguiràs mai,
o com un gos que intenta atrapar la seva pròpia cua.
Tot i que la pau i la felicitat no existeixen
com una cosa o un lloc reals,
estan sempre disponibles
i t'acompanyen a cada instant.
No creguis en la realitat
de les experiències bones i dolentes,
doncs són tan efímeres com el bon temps i el mal temps, com els arcs de Sant Martí en el
cel.
Desitjant aferrar l'inaferrable,
t'esgotes en va.
En l'instant en què obres i relaxes
el puny clos de l'aferrament,
allí hi ha l'espai infinit, obert, seductor i confortable.
Fes ús d'aquesta espaiositat
d'aquesta llibertat i tranquil·litat naturals.
No busquis més.
No t'endinsis en la inextricable selva
seguint el rastre del gran elefant despert,
doncs ja es troba a casa descansant plàcidament davant la teva pròpia llar.
Res a fer o a desfer, res a forçar,
res a desitjar, no falta res.
E-ma-ho! Meravellós!
Tot succeeix per si mateix.

Lama Guendum Rimpotché (s.XX)/ Traducció: Pepa Forn

Lama Guendum Rinpoche (1918 – 1997) va néixer al Tibet oriental, a la regió del Kham, als 7 anys va començar l'aprenentatge de la vida monàstica, és un dels més grans ioguis i lames tibetans, Va viure més de vint anys en retir solitari i en coves de l'Himàlaia, va crear i dirigir el centre de retis per la formació de lames occidentals en el centre Dzagpo Kagyu Ling de França per petició expressa del XVI Karmapa.

Lama Guendum va dir: “No tinc història personal de vida, he begut i he menjat tsampa.”

Thich Nhat Hanh

Sempre el mateix esperit

Encara són bonics la lluna i els estels en nits clares.
Encara està verd el salze,
encara plenes de gràcia les tuies gronxades per la brisa.
Tot i que sentim l'enyor del nostre país de naixença,
els pruners florits del turó
encara ens ofereixen la seva hospitalitat.
L'exuberant vegetació dóna més vitalitat als turons
i més força a la lluna.
Les carabasseres han començat a florir
i els nens juguen al sol, en el jardí, davant de casa.
Encara que vivim amb senzillesa,
cada dia de la nostra vida és una festa.
Les notícies del nostre país no són gens bones.
Els temples no tenen permís per fer sonar les seves campanes.
Molts nens han quedat sense pares.
Moltes persones es troben en camps de reeducació.
Escriptors i artistes segueixen en un silenci de mort.
Molts boat people, entre ells nens,
moren en el golf de Siam.
L'amor, amb prou feines intenta expressar-se.
Què podem fer?
Les nostres mans estan disponibles.
Estem a punt.
Què podem fer?
La resposta vindrà sens dubte,
si sabem mantenir la fe i la calma
enmig de l'agitació.
El llum del sol segueix portant la nostra atenció
cap al cim del turó.
Els cireres florits segueixen meravellosos,
i la lluna i els estels, bonics en nits clares,
els salzes encara verds
i la tuia encara es gronxa amb gràcia davant nostre.

Thich Nhat Hanh, monjo zen vietnamita (s.XX)

Traducció: Carme Peruga

Thich Nhat Hanh de nom premonàstic Nguyen Xuan Bao va néixer l'11 d'octubre de 1926 a Thua Thien al Vietnam. És un monjo budista activista per la pau. És un dels més coneguts promotors del budisme zen a occident. És un mestre respectat a tot el món, un escriptor, un poeta, un erudit i un home de pau. És considerat la segona autoritat del budisme al món després del Dalai Lama.

Textos budistes sobre l'eradicació de la pobresa

Sobre l'actitud de la generositat

«Que em pugui convertir en una pluja de viandes i begudes per alleujar el dolor de la fam i la set patida pels éssers durant un eó de sequeres.»

«Que em pugui convertir en un tresor inesgotable per als necessitats en èpoques d'escassetat, proveint-los de tot allò que necessiten.»

«Sense cap sentiment de pèrdua lliuraré el meu cos i els meus béns, així com la virtut que pugui acumular al llarg dels tres temps, per al benefici dels éssers.»

«Com que quan mori ho hauré de deixar tot, és millor oferir-ho ara als altres. Abandonaré totes les meves possessions transcendent el patiment i experimentaré l'alliberament del dolor.»

«Que pugui jo ser una illa per a aquells que la busquen i una làmpada per als que necessiten llum. Que pugui jo ser un llit per als qui desitgen descansar i un esclau per als qui necessiten un servent.»

«Que pugui jo ser una joia que concedeix desitjos, un vas màgic, un poderós *mantra* i una excel·lent medicina. Que pugui jo ser l'arbre que satisfà tots els anhels i la vaca que omple el món d'abundància.»

197

Extractes del capítol tercer del Bodhicharyavatara de Shantideva

«La perfecció de la generositat és el desig de donar-ho tot als éssers i actuar d'acord amb aquest pensament.»

«Haig de posar ! al dolor aliè perquè el seu sofriment és igual al meu; haig de beneficiar els altres perquè són éssers conscients, igual que jo.»

«Si jo i els altres som idèntics a l'hora de desitjar ser feliços, què tinc jo d'especial? Per què m'esforço únicament en la meva felicitat?»

«Si jo i els altres som idèntics en el sentit que no desitgem morir, per què em sento diferent? Per què em protegeixo a mi i no els altres?»

Extractes del capítol vuitè del Bodhicharyavatara de Shantideva

Sobre la cobdícia i la generositat

«Diuen els savis que aquell que acumula milions i, estant profundament aferrat a la seva riquesa, és incapaç de donar, és el més pobre del món. Diuen els savis que un home sense possessions que està sempre disposat a donar el que té, és el més noble i ric de la terra.»
(Ratnakuta Sutra)

Principis

Segons el budisme, la vertadera causa de la pobresa i la fam s'ha de buscar en les ments de les persones i no en el món extern. Les arrels de la pobresa són la cobdícia i l'avarícia, i aquestes es basen en un estat de pobresa interior. És aquesta pobresa interior la que s'ha d'eradicar per posar ! al sofriment de la fam i la set insaciabls.

Aquesta pobresa interior té dues característiques:

- La incapacitat per apreciar i valorar allò que es té i la tendència a veure només allò que no es té. És una actitud de carència i d'inseguretat interminables que incapacita per gaudir de la vida.
- La possessivitat, l'aferrament a allò que es té i el temor a perdre-ho és una actitud egocèntrica d'autoprotecció que condueix a l'aïllament i a la por.

El remei per a aquestes actituds també és doble:

- Cultivar la contentació i aprendre a apreciar la vida en la seva sagrada simplicitat i a gaudir-ne. Entendre que l'alegria de viure depèn més d'una actitud interior que de les circumstàncies o les pertinences externes.
- Cultivar la generositat, la tendència a compartir, comprenent que ni la terra, ni tan sols el nostre cos, no són realment «proprietat» nostra. El Buda diu que allò que donem sempre serà nostre; allò que retenim ho acabarem perdent. Diu també que com més donem, més rebem.

Per això cal tenir present que tot és interdependent, tot està interrelacionat: la terra, les plantes, els animals i també l'home formen un tot orgànic en què totes les parts són necessàries i totes depenen de totes les altres per a la seva existència. Res no és propietat definitiva de ningú. La naturalesa és un cicle de generositat en què tot circula. La cobdícia i l'avarícia humanes interrompen aquest cicle i ofeguen la vida de la terra i els altres éssers. Com a conseqüència, si només ens preocupem dels nostres interessos i descurem els dels altres, acabarem perdent justament tot allò que més anhelem.

Tots els éssers comparteixen la mateixa essència: a nivell profund no hi ha diferència entre uns i altres, entre un buda i un assassí. El Buda va dir: «Aquell que té cura d'un desvalgut està tenint cura de mi.»

El desig que tots els éssers siguin feliços i de fer tot el que sigui possible per aconseguir-ho, així com el desig de posar ! al seu sofriment, és la pràctica del budisme Mahayana.

L'ideal del budisme Mahayana és el *bodhisattva*, l'objectiu del qual és conduir tots els éssers a l'autèntica i definitiva felicitat. Amb aquest propòsit està disposat a donar-ho tot, també la seva pròpia vida, per ajudar el qui ho necessiti. Les històries Jataka, en què el Buda relata algunes de les seves vides anteriors com a *bodhisattva*, quan es trobava en el camí cap a l'estat de buda, il·lustren que sempre es delecta donant tot el que té, fins i tot el seu propi cos o parts del seu cos. L'amor, la compassió, la generositat i l'altruisme han de ser imparcials. Per al *bodhisattva*, no hi ha diferència entre els éssers, els estima tots com si fossin fills seus.

B. HINDUISME

Bhagavadgita

Cant XI: La Visió de la forma de l'univers

Fragments del cant XI

ARJUNA:

1. La teva gràcia m'ha revelat el secret suprem de l'Adhiatman, el teu esperit en tots els éssers: passada es la meva decepció.
2. Tu m'has parlat, oh Déu d'ulls tranquils de lotus, del venir i departir-se de les coses, i també de la teva majestat eterna.
3. Ara voldria, oh Déu suprem, contemplar la forma gloriosa de la teva grandesa. Oh Tu, el primer dels éssers.
4. Si Tu creus, Oh Senyor meu, que jo puc contemplar-lo, mostra'm el teu Jo etern, Oh Déu de la unió mística.

EL SENYOR:

5. A cents i també a mils contempla, oh Arjuna, les meves vàries figures divines, d'incomptables formes i colors.
6. Aquí hi ha els déus del sol i els del foc i de la Llum, els de les tempestes i dels llamps, i els dos cotxers lluminosos del cel. Contempla, oh descendent del gran Bharata, meravelles mai vistes abans.
7. Mira en mon cos l'univers, amb ses coses mòbils i immòbils, i tot el que més anhelis veure.
8. Però de veres no podries percebre la Divinitat amb aqueixos teus ulls mortals. Jo et donaré la visió divina: contempla la meva glòria.

SAMJAIA:

9. Quan Hari, el gran Senyor del ioga, així hagué parlat, oh rei, llavors va mostrar a Partha la seva suprema forma divina
10. Arjuna va veure ulls d'innombrables cares i infinites visions de meravelles, nombrosos ornaments celestials i nombroses armes de déus.
11. I vestidures i collarets de flors del cel, i formes perfumades de perfums divins. La Divinitat infinita esguardava veient-ho tot, i comprenent en Ella totes les meravelles.
12. Si la resplendor de mil sols de sobte omplís el cel, es podria comparar a la del Déu infinit.
13. I en aquella resplendor el fill de Pandu veié tot l'univers amb la seva infinita varietat, reunit en vasta unitat en el cos del Déu dels déus.
14. Tremolant d'admiració, Dhanamjaia, el conqueridor de riqueses, s'inclinà davant del déu i devotament ajuntant les mans en adoració exclamà.

ARJUNA:

15. En ton cos, oh Déu suprem, contemplo els déus; tots els éssers amb llurs infinites varietats; Brahma reposant sobre son tron de lotus; tots els poetes i les sàvies serpents del cel.

16. Contemplo la teva forma immensa on hi ha infinites formes, i veig llurs pits i llurs braços i llurs rostres amb llurs ulls. Ni començament ni mig ni fi de Tu no hi ha. Contemplo, oh Senyor suprem, la teva forma infinita.

17. Tu, tan difícil de veure, t'esguardo al meu entorn, immens, amb corona, ceptre i disc, i en la glòria resplendent del sol i del foc brillant.

18. Tu ets l'Indestructible, l'objecte suprem de la coneixença, el suport suprem de tot l'univers; Tu ets l'inalterable protector de la Llei eterna. Jo medito sobre Tu com Esperit Primer.

19. Jo et veig sense començament ni mig ni fi. Infinita és la força dels teus braços innombrables, i els teus ulls són la lluna i el sol. La teva cara resplendeix com el foc del sacrifici, i amb la teva resplendor. Tu escalfes tots els mons.

20. Tu omplis l'espai entre els cels i la terra i tots els vents de l'horitzó. En veure la teva forma meravellosa i terrible, tremolen els tres mons, oh Esperit suprem.

21. Les hosts dels déus van vers Tu i ajunten llurs mans amb paor. «Glòria», exclamen els poetes de terra i cel i t'exalten amb cànctics ressonants.

...

38. Tu ets el Déu del començament, el primer Esperit, el suprem Palau que tot ho conté. Tu el qui coneix i la cosa coneguda. Tot l'univers està penetrat per Tu, oh Déu d'infinites formes!

...

EL SENYOR:

43. Aquesta forma que tu has contemplat és molt difícil de veure. Fins els déus anhelen contemplar aquesta forma.

44. Ni amb Vedes, ni amb austeritats, ni amb presents, ni amb sacrificis puc jo ésser esguardat com tu has pogut fer ho.

45. Solament per amor, oh Arjuna, puc jo ésser vist així, i conegut en la meva essència, i solament amb amor puc ésser penetrat.

46. El qui fa obres per a Mí, el qui fa de Mí el seu fi, el qui per a Mí té amor, lliure de llaços humans i sense malvolença a cap ésser, aquell ve a Mí, Oh fill de Pandu!

*El **Bhagavad Gita** ("Cant del Benaurat") és un poema èpic que forma part del Mahabharata, un dels textos més importants de l'hinduisme. Comprèn 700 versos (shloka) escrits en sànscrit, dividits en divuit capítols i es pensa que va ser escrit entre els segles V i II aC. Es tracta d'un text fonamental en la filosofia i la mística hindú, representant la culminació dels pensaments vèdic, del ioga, del vedanta i del tantrisme.*

Mirabai

La existencia humana

Esta existencia humana
no vuelve una y otra vez.
Quién sabe qué dio su fruto,
para recibir este precioso cuerpo humano.
Crece poco a poco
y se acorta con cada nuevo aliento.
Una vez que se ha ido,
ya no vuelve.
La marea mundana es dura
y sus olas son despiadadas.
Llega a la otra orilla
en el barco del Conocimiento.
En el juego del mundo,
incluso la victoria es un fracaso.
Todos los santos han dicho que
la vida es un regalo de corta duración.
Sólo Dios nos pertenece
en todo este mundo,
sólo Dios nos pertenece, nadie más.
He buscado en todas partes
y nadie más es nuestro de verdad.
He perdido mis apegos,
a la familia y a los amigos.
He soltado el nombre y las riquezas,
disfruto de la compañía de los santos.
Cuando veo un buscador sincero,
me siento elevada.
Este mundo sólo me tira
hacia abajo.
El rey me envió una copa
con veneno, yo la bebí y bailé.
¿Por qué debería preocuparme?
Si lo que tiene que ocurrir, ocurrirá.
Sin Dios, sólo hay tristeza
Sin Dios, todo lo que siente el corazón
es angustia y tristeza.
Este mundo es una pila de basura,
no tiene gusto por la verdad.
Critica la búsqueda de Dios,
mientras está envuelto en la estupidez.

Sin el Maestro,
nunca se experimenta la claridad.
Se mantiene atrapado
en subidas y bajadas.
Únete a la compañía santa,
no malgastes la vida.
Cuando Mira encontró a su Maestro,
descubrió la alegría.
Mi amado
¡Oh rey! Yo no disfruto
de tu compañía.
En tu palacio no hay santos,
toda tu gente está vacía.
No tengo ningún uso para las joyas,
ni la moda, vivo con sencillez.
No quiero el maquillaje, ni el lápiz de ojos,
ya no hay más lazos entre nosotros.
Estoy enamorada del Señor de la vida,
he encontrado a mi amado.

Mirabai, poetessa i mística hindú

***Mirabai** (1498-1547) Meera Bai era una princesa asceta i poetessa mística hindú, molt popular a la Índia. La poesia de Mirabai tracta de l'amor per Krishna. Va escollir a Krishna com a espòs, amant, senyor i amo. La característica única de la poesia de Mirabai es la utilització de la seva entrega completa al seu amor per Krishna. Els seus escrits són espirituals i molt pietosos. Les cançons de Mirabai retraten un univers personal, on es troba l'única existència de Krishna, el seu únic objecte de desig.*

Swami Abhishiktananda

Pregària del cor

Oh Tu, que has vingut al fons del meu cor,
dóna'm d'estar únicament atent
en aquest fons del meu cor !

Oh Tu, que ets el meu hoste al fons del meu cor,
dóna'm de penetrar jo mateix
en aquest fons del meu cor !

Oh Tu, que ets a casa teva al fons del meu cor,
dóna'm d'asseure'm en pau
en aquest fons del meu cor !

Oh Tu, que, sol habites al fons del meu cor,
dóna'm de submergir-me i de perdre'm
en aquest fons del meu cor !

Oh Tu, que ets sol al fons del meu cor,
dóna'm de desaparèixer en tu,
en el fons del meu cor !

Textos de l'Hinduisme sobre l'eradicació de la pobresa

Sobre la caritat

«Les riqueses de la persona generosa mai no es perden, mentre que aquell que no dóna, mai no troba qui el consoli. Que el ric satisfaci el pobre, i clavi els ulls a la llunyania. La riquesa ve per a un, després per a un altre i, com les rodes del carro, sempre va rodant.» (*Rigveda*)

«La caritat que es dóna com una qüestió de deure, sense esperar retribució, en el moment i el lloc adequats, i a una persona que ho mereixi, es considera que està en el pla de la modalitat de la bondat.» (*Bhagavad-Gita*)

«Per tant, els transcendentalistes que emprenen les execucions de sacrificis, obres de caritat i penitències de conformitat amb les regulacions de les escriptures, sempre comencen amb “Om” per arribar al Suprem.» (*Bhagavad-Gita*)

«Els actes de sacrifici, caritat i penitència no s'han d'abandonar; aquests actes s'han de dur a terme. En realitat, el sacrifici, la caritat i la penitència purifiquen fins i tot les grans ànimes.» (*Bhagavad-Gita*)

«L'home exempt d'enveja, a qui s'implora caritat, ha de donar sempre alguna cosa; els seus dons trobaran l'objecte digne que el deslliurarà de tot mal.» (*Leis de Manu*)

Sobre la compassió

«No prego a la Suprema Personalitat de Déu per demanar-li les vuit perfeccions del ioga místic, ni que em salvi del cicle de naixements i morts. Tot el que vull és romandre entre les entitats vivents i patir enlloc seu, perquè així es vegin lliures del patiment.» (*Oracions de Maharaja Rantideva, Bhagavata Purana*)

«Els Deves van contestar: Oh, *brahmana* excels! Les persones pietoses com tu, les activitats de les quals són dignes de lloança, són molt bondadoses i afectuoses amb la gent. Hi ha alguna cosa que aquestes ànimes pietoses no puguin sacrificar pel bé dels altres? Poden donar-ho tot, ells i tot els seus cossos.» (*Bhagavata Purana*)

Sobre compartir l'aliment

«L'aliment ofert a Vixnu s'ha de repartir entre tots, sense exceptuar el pobre, el cec, el no-devot o el que no és *brahmana*. Sabent que el Senyor Vixnu se sent molt satisfet quan tots participen del sumptuós aliment ofert, el que celebra el ritual (*yajña*) també ha de prendre l'esmentat aliment amb els seus amics i familiars.» (*Bhagavata Purana*)

«Aquest moviment [Hare Krixna] sempre és bondadós amb els pobres, no només perquè els alimenta, sinó també perquè els il·lumina, i els ensenya a esdevenir conscients de Krixna (Déu). Per aquesta raó, estem obrint milers de centres per als qui són pobres, tant en diners com en coneixement, a ! d'il·luminar-los en el cultiu de consciència de Krixna i purificar el seu caràcter.» (*Bhagavata Purana. Comentari d'A. C. Bhaktivedanta Swami*)

Sobre la cobdícia

«Els intensos desitjos i necessitats corporals d'una persona afligida per la fam i la set queden certament satisfets quan menja. De la mateixa manera, una persona molt iracunda veurà satisfeta la seva ira amb el càstig i la reacció corresponent. Tanmateix, la persona cobdiciosa no se sentirà satisfeta ni després de conquerir el món en totes direccions, ni després de gaudir de tot el que el món pot oferir.» (*Bhagavata Purana*)

Principis

El fet de donar implica l'agraïment i la presa de consciència que tot el que tenim ens ha estat donat, ja que l'únic propietari de tot és Déu, que és qui ho crea i manté tot. Els béns materials, el nostre cos, les nostres qualitats, les nostres relacions s'escapen del nostre control i, per tant, podem perdre'ls en qualsevol moment.

En donar compremem la nostra dependència d'una font superior, que és l'eix de tota la creació, al voltant del qual tot l'univers s'ordena (*rita*) i s'equilibra. Dins d'aquest ordre cadascú està unit i és interdependent de la resta, i per aquest motiu si algú pateix la pobresa o la fam, tots patim o patirem d'alguna manera. La pobresa i la fam manifesten un desequilibri en l'univers que ens afecta a tots. És a causa de la falta de consciència de Déu, de la falta de comprensió que tots som éssers espirituals iguals davant els ulls de Déu, que la riquesa i l'aliment estan mal distribuïts al món. La caritat és un element fonamental en l'hinduisme; cap ritual no és complet si no s'acompanya amb la caritat. Per això la caritat no és només una forma d'ajuda per als més necessitats, sinó també una forma d'elevació espiritual. La caritat forma part d'una tendència natural en la ment de la majoria dels hindús. Pot ser que cadascú tingui diferents motivacions, d'acord amb el seu estat de consciència, però tot i així la caritat serà allà.

La compassió està molt relacionada amb la caritat, ja que generalment és el motor de la caritat. No es pot parlar d'elevació espiritual en una consciència privada de compassió. La indiferència cap al patiment dels altres éssers significa que la persona està molt influïda per l'egoisme. I l'egoisme, per a la tradició hindú, és sinònim de captiveri material. Vol dir que la persona no comprèn la seva identitat espiritual, la unitat i igualtat espiritual de tots els éssers. En la tradició Gaudiya Vaixnava (Hare Krixna) la pràctica espiritual es basa en el cultiu de la devoció. Amb tot, aquesta devoció, que té com a objectiu l'amor a Déu, no es pot desenvolupar si no es té en compte el patiment dels altres éssers, les altres criatures de Déu. No es pot estimar el creador i ignorar la seva creació. Per això es diu que el devot, encara que no anhelí res per a si mateix, pateix en veure el patiment dels altres éssers. Dins els defectes que els éssers poden desenvolupar en la seva vida, la cobdícia és un dels que més afecta el seu desenvolupament espiritual i el seu entorn.

C. ISLAM

El coratge del perdó

Senyor,
no deixis que em converteixi
en víctima de l'orgull, quan triomfo,
o de la decepció, quan fracasso.

Senyor,
Fes-me comprendre
que estar disposat a perdonar
és un dels més grans signes de força;
i que el desig de venjança
és manifestació de la debilitat.

Senyor,
si he ferit al meu proïsme,
dóna'm el valor d'excusar-me;
si las persones m'han fet mal,
dóna'm el coratge del perdó.

206

'Alí Amîn (poeta)

L'Islam, la religió d'Al·là.

*El verb àrab **aslama** significa, entre altres coses, "abandonar-se, lliurar-se un mateix", i el terme islam que en deriva vol dir, doncs, "lliurament, abandonament d'un mateix a Al·là". El creient que practica aquest lliurament, aquest abandonament a Al·là, és un "musulmà". La submissió a Al·là presuposa la "conversió" de l'individu i la seva adhesió a la fe de l'Islam: el musulmà és aquell quei creu en la unitat d'Al·là, en la paraula divina de l'Alcorà, i en la missió de Mahoma, el seu Profeta i Enviat. Aquesta és la **xahada**, el "credo" de l'Islam. Des de dalt del minaret, cinc vegades al dia, el muezzí la proclama al quatre vents:*

No hi ha cap déu llevat d'Al·là

I Mahoma és l'Enviat d'Al·là

La xahada

La ilà il·là – L.là !
Wa – Muhammad reassulu – L.la !
(7,158)

No hi ha cap déu llevat d'Al·là
I Mahoma és l'Enviat d'Al·là

L'Islam, la religió d'Al·là.

*El verb àrab **aslama** significa, entre altres coses, “abandonar-se, lliurar-se un mateix”, i el terme islam que en deriva vol dir, doncs, “lliurament, abandonament d'un mateix a Al·là”. El creient que practica aquest lliurament, aquest abandonament a Al·là, és un “musulmà”. La submissió a Al·là pressuposa la “conversió” de l'individu i la seva adhesió a la fe de l'Islam: el musulmà és aquell quei creu en la unitat d'Al·là, en la paraula divina de l'Alcorà, i en la missió de Mahoma, el seu Profeta i Enviat. Aquesta és la **xahada**, el “credo” de l'Islam. Des de dalt del minaret, cinc vegades al dia, el muezzí la proclama al quatre vents:*

**No hi ha cap déu llevat d'Al·là
I Mahoma és l'Enviat d'Al·là**

Primera sura de l'Alcorà

Pregària que els nostres germans musulmans, creients com nosaltres en un únic i altíssim Déu, eleven amb insistència i cordialitat a Al·là.

En el nom de Déu, Únic, Al·là,
el compassiu per excel·lència, el molt Misericordiós!

Lloat sigui Déu, Senyor de tot i de tots,
Senyor de l'univers sencer, visible i invisible,
el Compassiu per excel·lència, el molt Misericordiós,
l'Amo i Senyor del dia del judici final,
dia de la religió vertadera, dia del judici de la història.

A Tu sols servim.
A Tu sols preguem.
En Tu sols confiem.
Tu sols ens salvaràs.

Guia'ns, mostra'ns el camí segur,
el camí dels qui vols ajudar generosament,
no dels qui t'han aïrat en contra seu,
ni dels qui s'equivoquen.

L'islam (en àrab الإسلام, *al-islam* «submissió Déu»). És una religió monoteïsta abrahàmica, fundada al segle VII a la península Aràbiga. Els seus fidels (musulmans) creuen que Déu (en àrab: Al·là) va revelar el seu missatge al profeta Mahoma (Muhàmmad) mitjançant l'arcàngel Gabriel (Jibril). Aquest missatge va quedar plasmat en l'Alcorà, el llibre sagrat d'aquesta religió. El contingut fonamental d'aquesta revelació és que Déu és un i que tot és obra de Déu, així que la finalitat de la vida és sotmetre's a la seva voluntat per tal de viure-hi en acord i obtenir la salvació.

Els musulmans consideren la seva religió com la versió final i universal d'una fe primordial monoteïsta revelada en diverses èpoques i en diversos indrets mitjançant els profetes, en especial Abraham (en àrab: Ibràhim), Moisès (Mussa) i Jesús (Issa). La tradició majoritària sosté que els missatges i revelacions anteriors han estat alterats i que Muhàmmad és el darrer profeta, l'home perfecte que aporta el missatge definitiu i que tanca així el cicle profètic iniciat per Adam.^[1] Per això, les dites i fetes del profeta constitueixen un model a seguir per a tots els musulmans. Estan recollides en uns textos anomenats *hadits*, que es consideren gairebé tan sagrats com el mateix Alcorà. El conjunt dels *hadits* constitueix la *sunna*, o tradició (del profeta).

Les pràctiques bàsiques de l'islam consisteixen a respectar els anomenats «pilars de la religió,» que són cinc actes de devoció obligatoris si es vol obtenir la salvació, i la creença en els sis articles de fe. D'altra banda, aquesta religió es caracteritza per no tenir litúrgia ni classe sacerdotal (excepte en algunes variants minoritàries), considerant que no ha d'haver-hi cap interlocutor entre el fidel i Déu. L'islam és la segona religió més gran del món, i inclou prop de 1.570 milions de fidels, és a dir, aproximadament el 23% de la població mundial. Al voltant d'un 13% viuen a Indonèsia, el major país musulmà, 31% al subcontinent Indi, 20% a l'Orient Pròxim i 15% a l'Àfrica subsahariana. També n'hi ha comunitats importants a la Xina i a Rússia, així com en zones del Carib. Tanmateix, es poden trobar comunitats estables de musulmans gairebé arreu del món.

Textos de l'islam sobre l'eradicació de la pobresa

Textos i principis.

La *zakat* és la riquesa comuna del col·lectiu musulmà. És un percentatge delimitat sobre els béns que es posseeixen (el 2,5 %). Aquest impost obligatori anual es lliura a la comunitat i no ens pertany. És l'excedent i un dret dels altres sobre el que tenim i que, en realitat, no és pas nostre. És com un dipòsit que ens ha estat confiat, sota la nostra responsabilitat, per a una redistribució més justa. La *zakat* és un dels cinc pilars de l'islam. Aquest mot va íntimament lligat al pilar de la *salat* (oració quotidiana que s'acompleix cinc vegades al dia) i a l'Alcorà s'anomenen les dues juntes la majoria de les vegades.

La *salat* torna a la persona el sentit del que és universal, unint-lo a tota la creació, quan estableix la connexió íntima i directa (individual) amb la Divinitat. La *zakat* integra la persona en una comunitat basada en una solidaritat activa i implica socialment un compromís (col·lectiu).

«En veritat, els que creuen, fan bones obres, compleixen la *salat* i paguen la *zakat*, tindran recompensa del seu Senyor i no els esfereirà cap por, no seran afligits.» (Alcorà 2,278)

«Feu bondat amb els pares, els parents, els orfes i els pobres, i parleu amb bondat als homes i compliu amb la *salat* i pagueu la *zakat*.» (Alcorà 2,84)

209

«Refreneu les vostres mans, observeu la *salat* i pagueu la *zakat*.» (Alcorà 4,78)

«Aquells que, si els establím a la terra, compleixen la *salat* i paguen la *zakat*.» (Alcorà 22,42)

«Hi ha un càstig per a aquells que gasten els seus diners per ser vistos pels homes.» (Alcorà 4,38-39)

«No convertiu en vanes les vostres almoines en retrets o greuges, com aquell que fa servir la seva riquesa per ser vist pels homes... El seu cas s'assembla a una roca llisa, coberta de terra, sobre la qual cau un xàfec i la deixa nua, llisa i dura. Aquests no aconseguiran mantenir res del que han guanyat.» (Alcorà 2,265)

«Aquestes almoines són per als pobres que es troben aturats en el camí d'Al·là i que no poden moure's per la terra. L'ignorant creu que no tenen necessitats perquè s'abstenen de demanar. Tu els coneixeràs per l'aspecte; no demanen als homes inoportunament.» (Alcorà 2,274)

«I els que fan servir les seves riqueses per buscar el plaer d'Al·là i enfortir les seves ànimes s'assemblen a un jardí sobre un terreny elevat. Només cal que la pluja abundant descarregui sobre ell perquè s'hi dupliquin els fruits. I no rep un fort xàfec, amb un lleu plovisqueig n'hi ha prou.» (Alcorà 2,266)

«Les almoines només són per als pobres i necessitats, per als treballadors relacionats amb ells, per a l'alliberament dels esclaus, per als qui tenen deutes i per al viatger.» (Alcorà 9,60)

«Mai no arribareu a la pietat, tret que gasteu del que estimeu; i Al·là, de ben segur, coneix qualsevol cosa que gasteu.» (*Alcorà 3,93*)

«Quant als homes que donen almoina, les dones que donen almoina i els que lliuren a Al·là un préstec generós, se'ls augmentarà moltes vegades i seva serà també una magnífica recompensa.» (*Alcorà 57,19*)

“El comerç és com la usura, quan Al·là ha fet lícit el comerç i il·lícit l'interès.” (*Alcorà 2,276*)

«Al·là elimina l'interès i fa que augmenti la caritat i no estima qui encobreix la realitat i transgredeix.» (*Alcorà 2,277*)

«Oh creients! Temeu Al·là i deixeu enrere el que us quedi d'usura, si és que creieu.» (*Alcorà 3, 130*)

«En veritat Al·là no estima l'orgullós ni el jactanciós. Que són garrepes i obliguen els homes a ser-ho, i amaguen el que Al·là els ha donat de la seva generositat.» (*Alcorà 4,37-38*)

«I si qualsevol deutor es troba en dificultats, concediu-li un termini fins que arribin temps millors. I si li perdoneu la quantia com a almoina serà millor per a vosaltres, tant de bo ho sabéssiu!» (*Alcorà 2,281*)

«I donen de menjar, per amor a Ell, al pobre, a l'orfe i al presoner. Tot dient: “Us donem de menjar només per agradar a Al·là. No volem ni recompensa ni el vostre agraïment.”» (*Alcorà 76,9-10*)

«Però quan Ell posa a prova i limita els seus mitjans de subsistència, diu: “El meu Senyor m'ha envilit.” No, el que passa és que no honreu l'orfe. Ni us animeu entre vosaltres a donar menjar als pobres. Devoreu tota l'herència dels altres. I estimeu la riquesa amb amor excessiu.» (*Alcorà 89,17-21*)

«Però no vol pujar al cim empinat. I què et farà conèixer què és el cim empinat? És l'alliberament d'un esclau. O donar de menjar en un dia de gana. A un parent orfe. O a un pobre en la misèria.» (*Alcorà 90,11-17*)

«No has vist qui rebutja el *din* (camí de l'islam)? És aquell que rebutja l'orfe. I no anima a donar de menjar als pobres. Ai, doncs, d'aquells que fan la *salat*, però no s'adonen del que preguen. Aquells als que només els agrada fer ostentació. I priven els altres de l'ajut que és necessari.» (*Alcorà 107,2-8*)

Us hem revelat...

L'Alcorà, Sura 24, 34-37

Us hem revelat, baixat del cel, uns textos clars,
signes divins, miraculosos,
que siguin relats exemplars,
presos dels vostres avantpassats,
perquè siguin un al·licient d'exhortació
per als qui tinguin temor de Déu,
de no servir-lo suficientment.

Al·là és la llum dels cels i de la terra.
la seva llum és com un nínxol molt elevat

on hi ha una gran llàntia que dóna llum.
Aquesta llàntia és dins d'un vidre clar, molt resplendent.
És com si fos un astre gran, rodó, brillant.
I s'encén amb una fusta molt beneïda, d'una olivera,
que no és d'orient [d'on surt el sol],
ni d'Occident [on mor el sol].
L'oli que té ja treu la llum quasi sense haver de ser tocat
pel foc.

211

Llum sobre llum!

Al·là, Déu, guia el qui vol cap a la Seva llum!
Déu elabora uns bons exemples, models per a la gent.
Déu coneix bé totes les coses!
(Això s'aprèn) en unes cases que Al·là, Déu, ha autoritzat
que s'alcin, altes,
on hom recorda i menciona el Seu sant nom, repetit.
També aquí el glorifiquen, al matí i al capvespre,
uns homes bons.
Ni cap negoci, ni el comerç poden distreure'ls
d'esmentar el nom de Déu, contínuament,
de complir les oracions *salawat*,
de fer almoines de zakà, que purifiquen tots els diners.
I tenen sempre un gran temor del dia gran (del judici universal)
quan tot es posi cap per amunt, molt evident,
els cors de tots i les mirades.

L'Islam, la religió d'Al·là.

*El verb àrab **aslama** significa, entre altres coses, “abandonar-se, lliurar-se un mateix”, i el terme islam que en deriva vol dir, doncs, “lliurament, abandonament d'un mateix a Al·là”. El creient que practica aquest lliurament, aquest abandonament a Al·là, és un “musulmà”. La submissió a Al·là pressuposa la “conversió” de l'individu i la seva adhesió a la fe de l'Islam: el musulmà és aquell quei creu en la unitat d'Al·là, en la paraula divina de l'Alcorà, i en la missió de Mahoma, el seu Profeta i Enviat. Aquesta és la **xahada**, el “credo” de l'Islam. Des de dalt del minaret, cinc vegades al dia, el muetzi la proclama al quatre vents:*

No hi ha cap déu llevat d'Al·là

I Mahoma és l'Enviat d'Al·là

D. JUDAISME

El sopar pasqual Jueu (Pesach). Festa dels àzims (pans sense llevat). Festa de la primavera

1. CADESH (Santificació)

L'oficiant, amb la copa de vi a la mà:

“Hi hagué una tarda i hi hagué un matí, i foren acabats el cel i la terra i totes les criatures. I Déu va acabar el setè dia la seva obra i va reposar de tot el que havia fet. I Déu va beneir el setè dia i el va santificar, perquè en aquell dia ell va descansar de tota l'obra de la Creació.”

“Beneït sigues oh Senyor, el nostre Déu, Rei de l'Univers, creador del fruit de la vinya.”

“Beneït siguis, oh Senyor, el nostre Déu, Rei de l'Univers, que ens vas escollir entre tots els pobles, ens va ficar per sobre de totes les llengües, i ens va santificar amb els Seus preceptes. Ens vas donar amb amor, oh Senyor, el nostre Déu, els dissabtes per reposar i les festes per alegria i goig. Amb la festa dels àzims que avui celebrem, commemorem el nostre èxode d'Egipte, commemorem la nostra llibertat.”

Tothom beu una copa de vi.

2. URJATZ (Rentat de mans)

Només l'oficiant.

3. CARPAS (Julivert)

Oficiant: *“Beneït siguis o Senyor, el nostre Déu, rei de l'Univers, Creador del fruit de la terra.”*

Es reparteix un tros de julivert, es remulla en aigua salada i es menja després de la benedicció.

4. YÁJATZ (Divisió de la matzá)

L'oficiant divideix en dues una de les tres matzá. Amaga el tros petit en algun lloc de la sala.

5. MAGUID (Narració)

Es mostra l'ou dur i l'os de xai. S'aixeca la safata amb les matzot descobertes, i l'oficiant diu:

“Aquest és el pa de l'afflicció que els nostres avantpassats van menjar al país d'Egipte. Qui tingui gana vingui i mengi. Tothom qui tingui necessitat que vingui i celebri la Pasqua. Aquest any som aquí, l'any que ve a la terra d'Israel. Aquest any som esclaus, l'any que ve serem lliures.”

S'omple la segona copa de vi. Es convida als més petits a formular les següents preguntes:

- “Per què aquesta nit es diferent de les altres nits? Per què mengem matzá?”*
- “Totes les nits mengem qualsevol verdura. Per què aquesta nit mengem només herbes amargues?”*
- “Mai remullem les verdures. Per què ho fem dues vegades?”*
- “Totes les nits mengem asseguts o ajaguts. Per què aquesta nit mengem tots ajaguts?”*

Tots: “*Vam ser esclaus del faraó a Egipte i el Senyor, el nostre Déu, ens va treure d’allà amb mà ferma. Està escrit: recordaràs el dia de la teva sortida d’Egipte tots els dies de la teva vida. Aquest pa d’azim, per quin motiu? Significa que els nostres pares van sortir d’Egipte tant de pressa que no van tenir temps de deixar fermentar la massa. Aquesta herba amarga, per quin motiu? Perquè els egipcis van amargar la vida dels nostres pares a Egipte.*”

S’aixeca la copa de vi, i es proclama: “*Beneït siguis, oh Senyor, el nostre Déu, el Rei de l’Univers, el Creador del fruit de la vinya.*”

6. RAJATZ (Rentat de mans)

Tothom es renta les mans, preparant-se per a l’àpat.

7. MATZÍ – MATZÁ (Benedicció del pa)

L’oficiant distribueix trossos de matzá. Abans de menjar-lo, tothom recita la següent benedicció:

“*Beneït sigues, oh Senyor, el nostre Déu, el rei de l’Univers, que ens va santificar amb els seus preceptes i ens va ordenar menjar matzá.*”

8. MAROR (Herba amarga)

L’oficiant distribueix trossos de maror remullats en marozet.

9. COREJ (Combinació de matzá i maror)

L’oficiant fa entrepans d’herba amarga i els reparteix.

10. SHULJAN OREJ (Preparació de la taula i sopar festiu)

11. TZAFUN (Postre)

Un nen va a buscar el tros de matzá amagat i el reparteix.

Judaisme

Religió dels jueus, fundada per Abraham i fonamentada en un pacte entre Jahvè i els patriarques i la seva posteritat (aliança).

Enfront del naturalisme politeista dels pobles veïns, el poble d’Israel, escollit precisament per rebre i difondre la veritat revelada, proposà un monoteisme estricte. Ultra el seu caràcter absolutament unitari, Déu és definit com l’ésser transcendent i sobirà, creador a partir del no-res, sant, just, omniscient i totpoderós. Jahvè ha creat el món en un acte lliure de bondat, i l’home, dotat d’una ànima immortal i creat a la seva imatge, reflecteix la llibertat divina. Aquesta llibertat comporta la responsabilitat de l’home envers les seves pròpies accions, i el premi o el càstig tenen lloc no solament en la vida futura, sinó també en la terrenal. El caràcter bilateral del pacte estipulat entre Jahvè i Israel suposa la protecció de Jahvè al seu aliat a canvi d’imposar-li un senyal (circumcisió) i de sotmetre’l a una llei (aliança del Sinai). L’aliança serà acomplerta plenament amb la vinguda del Messies, descendent de David. Llavors serà iniciada l’era messiànica, en la qual els homes viuran en pau, units per la creença en el Déu únic. La llei (Torà) és explicitada al Pentateuc i constitueix un codi únic i totalitari que conté els principals textos del judaisme. A més de la llei escrita inclosa a la Torà i als altres llibres de l’Antic Testament acceptats pel judaisme (cànon bíblic), hi ha uns ensenyaments transmesos oralment que són considerats com el seu complement, el conjunt dels quals fou recollit sota el nom de Mišnà. Mišnà i els comentaris rabínic posteriors (Guemarà) formen el Talmud, redactat a Babilònia a la darreria del s. V dC. Els manaments de Déu que han estat promulgats al Decàleg poden resumir-se en deures respecte

a Déu (“Estimaràs l’Etern, el teu Déu, amb tot el teu cor, amb tota la teva ànima i amb totes les teves forces”) i en deures respecte als homes (“Estimaràs el proïsme com a tu mateix”). Les festivitats jueves, el tret més característic de les quals és l’absoluta prohibició de treballar, són els dissabtes (sàbat), la Pesah (pasqua), les Šabu’ot (Pentecosta) i les Sukkōt (cabanyelles). Entre les penitencials, el Roš ha-šanà inaugura deu dies de penitència, l’últim dels quals, el Yom Kippur o dia de l’Expiació (10 de Tišri), és dedicat totalment a la pregària i al dejuni. Són festes menors el dia de la Simbat Torà, instituïda a l’edat mitjana, els vuit dies de la Hanukà, o festa de les Llums, el dia de les Sorts (Purim), aniversari de la caiguda d’Aman gràcies a la reina Ester i Mardoqueu, i les del mes d’ab. Les festes jueves comencen al capvespre del dia anterior (calendari hebreu). Quant al culte, la destrucció del temple de Jerusalem (70 dC) produí un canvi substancial amb la desaparició del sacerdoti i del culte dels sacrificis, substituït per la pregària. La litúrgia sinagoga, que perllonga la del temple, prescriu tres pregàries al dia i en hebreu: a la matinada (šaḥārit), la més solemne, al migdia la minhà o ofrena que perpetua el record dels sacrificis al temple, i al capvespre l’arbit, preparatòria per al descans nocturn. Una característica principal de les tres oracions quotidianes és l’amidà consistent en la súplica de dinou benediccions, majoritàriament de caràcter col·lectiu, entre les quals la pregària per a la restauració nacional d’Israel. Al matí i al vespre l’amidà és precedida per la šemà (“Escolta, Israel...”) o professió de fe. Els oficis públics a la sinagoga inclouen oracions addicionals. Els principals moviments sectaris del judaisme han estat el fariseu, el saduceu, l’esseni, el zelota i el caraita. Posteriorment han estat desenvolupats dins el judaisme d’altres corrents místics o reformistes, com la càbala, l’hasidisme i el sionisme. El 1992, els jueus de l’Estat espanyol signaren un acord amb el govern, el qual regula les activitats d’aquesta minoria religiosa en un pla d’igualtat amb les altres confessions. El mateix any tingué lloc a Baltimore (EUA) un encontre del comitè internacional de vinculació judeo-catòlica, i el Parlament de Catalunya aprovà una resolució de rebuig de l’expulsió de què foren objecte els jueus de Castella i d’Aragó l’any 1492. A l’Estat espanyol, al gener del 2005 es féu un acte institucional en record de la Shoà, i aquesta iniciativa resultà acollida amb agraiement pels representants jueus. A Catalunya, durant el 2005 tingué lloc el II Congrés per a l’Estudi dels Jueus en Territoris de Llengua Catalana i el II Curs de Turisme Cultural i Patrimoni Jueu, organitzat pel Patronat Municipal del Call de Girona.

Font: Enciclopèdia.cat

El Àrbol de la Vida

Poema

Sabe, que antes que las emanaciones fueran emanadas y las criaturas creadas,
Hubo una Luz Superior Simple llenando toda la existencia.
Y no había ningún lugar libre, en aspecto de atmósfera vacía o cavidad,
Sino que todo estaba lleno de la Luz Simple de *Ein Sof*,
Y no había para ella aspecto de principio ni final,
Sino que todo era una Luz Simple allanada en similitud,
Y esta es llamada “La Luz Sin Fin”.
Y cuando continuó en Su simple voluntad,
Para crear los mundos y emanar las emanaciones,
Para sacar a la Luz la perfección de Sus obras, Sus nombres y Sus apelativos,
Lo cual fue la causa de la creación de los mundos.
He aquí entonces restringió a Sí mismo el *Ein Sof* en el punto central,
El cual en realidad está en el centro,
Y restringió aquella Luz,
Y la Luz se alejó hacia los contornos de los lados del punto central.
Y entonces fue dejado realmente un lugar libre, una atmósfera y cavidad vacía del punto central.
Y he aquí esta restricción estaba en similitud con el contorno de este punto central vacío.
De tal forma que el espacio de esta cavidad estaba circularmente en similitud completa con todo su entorno.
Y he aquí, luego de la restricción,
La cual entonces realmente había dejado el espacio de la cavidad y atmósfera libres y vacías en medio de la Luz de *Ein Sof*,
Ahora ya había un lugar,
En el cual podrían estar los emanados,
Los creados, los formados y los hechos.
Entonces atrajo desde arriba hacia abajo desde la Luz de *Ein Sof* una línea suya,
La que desciende y baja dentro de esta cavidad,
Y por medio de esta línea emanó, creó, formó e hizo todos los mundos.
Antes de estos cuatro mundos había un *Ein Sof* y un nombre en unidad maravillosa y oculta,
De tal manera que incluso en los ángeles cercanos no hay poder ni logro en el *Ein Sof*,
Porque no hay ninguna mente que haya sido creada que pueda alcanzarlo,
Puesto que Él no tiene lugar, ni límite, ni nombre.

El ARI, “Árbol de la Vida”, Parte I, Portal I

La càbala (hebreu: קבלה) és la tradició *mística del judaisme*. El nom càbala prové de l'arrel hebrea q-b-l i significa 'rebre'.⁴¹ Les arrels primeres de la càbala es troben a la *Torà*, les escriptures sagrades del judaisme. A causa de la tradició oral centenària, la càbala va incorporar influències diverses, com ara *gnòstiques, neoplatòniques i cristianes*.

Com tots els misticismes, la càbala escapa als intents de classificació científica unívoca. Es pot considerar un coneixement esotèric, que pot aprendre's mitjançant l'estudi i també mitjançant l'experiència. Aquesta experiència iniciàtica es transmet primer per tradició oral i, posteriorment, per escrit; és per això que la relació entre el mestre i l'alumne esdevé essencial, ja que el mestre mostra a l'alumne els principis bàsics de la tradició i aquest últim aprèn el més important sobre l'ésser humà, Déu i el món. La càbala sempre tracta de la relació directa entre l'individu i Déu i la formació del seu esperit.

Font: Viquipèdia

Textos del Judaisme sobre l'eradicació de la pobresa

«No hi ha d'haver pobres entre els teus.» (*Deuteronomi 15,4*)

«Quan en una de les ciutats del país que el Senyor, el teu Déu, et dóna, hi hagi un pobre entre els teus germans, no endureixis el cor, no tanquis la mà al teu germà pobre.» (*Deuteronomi 15,7*)

«Quan segueu els sembrats, no arribeu fins a la partió del camp ni recolliu les espigolalles. I en la verema, igualment: no esgotimeu la vinya ni recolliu els grans que han caigut. Deixeu-ho per als pobres i els immigrants.» (*Levític 19,9-10*)

«Si dones el teu pa als famolencs i satisfàs la fam dels indigents, llavors la teva llum s'alçarà en la foscor, el teu capvespre serà clar com el migdia. En tot moment el Senyor et conduirà, en ple desert saciarà la teva fam, et farà fort i vigorós i seràs com un hort amarat d'aigua, com una font que mai no s'estronca.» (*Isaïes 58,10-11*)

«Els nostres rabins ensenyen: “Prestem ajuda als gentils pobres juntament amb els pobres d'Israel.”» (*Talmud, Tractat Gittin pàgina 61*)

«Quan el rabí Hunna menjava, solia obrir la porta i proclamar: “Que entri a menjar qualsevol persona necessitada.”» (*Talmud, Tractat Taanit 20b*)

«Quan arriba un estranger i diu: “Tinc gana, si us plau doneu-me menjar,” no tenim permís per examinar si és honest o no. L'hem d'alimentar immediatament.» (*Maimònides, Mixnà Torà 6,6*)

«Quan et preguntin en el món venidor: “Quina ha estat la teva feina?” i tu responguis: “He alimentat els famolencs,” et diran: “Aquesta és la porta del Senyor, entra-hi, (perquè) tu has alimentat els famolencs.”» (*Midraix, Salm 118,17*)

«Una gran fam es va abatre sobre el país. La fam era tan forta que Abram va baixar a Egipte per residir-hi un cert temps.» (*Gènesi 12,10*)

E. SUFISME

Mawlânâ Rûmî

Amar lo que somos

El ser humano es como un albergue.
Cada mañana llega alguien nuevo.
Este es una alegría, este otro es tristeza,
allí vienen la mezquindad
y aquí una chispa de comprensión.
El pensamiento oscuro, la vergüenza, lo malicioso,
puedes encontrarlos a la puerta, sonriéndote;
invítalos a entrar.
Sé agradecido con quien viene,
porque cada uno ha sido enviado
como un guía desde el más allá.

Rumi

Mawlânâ Rûmî, (1207-1273) Poeta i savi sufí, constitueix un dels cims de l'espiritualitat no ja islàmica sinó universal. Inspirador de l'escola sufí dels dervixos giròvags, coneguts per la seva dansa circular. Rûmî és autor d'una vasta obra poètica en llengua persa que deriva del goig de l'experiència unitiva amb Déu.

<https://ca.wikipedia.org/wiki/Rumi>

<http://instituto-sufi.blogspot.com/>

Ibn Arabi

Búscame en la espuma

Con cada ola que mi Océano barre la orilla en que te hayas, voy a tu encuentro sin cejar nunca en mi empeño, porque infinita es mi paciencia e inexorable es mi determinación.

Escuchas el rumor de mi voz, admiras el poder de mi corriente, sientes que te acaricia la profundidad de mis vientos. Pero ¿te percatas de la espuma?

En verdad, no soy mar, ni ola, ni rumor, ni viento. Soy la espuma que brota de la cresta de ola y que desaparece de inmediato ante tus ojos.

Búscame, pues, en la espuma. Si eres de los valientes, zambúllete en mi Océano, aunque no esperes emerger de nuevo a la superficie, porque perderás completamente tu forma y te disolverás en mí.

Serás entonces gota entre las gotas de mí Ser. Luego te resucitaré desde mis profundidades y haré que brotes cual espuma sobre la cresta de mi ola.

¿Qué sería del mar sin las gotas? No sería el mar.

¿Y qué sería de las gotas sin el mar? Se evaporarían al instante.

Ibn Arabi, Murcia 1165 – Damasco 1240, *El libro de las teofanías*, citado en Javier MELLONI, *Sed de Ser*, Herder, Barcelona 2013, p.9).

Muhyí-d-Din Abu-Abd-Al·lah Muhàmmad ibn Alí ibn Muhàmmad ibn al-Arabí al-Hatimí at-Taí (Múrcia, 7 d'agost de 1165 - Damasc, 16 de novembre de 1240), més conegut simplement com a Ibn al-Arabí o Ibn Arabí, així com pels seus làqabs aix-Xaykh al-Àkbar («el Més gran Mestre») i Muhyi-d-Din («Vivificador de la Religió»), fou un destacat sufí, filòsof i poeta andalusí musulmà. Se li atribueixen diversos centenars d'obres sent la més important Fusus al-Hikam. La seva tomba a Damasc és objecte de peregrinacions.

Ibn Arabi

El meu cor adopta totes les formes

pastures per a les gaseles i monestirs per al monjo.
És un temple per als ídols, la Kaaba del peregrí,
les taules de la Torà i el llibre de l'Alcorà.

Segueixo només la religió de l'amor, i on van els seus genets em dirigeixo,
doncs és l'amor la meva sola fe i religió.

Ibn Arabi

Ibn 'Arabi, místic, poeta, viatger i filòsof andalusí, (Múrcia, 1165 – Damasc, 1240), té més de tres-centes obres i és conegut com al-Shaij al-Akbar (el més gran dels mestres) i també com el Sultan al-'Arifin (Soldà dels gnòstics). Es considera un pont entre formes de sufisme antigues i modernes.

Pensaments de Mawlânâ Rûmî

El corazón del hombre

El corazón del hombre
es un instrumento musical.
Contiene una música grandiosa.
Dormida, pero está allí,
esperando el momento apropiado
para ser interpretada, expresada, cantada, danzada,
Y es a través del amor que el momento llega.

De la palabra al silencio !!!

"Queda mucho por decir,
pero será Él quien te lo diga
para que lo entiendas, no yo"

La casa de los huéspedes

El ser humano es una casa de huéspedes.
Cada mañana un nuevo recién llegado.
Una alegría, una tristeza, una maldad
Cierta conciencia momentánea llega
Como un visitante inesperado.
¡Dales la bienvenida y recíbelos a todos!
Incluso si fueran una muchedumbre de lamentos,
Que vacían tu casa con violencia
Aun así, trata a cada huésped con honor
Puede estar creándote el espacio
Para un nuevo deleite
Al pensamiento oscuro, a la vergüenza, a la malicia,
Recíbelos en la puerta riendo
E invítalos a entrar
Sé agradecido con quien quiera que venga
Porque cada uno ha sido enviado
Como un guía del más allá.

Qué puedo hacer, oh musulmanes?

¿Qué puedo hacer, oh musulmanes?,
pues no me reconozco a mí mismo.
No soy hindú, budista, sufí o zen.
No soy cristiano, ni judío,
ni parsi, ni musulmán.

No pertenezco a ninguna religión
o sistema cultural.
No soy del Este, ni del Oeste,
ni de la tierra, ni del mar.
No soy de la mina de la naturaleza,
ni de los cielos giratorios.
No soy de la tierra, ni del agua,
ni del aire, ni del fuego.
No soy del empíreo, ni del polvo,
ni de la existencia, ni de la entidad.
No soy de este mundo, ni del próximo,
ni del Paraíso, ni del Infierno.
Mi lugar es el sin lugar,
mi señal es la sin señal.
No tengo cuerpo ni alma,
pues pertenezco al alma del Amado.
He desechado la dualidad,
he visto que los dos mundos son uno;
uno busco, uno conozco, uno veo, uno llamo.
Y ese Uno llama y sabe,
Primero, Último, Externo, Interno.
Solo esa respiración,
Estoy embriagado con la copa del Amor,
los dos mundos han desaparecido de mi vida;
no tengo otra cosa que hacer más que el jolgorio
y la jarana.

***Mawlânâ Rûmî**, (1207-1273) Poeta i savi sufí, constitueix un dels cims de l'espiritualitat no ja islàmica sinó universal. Inspirador de l'escola sufí dels dervixos giròvags, coneguts per la seva dansa circular. Rûmî és autor d'una vasta obra poètica en llengua persa que deriva del goig de l'experiència unitiva amb Déu.*

<https://ca.wikipedia.org/wiki/Rumi>

<http://instituto-sufi.blogspot.com/>

F. TAOISME

El Tao que pot ésser expressat no és el Tao absolut.

Els noms que poden ésser dits no són els Noms absoluts.

El Sense Nom és l'origen del Cel i la Terra.

L'Anomenat és la Mare de totes les coses.

Així, el que s'allibera de la passió veu el Secret de la Vida.

El qui contempla la vida amb passió en veu els resultats manifestos.

El Secret i les seves manifestacions són de la mateixa naturalesa.

Reben diferents noms quan es fan manifestos.

Ambdós poden ésser anomenats el Misteri Còsmic.

El Misteri dels misteris és la Porta del Secret de tota vida.

El *Tao Te King* - El llibre del Tao - Capítol I

*El **taoisme** o **daoisme** és un dels tres grans corrents de pensament de la Xina pels volts del segle IV aC, basat en l'obra atribuïda al savi Laozi (o Lao Tse) i anomenada Daodejing, «El Clàssic del Camí i la seva Virtut». (en xinès: **道家**, en pinyin: Dào jiā, «escola del Tao»)*

*A partir del segle III aC, també es va desenvolupar com a religió (**道教**, Dào jiào), però no es va estructurar veritablement com a tal fins al segle II. Posteriorment, entre d'altres, encara es va mesclar amb elements del confucianisme i del budisme.*

*El taoisme és una varietat de tradicions filosòfiques i religioses associades que han influït en les persones de l'Àsia oriental durant més de dos mil·lennis. També van influir notablement en el món occidental, en particular a partir de la seva difusió al segle XIX. La paraula **道**, Tao (o Dao, segons la norma de romanització), es tradueix aproximadament com a 'camí' o 'via'. El concepte conté molts significats abstractes i espirituals que estan presents en la religió tradicional xinesa, i també en l'àmbit filosòfic.*

L'ètica taoista fa èmfasi en les Tres joies del Tao, que són: moderació, compassió i humilitat. L'harmonia amb l'univers, o la font del mateix Tao, és l'objectiu, el referent de moltes directrius i pràctiques taoistes.

Font: Wikipèdia

Quan tots els
homes reconeixen el bell com a tal,
sorgeix el reconeixement del lleig.
Quan tots els homes reconeixen el bo com a tal,
sorgeix el reconeixement del dolent.

Així, l'ésser i el no-ésser s'engendren mútuament;
el difícil i el fàcil es completen mútuament;
el llarg i el curt contrasten entre ells;
P'alt i el baix són l'un la mesura de l'altre;
el to i la veu s'harmonitzen mútuament;
l'abans i el després se succeeixen recíprocament.

Per això, el savi adopta l'actitud de no-obrar
i practica un ensenyament sense paraules.
Totes les coses apareixen sense la seva intervenció.
Res usurpa ni res refusa.
Ni espera recompensa de les seves obres,
ni s'atribueix l'obra acabada,
i per això, la seva obra roman amb ell.

El Tao Te King - El llibre del Tao - Capítol II

225

El taoisme o daoisme és un dels tres grans corrents de pensament de la Xina pels volts del segle IV aC, basat en l'obra atribuïda al savi Laozi (o Lao Tse) i anomenada Daodejing, «El Clàssic del Camí i la seva Virtut». (en xinès: 道家, en pinyin: Dào jiā, «escola del Tao»)

A partir del segle III aC, també es va desenvolupar com a religió (道教, Dào jiào), però no es va estructurar veritablement com a tal fins al segle II. Posteriorment, entre d'altres, encara es va mesclar amb elements del confucianisme i del budisme.

El taoisme és una varietat de tradicions filosòfiques i religioses associades que han influït en les persones de l'Àsia oriental durant més de dos mil·lennis. També van influir notablement en el món occidental, en particular a partir de la seva difusió al segle XIX. La paraula 道, Tao (o Dao, segons la norma de romanització), es tradueix aproximadament com a 'camí' o 'via'. El concepte conté molts significats abstractes i espirituals que estan presents en la religió tradicional xinesa, i també en l'àmbit filosòfic.

L'ètica taoista fa èmfasi en les Tres joies del Tao, que són: moderació, compassió i humilitat. L'harmonia amb l'univers, o la font del mateix Tao, és l'objectiu, el referent de moltes directrius i pràctiques taoistes.

Font: Wikipèdia

G. ALTRES REFERENTS

Rabindranath Tagore

Dóna'm coratge

No et demano que m'evitis tots els perills,
sinó que m'ajudis a afrontar-los.
No que calmis totes les meves penes,
sinó que m'ajudis a superar-les.
I si em trobo sol en la lluita de la vida,
dóna'm la força que només tu em pots procurar.
Dóna'm, quan la por m'atueixi,
la pacient fortalesa per conquerir la llibertat.
Fes que no em vulgui aprofitar de la teva gràcia
per a sempre tenir èxits;
fes tan sols, que no em manqui l'encaixada de la teva mà
quan em senti defallir.

Rabindranath Tagore (1861-1941)

Tagore, de família selecta, conegué la riquesa i també la pobresa del poble. Poeta, músic, pintor i filòsof bengalí, la seva literatura es caracteritza pel seu lirisme, que amalgama harmònicament estils indis i anglesos, i pel seu pensament, que té alhora accents místics, internacionalistes i de protesta social.

Khalil Gibran

Parla'ns del donar...

Fragment del llibre **El profeta**

Després un home ric digué: – Parla'ns de donar. I ell respongué: És poc el que dones, quan dones del que et pertany. Quan dones de tu mateix és quan dones veritablement. Car, ¿què són les vostres possessions sinó coses que conserveu i gardeu per por d'haver de necessitar-les demà? I demà, què li portarà al gos massa prudent, que amaga ossos a la sorra sense rastre mentre segueix els pelegrins vers la ciutat santa? I què és el temor de la necessitat, més que la necessitat mateixa?

Hi ha aquells que donen poc del molt que tenen... i ho donen per rebre'n agraïment, i llur secret fa els seus dons indesitjables. I aquells que tenen poc i ho donen tot. Aquests són els qui creuen en la vida i en la liberalitat de la vida, i la seva caixa no queda mai buida. Hi ha aquells que donen amb joia, i aquesta joia és llur recompensa. I aquells que donen amb dolor, i aquest dolor és llur baptisme. I també els qui donen, i no els dol donar, ni en cerquen cap joia, ni ho fan sentint-se virtuoses. Donen de la mateixa manera que la murtra escampa la seva fragància en l'espai, en la vall llunyana. Déu parla a través de les mans d'aquests, i darrera de llurs ulls somriu la terra.

És bo donar quan se'ns demana, però és millor comprendre i donar abans que ens ho demanin. I per aquell que té la mà oberta, la recerca d'aquell que ho espera és una joia més gran que la de donar. Existeix cap cosa que pugueu guardar per sempre? Tot el que teniu serà donat algun dia. Doneu, per tant, avui mateix, perquè l'època de donar sigui la vostra i no la dels vostres hereus. Sovint dieu: prou voldria donar, però només a aquells que ho mereixen. Però els arbres del vostre hort no pensen així, ni tampoc els ramats del vostre pasturatge. [...]

Khalil Gibran o Gibran Khalil Gibran —en àrab **كhalil جبران خلدل جبران**, *Jibrān Ḥalīl Jibrān*— (1883 -1931) fou un poeta i pintor d'origen àrab libanès establert als Estats Units, on va escriure en àrab i anglès. És conegut sobretot gràcies al seu recull *El Profeta*.

Cites i pensaments de Lanza del Vasto

Muy ingenuo aquel que piense que el Evangelista es ingenuo. Comentario del Evangelio

La filosofía suprema es la doctrina de la Conciliación de los opuestos. La Peregrinación a las fuentes

Grosero error pensar que la paz consiste en permanecer inmóvil; no hay paz sino en una continuada ascensión. El Viático I: Desde Mocedades de un pensamiento a Nada que no sea todo (Libros I a IX)

La revolución verdadera, pacificadora y definitiva es aquella que cada hombre debe operar sobre sí mismo para acallar su propia violencia. El Viático II: Amistad de inteligencia y penas de amor (libros X a XXI)

Si hacéis de vuestra ciudad una máquina, seréis quienes vayan a servirle de carbón. El Viático II: Amistad de inteligencia y penas de amor (libros X a XXI)

Si quieres evitar la guerra, repara la paz. El Viático II: Amistad de inteligencia y penas de amor (libros X a XXI)

La guerra que estalla, es la guerra que se muestra; lo que llaman paz es la guerra que esconde. El Viático II: Amistad de inteligencia y penas de amor (libros X a XXI)

Aquel que va predicando la paz para el mundo y no la lleva dentro de sí es un impostor, y el mundo no se deja engañar. El Viático II: Amistad de inteligencia y penas de amor (libros X a XXI)

Irritar al enemigo, asustarlo, someterlo serían fracasos por igual para el no-violento; él no quiere ganar la batalla sino la paz, haciendo que se funda el corazón del enemigo. El Viático II: Amistad de inteligencia y penas de amor (libros X a XXI)

En la guerra no es la paz que se desea: es la victoria, cosa muy distinta. Las Cuatro Plagas

Aquel que ama, sabe morir con alegría por lo que ama; aquel que ama la paz, quiere morir por ella. El Viático II: Amistad de inteligencia y penas de amor (libros X a XXI)

El deber del sabio no es buscar su reposo, sino combatir por la paz. El Viático II: Amistad de inteligencia y penas de amor (libros X a XXI)

Guerra fría es un término reciente, pero es la verdadera definición de la paz tal como la da el mundo. El Hombre libre y los asnos salvajes

Los pacíficos no son aquellos que se están quietos; los pacíficos son aquellos que hacen la paz en el sentido fuerte de la palabra hacer. Comentario del Evangelio

La guerra santa es la no-violencia. Páginas de enseñanza

La corona de la no-violencia consiste en devolver bien por mal. Páginas de enseñanza

El primer grado de la no-violencia, es el respeto de toda vida. Páginas de enseñanza

La no-violencia apunta a la conciencia del adversario, a la exigencia de justicia que hay en él.
Los Cuatro Pilares de la Paz

La no-violencia no es ni un procedimiento, ni una receta, ni un sistema: es una manera de hacer que resulta de una manera de ser. Las Cuatro Plagas

El Evangelio es la Carta Magna de la no-violencia occidental. Las Cuatro Plagas

Lanza del Vasto

*La vida de **Lanza del Vasto**, (1901 - 1981) a imagen de su pensamiento, liga entre ellos universos muy distintos. Poesía, metafísica, escultura, música medieval, vida comunitaria, trabajo manual, acción no-violenta... El deseo de "mirar al mundo a los ojos" le lanza hacia más lejanos horizontes. En la India que atraviesa desde Ceilán hasta el Himalaya, el poeta filósofo se hace vagabundo y peregrino. En el centro de este viaje, **el encuentro decisivo con Gandhi**, que le da un nombre nuevo: **Shantidas, servidor de paz**. Toda su vida queda marcada por la no-violencia, no como un mero ideal moral sino como un resorte de transformación espiritual y social. En 1948 funda **la Comunidad del Arca ("l'Arche")** a la cual se consagrará durante treinta y tres años, impartiendo por el mundo entero un mensaje de sabiduría y de paz. Muere en España el 5 de enero de 1981 a los ochenta años.*

<https://www.lanzadelvasto.com/es/>

Mahatma Gandhi

Tingues cura dels teus pensaments

Tingues cura dels teus pensaments,
perquè es convertiran en les teves paraules.
Tingues cura de les teves paraules,
perquè es convertiran en els teus actes.
Tingues cura dels teus actes,
perquè es convertiran en els teus costums.
Tingues cura dels teus costums,
perquè forjaran el teu caràcter.
Tingues cura del teu caràcter,
perquè crearà el teu destí...
... i el teu destí serà la teva vida.

Mohandas Karamchand Gandhi (2 d'octubre de 1869 – 30 de gener de 1948) va ser un pensador i polític indi. Se'l coneix amb el sobrenom de **Mahatma** o **Mahatma Gandhi** (la paraula mahatma significa 'gran ànima'; prové de les formes del sànskrit maha- 'gran' i atma- 'ànima'), o **bapu** (de l'indú 'pare'). Fou un dels pares de la independència de la nació índia i la desaparició del Raj britànic mitjançant l'ús de la no-violència. Els seus primers treballs, els va realitzar a Sud-àfrica l'any 1893. Mentre treballava per a una empresa en aquest país, es va interessar per la situació dels 150.000 compatriotes que hi residien i va lluitar contra les lleis que discriminaven els indis a Sud-àfrica mitjançant la resistència passiva i la desobediència civil. Va tornar a l'Índia el 1915 i el 1921 ja figurava al capdavant del Congrés Nacional Indi. Va instaurar nous mètodes de lluita (les vagues i les vagues de fam), i en els seus programes rebutjava la lluita armada i predicava la no-violència com a mitjà per a resistir el domini britànic. Preconitzava la total fidelitat als dictats de la consciència, arribant fins i tot a la desobediència civil si fos necessari; a més, va lluitar per tornar a les velles tradicions índies. Va mantenir correspondència amb Leó Tolstói, que va influir en el seu concepte de resistència no violenta. En va destacar la marxa de la sal, una manifestació a través del país contra els impostos a què estava subjecte aquest producte.

X. El diàleg interreligiós

La història dels sis savis cecs i l'elefant

Fa molt de temps, a un poble de la Índia vivien sis homes cecs que passaven l'estona estudiant i dialogant sobre temes molt diversos.

Havien sentit parlar molt dels elefants, però com tots eren cecs, no sabien ben bé com eren aquests animals. Un dia van decidir anar a trobar-ne un i tocar-lo per saber quina forma tenia.

Un veí els va indicar on podien trobar un elefant molt pacífic.

El primer cec va anar tan ràpid cap a l'elefant que va topar amb ell. Quan va tornar amb els altres, els va dir:

—Oh, amics meus, aquest animal és com una paret de fang assecada al sol, dura i rugosa.

El segon cec es va trobar amb un dels ullals de l'elefant, llarg i punxegut.

—La forma d'aquest animal és com la d'una espasa! —els va explicar.

El tercer cec va tocar la cua. Va notar tots els seus nusos rugosos i els llargs pèls que hi tenia a l'extrem.

—Escolteu, estimats amics, aquests elefant és com una corda ben gruixuda—va opinar.

El quart savi cec va tocar la trompa. De seguida ho va tenir clar:

—Ja sé quina forma té l'elefant. És ben bé igual que una llarga serp.

El cinquè savi va tocar la gran orella de l'elefant, i els va dir:

—És ben bé igual que un gran ventall.

El sisè savi caminava encorbat, i per això el primer que va tocar va ser una de les potes de l'elefant.

—L'estic tocant ara mateix... —va dir el savi— i l'elefant és ben bé com el tronc gruixut d'una gran palmera!

Els sis cecs van començar a discutir sobre la forma veritable de l'animal. Ara tots l'havien tocat i podien dir a través de la seva experiència com era en realitat un elefant. N'estaven del tot segurs ja que l'havien pogut tocar amb les seves pròpies mans, i tots estaven convençuts que tenien tota la raó.

I de fet, d'alguna manera així era, ja que depenent de com ens mirem un elefant, tots els cecs tenien part de raó, però a la vegada també podem dir que tots ells estaven ben equivocats.

Aquest conte popular de la Índia que ens ajuda a reflexionar sobre quina és la veritable naturalesa de les coses. Podem estar segurs que tot és tal i com ens sembla que és en primera impressió? Poden estar sis savis equivocats alhora sobre com és la forma veritable d'un elefant? Acompanyem-los en aquesta excursió a la selva per descobrir-ho.

Nova situació intercultural i interreligiosa.

Del Concili Provincial Tarraconense 1995.

20. El Concili Provincial Tarraconense agraeix als organismes de migracions i de marginació i a les diverses persones i entitats que treballen juntament amb gent d'altres països i cultures la tasca que realitzen amb una gran vocació i, sovint, amb manca de mitjans. També invita les diòcesis a potenciar el treball ja iniciat, tot aprofundint en l'acolliment i en el suport personalitzat als immigrants, i alhora defensant llurs drets (inclosa la llibertat religiosa) i promovent llur integració en la nostra societat.

21. El Concili invita les parròquies, els moviments, els col·legis i les comunitats cristianes a una tasca d'educació per a la convivència i d'obertura a les diverses cultures des d'un esperit de clara identitat cristiana i de valoració de tot allò de bo que l'Esperit hi ha sembrat. Així mateix, exhorta les institucions d'abast intercultural, interconfessional i pastoral a realitzar estudis que ajudin a la comprensió i al discerniment evangèlic d'aquesta nova situació.

...

164. Davant les noves situacions que exigeixen un esperit missioner més afinat, el Concili demana: Que a les facultats i centres teològics s'expliqui «missionologia» i s'estudii i divulgui el coneixement profund de les altres religions (especialment de l'Islam) i els principis rectes d'un diàleg interreligiós que eviti el proselitisme de mala llei i la confrontació, però també el relativisme o l'indiferentisme que envaeix certs grups socials. Aquest diàleg forma part de la missió evangelitzadora de l'Església (cf. RM 58). Conèixer millor i enfortir serenament la identitat original del cristianisme és indispensable per a poder contribuir a la missió universal. Que l'episcopat creï un grup d'estudi que prepari unes directrius pastorals de cara a un diàleg interreligiós autèntic amb els immigrants d'altres cultures establerts a Catalunya. Aquests grups humans constitueixen una «missió ad gentes» entre nosaltres.

Henri Le Saux

Pregària del cor

Oh Tu, que has vingut al fons del meu cor,
dóna'm d'estar únicament atent
en aquest fons del meu cor !

Oh Tu, que ets el meu hoste al fons del meu cor,
dóna'm de penetrar jo mateix
en aquest fons del meu cor !

Oh Tu, que ets a casa teva al fons del meu cor,
dóna'm d'asseure'm en pau
en aquest fons del meu cor !

Oh Tu, que, sol habites al fons del meu cor,
dóna'm de submergir-me i de perdre'm
en aquest fons del meu cor !

Oh Tu, que ets sol al fons del meu cor,
dóna'm de desaparèixer en tu,
en el fons del meu cor !

***Henri Le Saux** 1910 – 1973, que va adoptar el nom indi de Swami Abbishiketananda, va ser un monjo benedictí francès a l'Índia. Una figura mística del cristianisme indi que va contribuir al diàleg entre el cristianisme i l'hinduisme.*

Gregori de Niça

Oh, Tu més enllà de tot

Com podria anomenar-te amb un altre nom?
Quin himne podria cantar-te
Si cap paraula no t'aconsegueix expressar?
Quin esperit et podrà comprendre
si cap intel·ligència no aconsegueix concebre't?

Només Tu ets inefable: tot el que es pensa neix de tu.
Sols tu ets incognoscible: tot el que es pensa neix de tu.

Tots els éssers et celebren,
Els qui parlen com els qui no parlen.

Tots els éssers et reten homenatge,
Els qui pensen com els qui no pensen.

El desig de tots els éssers i els seu gemec d'infantament s'adreça a Tu.

235

Tot el que existeix us prega.
Tot ésser que sap llegir el teu univers
Entona vers Tu un himne de silenci.

Tot el que roman només en Tu roman.
L'onatge de l'univers es trenca en Tu.
De tots els éssers Tu ets la fi.
Tu ets únic, Tu ets cada un.
Tu no ets ningú.
Tu no ets un ésser tot sol,
Ni ets la suma de tots els éssers.
Tu tens tots els noms.

Com podria anomenar-te a Tu l'únic innombrable?

Quin esperit celeste podrà penetrar el núvol que cobreix el mateix cel?
Oh, Tu més enllà de tot.
Com podria anomenar-te amb un altre nom?
Tingues pietat!

Pregària de **Gregori de Niça**

*Sant **Gregori de Nissa** o Gregorio Niseno (Grec : Άγιος Γρηγόριος Νύσσης; n. Entre 330 i 335 en Cesarea de Capadòcia i † entre 394 i 400 en Nisa, Capadòcia) també conegut com Gregorio Niseno, va ser bisbe de Nissa a Capadòcia al segle IV i teòleg . Venerat com sant a la Església catòlica i en la ortodoxa . També figura en el Calendari de Sants Luterano . Considerat un dels tres Pares Capadocios , va ser germà menor de sant Basili el Gran i santa Macrina la jove , igualment, va ser amic de Gregori Nazianzè, amb qui l'hi sol confondre.*

Xavier Melloni

Els cecs i l'elefant.

El diàleg interreligiós

*Ara el meu cor s'ha convertit
en receptacle de totes les formes religioses:
és prada de gaseles
i claustre de monjos cristians,
temple d'ídols i Kaaba de pelegrins,
Taulas de la Llei i Plecs de l'Alcorà.
Ibn Arabi*

Mai com fins ara no havíem tingut l'oportunitat de posar en contacte la santedat de les religions, i de permetre, així, que cadascuna fecundi, a la seva manera, la Terra. Aquests darrers anys s'ha començat a reflexionar sobre això, i s'han arribat a distingir quatre àmbits d'aquesta mútua fecundació: el de la convivència diària; el de la causa comuna per la pau i la justícia; el de la reflexió teològica, i l'àmbit de l'oració i del silenci compartits.

1. La convivència quotidiana en la pluralitat de les creences

El primer testimoniatge que poden donar les religions en un món crispat com el nostre, en què es recela de les diferències i es sospita del que és "altre", seria el de manifestar-se com a camins de respecte i d'acolliment mutus. Mostrar que l'autèntica experiència religiosa genera la capacitat d'obrir-se al sagrament del germà, com a diferent de mi. *Religió*, doncs, com a impuls de *reiligament* entre els humans, com a capacitació per a estrènyer llaços d'unió entre veïns, amb emigrants d'altres creences nouvinguts, compartint la mateixa escala, portant els fills a les mateixes escoles, gaudint el mateix lleure, els mateixos parcs... Les religions estan cridades a testimoniar que l'autèntica experiència espiritual és un foc purificador i transformador que fa sortir d'un mateix, relativitzant el jo i allò que és meu; que l'experiència de Déu és font de tendresa i d'humanització que fecunda per dintre la convivència humana, donant-li una qualitat insospitada. correspon a les religions mostrar que de l'entranya mateixa de l'experiència religiosa brolla un torrent de tendresa per als més petits i desprotegits, i una consegüent passió per la pau i la justícia.

2. La causa comuna per la pau i la justícia

En un pla més elaborat, les religions estan cridades a promoure conjuntament la pau i la justícia en el món. Les religions haurien de ser profetes, en aquest terreny, en lloc de sentir-se'n alienes, com si la causa dels fills del Cel no fos la mateixa que la causa dels fills de la Terra. Una gran part de la seva credibilitat consisteix a mostrar com el vincle (*religio*) amb l'Absolut és font d'implicació amb l'humà. Més encara, a elles els correspon mostrar que de l'entranya mateixa de l'experiència religiosa brolla un torrent de tendresa per als més petits i desprotegits, i una consegüent passió per la pau i la justícia. En aquest sentit, Paul Ricoeur ha dit que l'Església hauria de donar testimoniatge de la *Lògica de la sobreabundància*, és a dir, mostrar l'opció preferencial pels més desfavorits.

En aquesta causa i testimoniatge comuns, cada religió està cridada a aportar l'especificitat de la seva pròpia santedat, la riquesa de la seva manera de procedir. Així, les religions occidentals contribuiran amb una paraula audaç i profètica, amb els mitjans eficaços propis de la seva cultura, mentre que les religions orientals aportaran la seva serenitat i la seva saviesa. Com a testimoni d'aquestes serenitat i saviesa que hem esmentat, valguin les paraules d'un monjo budista cambotjà:

*“El sofriment del nostre país ha estat pregon.
D'aquest sofriment sorgeix una gran tendresa.
La tendresa posa pau al cor.
Un cor pacífic dona pau a l'ésser humà.
Un ésser pacífic posa pau en una família.
Una família pacífica posa pau en una comunitat.
Una comunitat pacífica posa pau en una nació.
Una nació pacífica posa pau en el món”.*

Aquest text és un preciós exponent del que poden aportar a la causa de la pau i de la justícia, no sols l'Orient, sinó també l'experiència religiosa: propiciar la mirada interior, la reconciliació i la pacificació del cor, com a força i dinamisme per a la reconciliació social. L'encontre d'Assís (1986), convocat pel Papa per a pregar per la pau mundial amb els representants de les grans religions del planeta, va ser un gest inspirat per on continuar avançant. En aquest sentit, les religions estan cridades a promoure amb audàcia causes conjuntes. A tall d'exemple, què bonic seria que, a Espanya i a Europa, els musulmans i els cristians ens ajuntéssim amb més coratge per defensar els drets dels emigrants; i que ho féssim a partir de centres comuns d'acolliment i de pregària. De fet, aquests centres ja existeixen, presències anònimes en subsòls en els quals un es descalça per a entrar-hi i on la Bíblia i l'Alcorà ocupen junts un lloc venerable, a la sala. L'aportació de les religions en el terreny de la pau i de la justícia és mostrar que una acció injusta o violenta no destrueix només la víctima, sinó també l'agressor. Perquè allò propi de l'experiència religiosa és revelar que tots som u en l'U. En darrer terme, l'aportació específica de les religions en el terreny de la pau i de la justícia és mostrar que una acció injusta o violenta no destrueix només la víctima, sinó també l'agressor; que tots ens fem mal quan vivim devorant-nos mútuament, ja que, quan prenem allò material dels altres i ho utilitzem, perdem la nostra ànima, atès que atrofiem la nostra capacitat de ser humans, és a dir, de ser germans.

3. El diàleg teològic

El diàleg teològic és potser el més difícil dels quatre àmbits. És també el més lent; per això, no hauria de considerar-se com el decisiu, per més necessari que sigui. La dificultat radica en la incommensurabilitat dels sistemes religiosos: cada Tradició ha elaborat una constel·lació de termes i significats que formen un tot i que no es poden intercanviar aïlladament, perquè, en treure'ls del seu context, perden el seu significat original.

Ja hem esmentat l'exemple problemàtic dels *avatars*. Posem-ne d'altres: en el Cristianisme, la noció del Déu Personal i de la consciència personal en el moment unitiu és considerat el més sublim i irrenunciable de la Revelació. En les religions orientals, en canvi, aquest aspecte personal de la Divinitat està associat a estadis encara imperfectes de l'experiència mística. Aquesta mútua incomprensió rau en què hi ha subjacents dues concepcions antropològiques diferents: Orient no coneix la noció de *persona*, sinó únicament la del *jo* (*aham*), i aquest *jo* està

associat a tot el món dels desigs, avideses, gelosies, enveges, dominacions i devoracions mútues,... que esdevenen la causa de tots els desordres existents entre els humans. Les religions orientals tracten de superar l'àmbit d'aquest *jo* mesquí que ens fa autocentrats, per assolir un Fons on l'humà i el diví esdevenen u, fent desaparèixer la relació jo-Tu. La noció cristiana de *persona*, en canvi, no es correspon amb aquest *jo* perifèric, a superar per les soteriologies orientals, sinó que fa referència a un Nucli irreductible, fet de consciència i de llibertat, que concebem present tant en el Déu Trinitari – comunió de *Persones*– com en el màxim grau d'unió mística de l'home amb Déu. D'aquí vénen també els equívocs davant un tema com el de la reencarnació: la nostra noció de *persona* està identificada amb un cos i un psiquisme precisos; des d'aquesta concepció, la reencarnació ens sembla una banalització de l'existència històrica concreta i irrepetible de cadascú. A l'Orient, en canvi, el que es cerca és l'alliberament d'allò més fons de l'ésser humà (l'*atman*), que es va purificant mitjançant les diferents “existències”, avançant a través dels diferents *jo* (*aham*) psíquico-somàtics, que només són accidentals.

Allò que, sens dubte, en un primer moment, és causa d'equívocs i de dificultats per al diàleg teològic, pot esdevenir un enriquiment mutu. I, això, en dos sentits: d'una banda, perquè, en confrontar-nos amb altres concepcions antropològiques i teològiques, som estimulats a precisar les nostres formulacions; i, de l'altra, perquè som convidats a relativitzar-les, i això ens ajuda a prendre consciència que no esgoten la totalitat del Misteri, ni del diví ni de l'humà. Caldria aconseguir aquí allò que Raimon Panikkar ha anomenat el "*diàleg dialògic*": un diàleg que va més enllà del "*diàleg dialèctic*", perquè traspasa la lògica basada en la confrontació. Ell mateix ho arriba a qualificar “d'optimisme del cor”. Un diàleg així fa possible una mútua fecundació. D'aquest trobament, tots podem sortir-ne beneficiats: tot cenyint-se a aquest marc, les religions occidentals hi aportaran les nocions de *penediment* i de *perdó*, mentre que les orientals, les nocions d'*ignorància* i d'*il·luminació*; les religions occidentals subratllaran la dimensió personal de Déu, mentre que les orientals accentuaran la seva dimensió oceànica; l'Occident hi aportarà el valor de la Paraula, mentre que l'Orient hi aportarà el Silenci que resta subjacent i embolcalla tota paraula sobre Déu.

Estem cridats, doncs, no sols a fer una teologia “per al” diàleg i “del” diàleg, sinó “en” diàleg. No es tracta tant de proposar una nova teologia, com d'un nou mètode de fer teologia basat en la dimensió oberta, *icònica*, de les paraules i dels conceptes, i en la riquesa calidoscòpica de la multiplicitat de perspectives.

4. L'adoració i el silenci compartits

Mai com avui no havien estat tan a l'abast els textos místics de les diferents Tradicions. Vivim un temps privilegiat per a asseure'ns junts als peus dels grans Mestres i escoltar, a través d'ells, la remor dels Cims. Hi ha confusió, certament, però, tal vegada, mai no hi havia hagut tantes oportunitats per a tanta set i desig de trobar camins que aconduïxin vers aquesta Altra Riba. Cada Tradició està cridada a aportar el millor de la seva saviesa i ajudar a asserenar i il·luminar tants de cors. A tal fi, els creients estem cridats a esdevenir éssers transfigurats, habitants del Silenci i, alhora, germans apassionats pels altres germans. Més enllà dels particularismes confessionals, podem ajudar-nos mútuament a assolir i testimoniar una existència *teòfora*, és a dir, que sigui “portadora de Déu”, que irradii la seva Presència amb la sola presència.

Perquè, més enllà de tota paraula sobre Déu, hi ha el trobament des de Déu i en Déu. Un trobament així té lloc en el Silenci, perquè, quan hi ha experiència de Déu, uns i altres percebem la insuficiència de tota paraula sobre Aquell que, estant en tot, està més enllà de tot. El trobament interreligiós és una ocasió i una invitació a l'experiència mística, on uns i altres compartim una adoració comuna davant l'Ésser del qual tots rebem l'ésser. Tal com

diu Ramakrishna, un místic hindú del segle passat, “¿de què ens serveix discutir sobre l'Oceà infinit de la Divinitat si bevent-ne tan sols una de les seves gotes, ja quedem embriagats?”. Tractem de trobar-nos, per tal de restar en silenci davant d'Ell, i així, embriagats, perdre'ns junts en Ell. Contagiem-nos mútuament la seva Presència i impregnem-nos, junts, d'aquesta santedat de Déu que el manifesti en el món, cadascú amb els trets específics de la seva pròpia Tradició.

Ajudem-nos a trobar les Fonts, la Font, i bavem-ne junts, omplint cadascú la copa de la seva pròpia Tradició, per tal que, repletes totes, puguem abocar-les sobre la Terra, quarterada i resseca, de Déu.

Xavier Melloni

Fragments del Quadern de Cristianisme i Justícia, “Els cecs i l'elefant. El diàleg interreligiós.” Número 97

Dalai Lama

Tant de bo...

Tant de bo sigui en tot moment, ara i per a sempre,
un protector per als que no tenen refugi
un guia per als que s'han extraviat,
un vaixell per als que han de travessar oceans,
un pont per als que han de salvar els rius,
un refugi per als que corren perill,
un fanal per als que no tenen llum,
una salvaguarda per als que pateixen persecució
i un criat per a tots els que passen necessitats.

Dalai Lama

Dalai-lama ("oceà de saviesa" en mongol; de dalai, 'oceà', i lama, 'mestre espiritual') és el títol de l'autoritat suprema del Tibet i un dels títols religiosos més importants del budisme tibetà. El dalai-lama actual, el catorzè de la història, és Tenzin Gyatso. El 1989 va rebre el Premi Nobel de la Pau

XI. Poesia

Agraïment

Hem de ser agraïts a la vida,
a les persones.
Una persona agraïda s'oblida
de si mateixa per atansar-se als altres,
a Déu, tot agraïnt els dons que ha rebut.

Per tot es pot donar gràcies,
fins i tot pel dolor sofert,
malgrat que de bones a primeres
no entenem el perquè d'aquest dolor.

La gratitud fa viure la vida amb ulls
nous: podem mirar el dia ben agraïts.
Agraïts pel sol, per la pluja,
per l'aire que respirem,
pels dons que ens alimenten.

Agraïts, viurem més conscientment:
La gratitud eixampla el cor.
Si mirem agraïts la vida, acceptarem
el nostre passat amb allò que va tenir
de positiu i fins de negatiu,
perquè també les ferides m'han ajudat
a fer-me la persona que sóc.

Qui és l'altre ?

L'altre és aquell que trobes pel camí, aquell que creix al costat teu, treballa, s'alegra o plora al costat teu; aquell que estima o que odia al costat teu, aquell de qui dius "estic tip de veure'l" o "no el puc veure", aquell de qui no dius res, de qui no penses res, perquè passes sense mirar-lo i no l'has vist...

L'altre és aquell a qui has d'unir-te per esdevenir l'home "total", el "germà universal", aquell a qui has d'unir-te per rebre i salvar-te amb tota la Humanitat.

L'altre és aquell amb qui col·labores cada dia per acabar la creació del món.

L'altre és el teu proïsme, aquell que has d'estimar amb tot el teu cor, amb totes les teves forces, amb tota la teva ànima.

L'altre és aquell davant el qual seràs jutjat.

L'altre és aquell que t'engrandeix, és un regal d'amor de Crist.

L'altre és l'enviat del Pare, una proposta d'amor de Crist.

L'altre és aquell pel qual Déu s'expressa, pel qual Déu invita, pel qual Déu enriqueix, pel qual Déu mesura el nostre amor.

L'altre és el teu pa de cada dia, la teva hostia de cada dia.

L'altre viu a la mateixa casa que tu, treballa a la mateixa oficina, agafa el mateix tramvia, seu al costat teu al cinema.

L'altre es diu Jesucrist.

Jesucrist viu a la mateixa casa que tu, treballa a la mateixa oficina, agafa el mateix tramvia, seu al costat teu al cinema...

L'altre!!!

Anònim

Antonio Machado

Señor, me cansa la vida

I
Señor, me cansa la vida,
tengo la garganta ronca
de gritar sobre los mares,
la voz de la mar me asorda.
Señor, me cansa la vida
y el universo me ahoga.
Señor, me dejaste solo,
solo, con el mar a solas.

II
O tú y yo jugando estamos
al escondite, Señor,
o la voz con que te llamo
es tu voz.

III
Por todas partes te busco
sin encontrarte jamás,
y en todas partes te encuentro
sólo por irte a buscar.

245

Tres cantares enviados a Unamuno en 1913

Antonio Machado (Sevilla, 26 de juliol del 1875 - Colliure, Rosselló, 22 de febrer del 1939)
va ser un poeta, escriptor i intel·lectual andalús. Va pertànyer en els seus inicis al moviment literari
del Modernisme, i més tard passà a ser membre de la Generació del 98. Va morir havent fugit a
l'exili, a la Catalunya Nord, després de la derrota del bàndol republicà.

Benjamín González Buelta

Nada que pedirte

Hoy no tengo nada que pedirte,
ni te traigo ninguna queja.
Yo sólo busco un encuentro
desde lo infinito que late en mí.

¡Pobre de mí
si atase tu respuesta
a mi pregunta tan medida,
o a mi lamento tan herido!

¡Pobre de mí
si ya supiese la respuesta!

Tal vez sólo encontraría para mi sed,
mi propia agua reciclada,
el eco de mi monótono decirme,
mi pasado humedecido
por el sudor o por el llanto.

Te necesito
más allá de lo que sé
o de lo que digo de mí mismo.

¡Hoy descubro ya presente,
en el amor con que me atraes,
la pasión con que me buscas!

Benjamín González Buelta, prevere jesuïta, autor del llibre La humildad de Dios.

David Jou

Cant espiritual

Quan em mires sóc més, creixo, existeixo més rotundament
que no pas quan, esvaint-me, em retires Ta mirada:
sigues, doncs, clement:
mira'm, crida'm, fes-me ser en la Teva ment
una plenitud en el Teu amor salvada.

Si em deixes de mirar sóc una estranya opacitat,
esdevinc objecte sense dret ni fonament;
si algú em fereix, la seva crueltat
no crida a defensar-me, no moc a pietat,
i els drets escrits són lletra morta i indiferent.
Però si em mires, la meva sang s'aixeca,
i clama al cel i es torna audaç i acusadora,
i pesa sobre el crim i persegueix, i corseca
el criminal i el còmplice, el neutral a qui no reca
la fam o la tortura o la injustícia envilidora.

Quan no em mires sóc cada vegada menys:
devastadorament mortal, naturalesa pura,
química només els meus fervors, els meus desdenys,
atzar els meus orígens, i els meus dolors, ferrenys,
no són sinó un defecte en una fràgil estructura.
Però si Tu em mires, aquest cos meu s'exalta,
desborda de sentit, exulta, es transfigura,
encara més real en la realitat més alta
del Teu mirar secret, sense que faci falta,
per a ser tant, negar l'ordre de la natura.

T'oblido, de vegades, i la meva ment, subjecta
al treball de cada dia, es dispersa, atrafegada:
la pressa l'arrossega o l'excita algun projecte,
el fracàs la deprimeix o la rendeix l'afecte,
i no sent anhel de Tu ni de Tu se sent mancada.
Però quan Tu em mires, tot queda en qüestió:
s'esberla el meu recer, el meu món tancat esclata
i s'obre, permeable, a una intempèrie de dolor:
de cop esdevinc molts, m'assedega l'horitzó,
i la meva confortable rutina es malbarata.

I em mires, de vegades, i no ho sé: m'estàs mirant
des d'uns altres ulls que els Teus i Tu, immens vertigen,
t'ocultes en un rostre proper i interpel·lant,
en l'infinit de l'Altre, imperatiu i suplicant,

com per posar-me a prova i amagar-me el Teu origen.
I de vegades penso que m'estàs mirant encara
i encara visc l'eufòria de sentir-me ric de Tu,
quan tot d'una descobreixo que no hi ets, i em desempara
sobtadament aquella benignitat tan clara
i la teva absència em deixa angoixat i malsegur.

Quan em mires sóc més, creixo, floreixo, sé que sóc,
existeixo més rotundament,
limito amb Tu i no m'acabo enlloc,
trepitjo terra ferma i em multiplico amb foc,
perquè en ser Teu del tot sóc Jo tan plenament.
¿Sóc, però, si Tu no em mires, si em retires Ta mirada,
si distretament t'oblides o no vols saber de mi?
Què em queda de real, realitat no contemplada?
Seré per sempre més si em mires sols una vegada?
Tingue'm, Déu, en Ta mirada en la meva hora de morir.

David Jou

En un bosc, amb llum de lluna

En la nit, en el bosc, sota el cel estrellat,
m'he sentit unit amb el Tot,
i el Tot era això: nit, bosc, cel,
brisa, humitat, el xerric dels grills,
i no calia res més,
cap Déu, cap transcendència”,
confessen alguns.
Però mai no sabem del tot què és el Tot!:
per tal que hi hagi el bosc, la nit,
el cel estrellat, el vent, els grills,
cal molt més que això:
un ordre matemàtic profundíssim,
una sintonia de constants físiques,
unes ruptures de simetria delicades,
un univers immens, una evolució llarguíssima.
La rotunditat de la immediatesa
és un sentiment inoblidable,
però té poc a veure amb la realitat de les coses,
que venen de molt més lluny,
de molt més enllà, de molta més subtileza,
que la que el sentiment ens permet d'imaginar.
En el fons, la idea de Déu
—en la seva profunditat, puresa i dificultat—
és més propera a la realitat abismal de les coses
que no pas les coses mateixes que veiem
i que tantes vegades se'ns imposen,
tan persuasivament, tan místicament.

“Clar de lluna d'estiu en un bosc amic: quina meravella i quin misteri! Ens sentim immersos en la natura amb una profunditat sorprenent, units amb el nostre entorn amb una intensitat inexpressable. Sembla que no calgui més, que no calgui cap Déu, cap altra realitat que la que ens inunda els sentits i l'emoció. Experiència gairebé mística... Però la física ens diu que perquè tot això existeixi hi ha d'haver molt més: un ordre còsmic subtilíssim, un univers de milers de milions d'anys llum de radi, una sintonia precisa entre constants físiques universals ... Quan te n'adones, et sents part d'una raó que desborda el bosc, la lluna, la galàxia, l'emoció, el sentiment; no goses dir que Déu no pugui ser; raó i emoció conflueixen, intimitat i immensitat ressonen l'una en l'altra i et deixen a les portes de Déu o del desconegut.”

David Jou i Mirabent (Sitges, 1953), és poeta i físic. En la seva poesia ha explorat especialment les temàtiques científica, religiosa i mediterrània, i noves formes poètiques amb un fort component visual, inspirades en formes de la natura

David Jou

Nadal

Alguns diuen que el desembre celebren el solstici;
jo també –la llum m’agrada tant!–,
però enllà d’aquest desfici celebren més encara:
Déu en el món,
Déu adolorit que li diguin el més gran
mentre van matant en el seu nom,
Déu que es fa petit, proper, infant,
ofrena i paradoxa, acompanyament i cant,
lleï de l’univers i solitud desemparada.

Alguns celebren el solstici, jo n’espero un de més gran:
tanta llum dins nostre, menystinguda i eclipsada!
el coratge, la tendresa, l’alegria, l’abraçada,
la bona voluntat, la humanitat pacificada:
aquesta llum, quan brillarà?

La claror que celebrem, com desborda la de l’alba,
la del dia, la del vespre: és Nadal, etern demà!
Déu infant sacseja el món amb una mà petita i balba,
trontollen els poders i tan sols l’Amor se salva,
única claror que sap salvar.

David Jou

(Sitges, 1953), és poeta i físic. En la seva poesia ha explorat especialment les temàtiques científica, religiosa i mediterrània, i noves formes poètiques amb un fort component visual, inspirades en formes de la natura.

David

Jou Pregària per una Església mística, profètica, creativa i rebel

L'Església s'ha d'adaptar al món", diem.

En part sí, en part no. Ha d'escoltar el món, llegir-ne els signes, amarar-se d'humanitat, acollir el dolor del món i mitigar-lo, i obrir-lo a l'horitzó de sentit de què se sent portadora.

Ha de ser refugi i escàndol, paraula i silenci, consol i crítica, claredat de llamp que il·lumina el paisatge i permet orientar-s'hi, i reverberació de tro que perdura llargament després del llamp.

Ha de dir Déu com Déu s'ha dit a si mateix: des del misteri de les coses, la paraula dels profetes, la paradoxa de la creu i l'alegria del banquet, ha de celebrar amb frescor la Raó creadora, salvadora i inspiradora que anomenem Pare, Fill i Esperit Sant.

On el plaer s'acaba, on el diner traeix, on la salut es trenca, on la vida sembla enfonsar-se, allà ha d'estar, acompanyant, consolant, sense interrogar però ajudant a preguntar-se i a aixecar-se, i obrint les hipotètiques respostes que han il·luminat tantes vides al llarg de dos mil anys.

La seva única urgència ha de ser la d'ajudar, en les desolacions del cos i les intempèries de l'ànima; les modes poden ser seguides amb molta més calma i els prestigis poden esperar.

ha de ser mística, perquè la fe en Déu s'hi pugui fer experiència íntima, lliure, personal, profunda, convençuda;

ha de ser profètica, perquè la seva força pugui ser social, oberta, coratjosa, alliberadora, transformadora, constructora de futurs esperançadors;

ha de ser creativa, imaginativa tenir l'audàcia de provar solucions noves, de pensar més a fons, d'explorar més bellesa d'aportar més alegria;

ha de ser rebel, no acomodar-se mai del tot al món: ser sempre pregunta, tensió, fricció, testimoni de resurrecció, i un gran no contra l'abús dels poderosos i la indiferència dels aposentats.

I ha de córrer el risc, si cal, de ser caricaturitzada, denigrada, atacada, derrotada i màrtir, sabent que Déu no s'acaba mai.

Que per Ell i en Ell, si Ell ho vol, així sigui.

David Jou i Mirabent (Sitges, 1953), és poeta i físic. En la seva poesia ha explorat especialment les temàtiques científica, religiosa i mediterrània, i noves formes poètiques amb un fort component visual, inspirades en formes de la natura.

David Jou

Una mare planxa la camisa del seu fill per a una entrevista de feina

El seu futur ja no depèn de mi,
sinó tan sols d'ell i de la sort.
Però li planxo la camisa
com si li dibuixés una aura protectora,
com si a través d'ella la meva presència l'hagués d'acompanyar
sense que ell ho sàpiga,
inspirant-li la resposta justa i el gest adient
-que, ben mirat, no sé quins són.

Elimino les arrugues
com si planxés les ones de les tempestes de la vida,
com si li estigués aplanant els camins del món.
Ell ni se n'adonà, de tot això,
com mai no ens adonem d'allò que trobem fet,
a punt, en ordre, esperant-nos
com si fos natural i no exigís cap esforç.
Però és el que puc fer i el que em plau fer:
somià mentre planxo
-tan pesat, tan avorrit, però de vegades,
com ara,
amb un toc d'amor, d'ansietat i de tendresa
tan intens, que alguna cosa salva-.

David Jou

(Sitges, 1953), és poeta i físic. En la seva poesia ha explorat especialment les temàtiques científica, religiosa i mediterrània, i noves formes poètiques amb un fort component visual, inspirades en formes de la natura.

Eloy Sánchez

La luz

No se puede prever. Sucede siempre cuando menos lo esperas. Puede pasar que vayas por la calle, deprisa, porque se te hace tarde para echar una carta en correos, o que te encuentres en tu casa por la noche, leyendo un libro que no acaba de convencerte; puede acontecer también que sea verano y que te hayas sentado en la terraza de una cafetería, o que sea invierno y llueva y te duelan los huesos; que estés triste o cansado, que tengas treinta años o que tengas sesenta. Resulta imprevisible. Nunca sabes cuándo ni cómo ocurrirá.

Transcurre tu vida igual que ayer, común y cotidiana. “Un día más”, te dices. Y de pronto, se desata una luz poderosísima en tu interior, y dejas de ser el hombre que eras hace solo un momento. El mundo, ahora, es para ti distinto. Se dilata mágicamente el tiempo, como en aquellos días tan largos de la infancia, y respiras al margen de su oscuro fluir y de su daño. Praderas del presente, por las que vagas libre de cuidados y culpas. Una acuidad insólita te habita el ser: todo está claro, todo ocupa su lugar, todo coincide, y tú, sin lucha, lo comprendes.

Tal vez dura un instante el milagro; después las cosas vuelven a ser como eran antes de que esa luz te diera tanta verdad, tanta misericordia. Mas te sientes conforme, limpio, feliz, salvado, lleno de gratitud. Y cantas, cantas.

Eloy Sánchez Rosillo

(Murcia, 24 de juny de 1948), poeta espanyol.

Ernesto Cardenal

Las galaxias cantan la gloria de Dios

Las galaxias cantan la gloria de Dios
y Arturo 20 veces mayor que el sol
y Antares 487 veces más brillante que el sol
Sigma de la Dorada con el brillo de 300.000 soles
y Alfa de Orion que equivale
a 27.000.000 de soles
Aldebarán con su diámetro de 50.000.000 de kms.
Alfa de la Lira a 300.000 años luz
y la nebulosa del Boyero
a 200.000.000 de años luz
anuncian la obra de sus manos

Su lenguaje es un lenguaje sin palabras
(y no es como los slogans de los políticos)
pero no es un lenguaje que no se oiga
Ondas de radio misteriosas emiten las galaxias
el hidrógeno frío de los espacios inter-estelares
está lleno de ondas visuales y de ondas de música
en los vacíos inter-galácticos hay campos magnéticos
que cantan en nuestros radio-telescopios
(y tal vez hay civilizaciones
transmitiendo mensajes
a nuestras antenas de radio)
Son un billón de galaxias en el universo explorable
girando como carruseles
o como trompos de música...

El sol describe su gigantesca órbita
en torno de la constelación del Sagitario
—Es como un esposo que sale de su tálamo
Y va rodeado de sus planetas a 72.000 kms. por hora
hacia las constelaciones de Hércules y de la Lira
(y tarda 150 millones de años en dar la vuelta)
y no se aparta ni un centímetro de su órbita.

La ley del Señor tranquiliza el subconsciente
es perfecta como la ley de la gravedad
sus palabras son como las parábolas de los cometas
sus decretos son los preceptos de las estrellas
que guardan siempre sus sitios
y sus velocidades y sus distancias respectivas
y se cruzan miles de veces en sus rutas
y nunca chocan.

Los juicios del Señor son justos
no como la propaganda
y más valiosos que los dólares
y las acciones comerciales

Guárdame de la soberbia del dinero y del poder político
y estaré libre de todo crimen y del delito grande
Y séante gratas las palabras de mis poemas.
Señor mi Libertador.

Ernesto Cardenal

(Granada, Nicaragua, 20 de gener de 1925) és un clergue i teòleg catòlic, poeta i polític nicaragüenc conegut per la seva activitat respecte a la teologia de l'alliberament.

Fernando Pessoa

De todo quedaron tres cosas:

la certeza de que estaba siempre comenzando,
la certeza de que había que seguir
y la certeza de que sería interrumpido antes de terminar.

Hacer de la interrupción un camino nuevo,
hacer de la caída, un paso de danza,
del miedo, una escalera,
del sueño, un puente,
de la búsqueda,...un encuentro.

Fernando Pessoa

<https://blog.agirregabiria.net/2017/06/de-todo-que-daron-tres-cosas-poema-de.html>

Fernando António Nogueira Pessoa (Lisboa, 13 de juny del 1888 — Lisboa, 30 de novembre del 1935), més conegut com a Fernando Pessoa, va ser un poeta i escriptor portuguès. És considerat un dels més grans poetes de la llengua portuguesa. Es va dedicar al periodisme, la publicitat, el comerç i principalment, a la literatura. En la seva obra de creació, va signar amb diversos noms; es va desdoblar en diverses personalitats, conegudes com a heterònims. Això el va convertir en una figura enigmàtica, l'heteronímia és central en els estudis sobre la seva vida i obra.

Gustavo Adolfo Bécquer

Cuando miro el azul horizonte

perderse a lo lejos,
al través de una gasa de polvo
dorado e inquieto;
me parece posible arrancarme
del mísero suelo
y flotar con la niebla dorada
en átomos leves
cual ella deshecho!

Cuando miro de noche en el fondo
oscuro del cielo
las estrellas temblar como ardientes
pupilas de fuego;
me parece posible a do brillan
subir en un vuelo,
y anegarme en su luz, y con ellas
en lumbre encendido
fundirme en un beso.

257

En el mar en la duda en que bogo
ni aún sé lo que creo;
sin embargo estas ansias me dicen
que yo llevo algo
divino aquí dentro.

***Gustavo Adolfo Domínguez Bastida Insausti de Vargas Bécquer Bausa**, més conegut com a Gustavo Adolfo Bécquer—va adoptar aquest sobrenom seguint els passos del seu germà, el pintor Valeriano Bécquer— (Sevilla, 17 de febrer del 1836 - Madrid, 22 de desembre del 1870), poeta, periodista i narrador espanyol de literatura romàntica. És dels tres poetes en llengua espanyola més influents respecte el camí de la poesia en espanyol.*

Héctor Valenzuela

Solo te puedo acompañar desde mí propio camino

Sin forzar tú paso ni eludir tu destino.
Solo te puedo acompañar
con el distante y cercano apoyo
de mí siliente presencia.
Apoyando tu búsqueda,
acrecentando la ciencia
de tu ser irrepitible,
de tu infinita conciencia.
Solo te puedo acompañar
con la honestidad
de mí búsqueda no concluida,
sin pisar tu camino,
sin suprimir tu esfuerzo
ni abreviar la distancia
de tu propio sendero.
Dejando que tu seas
el único protagonista
de la trama
que brota misteriosa
y multiforme de la fuente inagotable de tu alma.
Sólo te puedo acompañar respetando tu historia.
Por eso nunca seré tu salvador,
ni tu mesías, ni tu estrella,
únicamente un hermano que camina a tu lado,
sin contaminar tu búsqueda con mi retraso.
Te acompaño en la libertad y en el respeto,
queriendo que tú seas tu propio modelo,
tu el artesano que forja el acero de tu espíritu.
No cantaré tu canto.
No borraré tu huella.
Simplemente cuando estés cansado
te ofreceré mi mano, te indicaré tu estrella
y sabrás que camino a tu lado.

Jacint Verdaguer

Caminant

Mig segle fa que pel món
vaig, camina que camina,
per escabrós viarany
vora el gran riu de la vida.
Veig anar i veig venir
les ones rodoladisses:
les que vénen duen flors
i alguna fulla marcida,
mes les ones que se'n van
totes s'enduen ruïnes.
De les que em vénen damunt
quina vindrà per les mies?
Una barca va pel riu
d'una riba a l'altra riba;
fa cara de segador
la barquera que la guia.
Qui es deixa embarcar, mai més
torna a sa terra nadiua,
i es desperta a l'altre món
quan ha feta una dormida.
Barquereta del bon Déu,
no em faces la cara trista:
si tanmateix vens per mi,
embarca'm tot de seguida;
lo desterro se'm fa llarg,
cuita a dur-me a l'altra riba,
que mos ullets tenen son
i el caminar m'afadiga.

del Llibre Al Cel

Jacint Verdaguer

(Folgueroles, Osona, 17 de maig de 1845 - Vil·la Joana, Vallvidrera, Barcelona, 10 de juny de 1902) fou un prevere i destacat poeta en llengua catalana. Verdaguer és una de les grans figures de la Catalunya moderna. Poeta romàntic, adscrit a la generació de la Restauració de 1874, que en el marc de la Renaixença tornà a situar la llengua catalana en la categoria de llengua literària.

Joan Maragall

Cant Espiritual

Si el món ja és tan formós, Senyor, si es mira
amb la pau vostra a dintre de l'ull nostre,
què més ens podeu dar en una altra vida?

Però estic tan gelós dels ulls, i el rostre,
i el cos que m'he donat, Senyor, i el cor
que s'hi mou sempre... i temo tant la mort!

¿Amb quins altres sentits me'l fareu veure
aquest cel blau damunt de les muntanyes,
i el mar immens, i el sol que pertot brilla?
Deu-me en aquests sentits l'eterna pau
i no voldré més cel que aquest cel blau.

Aquell que a cap moment li digué «—Atura't»
sinó al mateix que li digué la mort,
jo no l'entenc, Senyor; jo, que voldria
aturar a tants moments de cada dia
per fé'ls eterns a dintre del meu cor!...
O és que aquest «fer etern» és ja la mort?
Mes llavors, la vida, què seria?
¿Fóra només l'ombra del temps que passa,
i la il·lusió del lluny i de l'a prop,
i el compte de lo molt, i el poc, i el massa,
enganyador, perquè ja tot ho és tot?

Tant se vall! Aquest món, sia com sia,
tan divers, tan extens, tan temporal;
aquesta terra, amb tot lo que s'hi cria,
és ma pàtria, Senyor: i ¿no podria
esser també una pàtria celestial?
Home só i és humana ma mesura
per tot quant puga creure i esperar:
si ma fe i ma esperança aquí s'atura,
me'n fareu una culpa més enllà?
Més enllà veig el cel i les estrelles,
i encara allí voldria esser-hi hom:
si heu fet les coses a mos ulls tan belles,
si heu fet mos ulls i mos sentits per elles,
per què aclucà'ls cercant un altre com?
Si per mi com aquest no n'hi haurà cap!
Ja ho sé que sou, Senyor; pro on sou, qui ho sap?
Tot lo que veig se vos assembla en mi...

Deixeu-me creure, doncs, que sou aquí.
I quan vinga aquella hora de temença
en què s'acluquin aquests ulls humans,
obriu-me'n, Senyor, uns altres de més grans
per contemplar la vostra faç immensa.
Sia'm la mort una major naixença!

Joan Maragall i Gorina (Barcelona, 1860-1911).

Poeta i escriptor modernista. Quart i últim fill i únic noi d'una família de petits industrials tèxtils. Autor de poesies: el cant de la senyera, la vaca cega, pirinenques, l'oda infinita o oda a Espanya i d'articles com la ciutat del perdó o l'església cremada.

Joan Maragall

DEMANEU LA LLUNA!

No sou joves? Doncs demaneu la lluna

Sobretot, demaneu la lluna, amics meus, des d'aquests vostre recinte d'ideal: I no en tingueu cap dubte, la lluna anirà venint. Al principi la gent se riurà de vosaltres; la gent dels corcats tabernacles, la gent d'ulls tèrbols i boca espessa, la gent de la malura o la feblesa, la gent de lo possible, se riuran de vosaltres. Però quina diferència! Quin riure! Un riure trist, un riure buit, un riure impotent... I mentrestant la lluna començarà a acostar-se

Us diran somniadors, us diran beneits, us diran extraviats, i amb llur mà pesada voldran guiar-vos pel camí planer que convé a la llur passa feixuga. Mes vosaltres els direu rient: No; volem la lluna... –I la lluna se us anirà acostant, acostant..

Els rodaran el cap com plens de llàstima, us deshauciaran, us abandonaran dient-vos que no fareu mai res. Doncs cabalment ho fareu tot, perquè, al capdavall, sempre és el jovent qui té raó.

Quan ja ningú pugui negar-vos-la, quan us diguin homes madurs, quan us sembli que el vostre ideal ja és aconseguit... torneu a mirar la lluna i la veureu que és al cel tan lluny com abans, i que ja un altre jovent, rient, la demana.

Joan Maragall i Gorina (Barcelona, 1860-1911).

Poeta i escriptor modernista. Quart i últim fill i únic noi d'una família de petits industrials tèxtils. Autor de poesies: el cant de la senyera, la vaca cega, pirinenques, l'oda infinita o oda a Espanya i d'articles com la ciutat del perdó o l'església cremada.

Joaquín García Roca**Crear en el ser humano común y corriente**

Creo en el ser humano común y corriente,
con burgueses y desahuciados,
mercaderes y cultivadores de flores,
héroes y villanos, putas y doncellas.
No confío en los que se sitúan al lado del bien,
y a los otros al lado del mal,
No confío en los que se sitúan al lado del bien,
y a los otros al lado del mal,
ya que el héroe puede ser también lascivo,
el policía jefe del hampa,
y en el vertedero puede nacer un santo.

Creo en los inductores de procesos largos,
en las respuestas secuenciales,
en el tiempo sostenido,
en la polifonía de la vida,
donde unos siembran y otros cosechan,
ahora cantas y después lloras.
Confío en el carácter germinal
de la acción concreta
y evito a quienes atan
en el siempre o en el nunca jamás.
Porque la esperanza es así.

Creo que hay que desear otra sociedad,
con los desengaños que nos reserva
la que la reemplazará;
no llega la luz y desaparece la oscuridad,
no viene la utopía y desaparece el desencanto,
sino que coexisten en una difícil alquimia.
Confío en los que evitan una injusticia manifiesta
sin preocuparles si existe o no una sociedad justa.
Porque la justicia es así.

Creo, con una fe que no es del todo mía,
en la suma de futuros elegibles,
en la pérdida, que no será irremediable.
Confío en los que están dispuestos
a hallar nuevos caminos
y, si no los encuentran, a inventarlos.

Temo a los acomodados del saber,
a los clérigos censores,
a los poseedores de la virtud,
a los que se colocan en el lado bueno de la frontera.
Porque el espíritu es así.

Creo que venimos a este mundo para ser amasados
por los clamores de los empobrecidos
y por los gritos de los perdedores.
Confío en la desnudez,
en el mesías descalzo
anunciado por pastores y pescadores,
en el encuentro convergente
de las religiones en la era planetaria,
en la comunidad fraterna
con presencia cualificada de la mujer,
en las Iglesias sin poder, sin cardenales ni oropeles.
Porque Dios es así.

Joaquín García Roca

Doctor en sociología i teologia i professor de la Universitat de València. Col·laborador de la Confederació de Càritas Espanyola.

Joventut Obrera Cristiana de França

La fe és un volcà

A vegades està sota terra, aixafada, esperant.
Amb un petit ull obert a la vida, a punt de sorgir.
Un dia, ella esclata, rondina, rugeix.
Té ganes d'escapar-se, d'anar cap a endavant.
Llavors, ella ho canvia tot, desordena: per alguns és l'infern,
per altres el sol.
I després, com la lava d'un volcà, s'estén, cobrint-ho tot, fent
destrosses per on passa.
Però en realitat, són destrosses ?
Diuen que no hi ha millor terra que la terra volcànica.
Digues, quan la fe atrapa algú, ha de deixar traces ?
Els vulcanòlegs han fet investigacions sobre els volcans!
Nosaltres, els creient, no hauríem d'investigar tot el que és
Signe de fe entorn nostre ?

La fe és com un volcà.
De vegades està en estat latent.
Un dia, esclata, rugeix, i això fa alguna cosa dins de la vida !
Algú podria creure que ho destrueix tot perquè ho descomposa tot.
Però, com la lava, s'escampa.
I després, res més, espera.
Un dia, sobre la terra de cendres, un petit brot d'herba retorna
a la vida.
La vida, li somriu, i li diu: "endavant".
Per acabar, dels volcans, n'hi ha de coneguts...
Els volcans que poden compartir la seva fe són reconeguts.
Però n'hi ha molts en estat latent.
I dels joves que tenen fe, n'hi ha molts que diuen ben baix:
"s'espera!"

Joventut Obrera Cristiana de França

Manifest final de campanya 1979

Juan Ramon Jiménez

Yo no soy yo.

Soy este
que va a mi lado sin yo verlo,
que, a veces, voy a ver,
y que, a veces, olvido.
El que calla, sereno, cuando hablo,
el que perdona, dulce, cuando odio,
el que pasea por donde no estoy,
el que quedará en pie cuando yo muera.

Juan Ramón Jiménez

Poeta líric andalús. Moguer, Huelva, 24 de desembre de 1881 - Santurce, Puerto Rico, 29 de maig de 1958. Entrà a la Universitat de Sevilla, però la deixà i es dedicà a escriure. Agregat cultural de la República Espanyola a Washington, des de la fi de la Guerra Civil de 1936-39 residí a l'exili. Un dels màxims exponents del Modernisme castellà, influí profundament les joves generacions de poetes. El 1985 publicà Guerra en España, que aplega originals diversos (poesia i prosa) escrits entre el 1935 i el 1954. Li fou concedit el premi Nobel el 1956.

Luis Espinal

El misterio de la persona

La monotonía externa de las personas nos engaña;
no sabemos cuánta bondad se consume debajo de las cenizas.
Cada persona lleva sus heridas,
su sensibilidad inexpresada,
el vértigo de su soledad.
Hay lágrimas detrás de muchos ojos al parecer risueños.
Aún la persona más vulgar o despreciable encierra su misterio;
si lo descubriésemos la llegaríamos a amar.
Vemos a estas personas que pasan a nuestro lado,
por la calle, ¿qué sentimientos se esconden
detrás de su maquillaje o su urbanidad?
Entre ellos está el héroe, el suicida, el traidor;
pero ¡quién lo iba a pensar!
Cuando lo sepamos será ya demasiado tarde...
Has dejado, Señor, una huella infinita en nosotros;
danos una actitud religiosa ante el misterio de las personas.
Haznos delicados para no profanar el misterio humano.
No queremos encerrar la persona en un concepto o en una fórmula.
Enséñanos a desconfiar de nuestra primera impresión,
recordando que la realidad es más grande que nuestra inteligencia.
Danos un amor que nos permita acercarnos sin tristeza,
a la barrera infranqueable del „tú“ del prójimo.
Ayúdanos a superar el conocimiento y la posesión (que es egoísmo),
para llegar a la comprensión y la entrega (que es amor).
Haznos el milagro, Señor, de que el egoísmo no se nos disfrace de amor.
Y danos la alegría del amor verdadero
que se apoya en la fe a la persona.
Quisiéramos saber darnos en la oscuridad,
creyendo que Tú tienes mil manos humanas extendidas, pidiendo amor.
Que demos aún sin ver los ojos del que recibe,
aún sin sentir el calor de su mano.
Danos la sobriedad de contentarnos
las migajas de intimidad que cada uno
quisiera ofrecernos.
Y enséñanos a darnos antes de que nos lo pidan.

Luis Espinal, sj.

Va néixer el 2 de febrer de 1932 a Sant Fruitós de Bages (comarca del Bages). El 1949 va ingressar a la Companyia de Jesús (al noviciat del Monestir de Veruela, Espanya). Va ser destinat com a missioner a Bolívia, on el coneixien amb l'apel·latiu Lucho. Va desenvolupar molt la seva faceta periodística: va ser

crític cinematogràfic al diari Presència, va produir En carne viva pel canal de televisió estatal, va treballar a la ràdio Fides i va ser director del setmanari Aquí. Tot i això, en la seva missió es va dedicar a lluitar per defensar els Drets Humans, i les seves postures contràries a la dictadura i favorables als moviments miners el van enfrontar amb el govern bolivià. La nit del 21 de març de 1980 va ser segrestat, torturat i brutalment assassinat.

<https://www.cristianismejusticia.net/qui-fou-lluis-espinal>

Màrius Torres

Els noms

*Si el nombre es imagen que sustituye por cuyo es,
¿qué nombre de voz o qué concepto de entendimiento
puede llegar a ser imagen de Dios?*

Fray Luis de León

Tots aquets noms obscurs, resats amb avidesa
pels llavis dels covards, els folls, els moribunds,
en el Nom sense nom de la teva grandesa
com els rius en la mar deuen negar-se junts...

Tan enlaire com ets, Senyor, ¿quin mot podria
empresonar el teu infinit en el seu punt?
Però t'hem de cridar; i al teu davant, un dia,
tot home és un covard, un foll i un moribund.

I encara t'encarnem en presagis i en faules,
i el teu silenci immens profanem amb paraules
que mai no poden ser paraules de tothom.

Si ens fan errar l'orgull, l'amor, la impaciència,
perdona'ns i somriu, arcana providència,
Tu que ens has fet -o Tu que saps el nostre nom!

Màrius Torres

Va nèixer al si d'una família lleidatana benestant, famílies d'intel·lectuals, metges i advocats d'ideologia republicana. Morí als trenta-dos anys i està soterrat al cementiri de Sant Quirze Safaja. Entre molts d'altres, hi ha dos poemes que tradicionalment s'han destacat, d'entre la breu obra de Màrius Torres: Dolç Àngel de la Mort... i La ciutat llunyana. Al costat de Bartomeu Rosselló-Pòrcel o Salvador Espriu, se l'inclou dins la generació del 36.

Pelegrins

No ens aturem als temples on altres pelegrins
arriben al llindar de la teva presència.
No volem la teva ombra; volem la teva essència,
Pare de l'infinit que tots portem a dins.

Ell s'emporti aquests cors que no fan resistència
a buscar-te, invisible com l'aire dels camins.
Perquè sabem qui som, o Terme dels destins,
et sentim sobretot en la nostra impotència.

Sabem que en aquest món no arribarem a Tu.
Però l'ardent impuls de fe que se'ns enduu
més enllà dels altars, els claustres i les aules,

murmura en la nuesa del nostre temple intern
un himne que és un eco del teu silenci etern
-o Tu que ets més enllà de les nostres paraules !

Màrius Torres

Va nèixer al si d'una família lleidatana benestant, famílies d'intel·lectuals, metges i advocats d'ideologia republicana. Morí als trenta-dos anys i està soterrat al cementiri de Sant Quirze Safaja. Entre molts d'altres, hi ha dos poemes que tradicionalment s'han destacat, d'entre la breu obra de Màrius Torres: Dolç Àngel de la Mort... i La ciutat llunyana. Al costat de Bartomeu Rosselló-Pòrcel o Salvador Espriu, se l'inclou dins la generació del 36.

Que sigui la meva ànima, la corda d'un llaüt

per sempre igual i tensa
i que el destí no em pugui arrencar, decebut,
sinó una sola nota, invariable, immensa.
Una nota molt greu i molt constant. Vençut
No sigui mai el clau que tiba i que defensa
la vida pulcritud
de la vibració d'una corda ben tensa.

Sóc tan sovint com una corda fluixa i vençuda
que vibra malament!
Amb ritme feixuc, engavanyat i lent
àtona, corrompuda,
corda desafinada, la meva ànima ment.
Quants cops l'hauria volgut muda
per no sentir la música falsa del seu accent!

Senyor, ¿Tu no voldries
reblar les torques dels meus extrems afeblits
perquè mai no s'afluixin les meves melodies?
Jo vull ésser constant en els plors i en els crits,
i cantar sempre igual, ignorant les follies,
els delers, els neguits,
el corb que sobrevola l'estepa dels meus dies...
Jo vull ésser com tu, o corda que diries
que sempre et polsen uns mateixos dits.

Màrius Torres

Va nèixer al si d'una família lleidatana benestant, famílies d'intel·lectuals, metges i advocats d'ideologia republicana. Morí als trenta-dos anys i està soterrat al cementiri de Sant Quirze Safaja. Entre molts d'altres, hi ha dos poemes que tradicionalment s'han destacat, d'entre la breu obra de Màrius Torres: Dolç Àngel de la Mort... i La ciutat llunyana. Al costat de Bartomeu Rosselló-Pòrcel o Salvador Espriu, se l'inclou dins la generació del 36.

Miquel Martí i Pol

Ara us preguem, Senyor Déu, pel silenci

pel silenci grisenc de les hores feixugues
i pel silenci verd dels camps de primavera.
Perquè estimar la quietud és com
estimar el fonament de la vostra doctrina,
de Vós mateix que sou silenci que fecunda
la nostra inquietud.

Preguem perquè no ens manqui cap jorn la vostra veu
tramesa en la més pura absència de paraules.

Hem après d'estimar-vos, Senyor Déu, en el punt
més intens de la nostra fecunditat primera.
Hem après d'estimar-vos amb els ulls i amb les mans,
com estimem les coses que heu creat per nosaltres,
els objectes molt íntims
i la veu dels absents
tan lligats a la nostra desfeta quotidiana.

Senyor Déu, conserveu-nos el do d'aquest silenci
que ens abassega i llença cap a l'espai innúmer,
i fecundeu la nostra quietud amb el doll
sempre pur, sempre nou de les vostres paraules.

Miquel Martí i Pol

(Roda de Ter, Osona, 19 de març de 1929 – Vic, Osona, 11 de novembre de 2003) fou un poeta, escriptor i traductor català, un dels més populars del segle XX. És l'autor d'un dels llibres poètics més venuts de la literatura catalana, Estimada Marta (1978).

Els seus poemes parlen de la vida interior, de la lluita contra un sistema que considera injust i de la batalla contra la malaltia que l'acompanyaria durant més de trenta anys, l'esclerosi múltiple.

Pedro Salinas

La voz a ti debida

Qué alegría, vivir
sintiéndose vivido.
Rendirse
a la gran certidumbre, oscuramente,
de que otro ser, fuera de mí, muy lejos,
me está viviendo.
Que cuando los espejos, los espías,
azogues, almas cortas, aseguran
que estoy aquí, yo, inmóvil,
con los ojos cerrados y los labios,
negándome al amor
de la luz, de la flor y de los nombres,
la verdad trasvisible es que camino
sin mis pasos, con otros,
allá lejos, y allí
estoy besando flores, luces, hablo.
Que hay otro ser por el que miro el mundo
porque me está queriendo con sus ojos.
Que hay otra voz con la que digo cosas
no sospechadas por mi gran silencio;
y es que también me quiere con su voz.
La vida —¡qué transporte ya!—, ignorancia
de lo que son mis actos, que ella hace,
en que ella vive, doble, suya y mía.
Y cuando ella me hable
de un cielo oscuro, de un paisaje blanco,
recordaré
estrellas que no vi, que ella miraba,
y nieve que nevaba allá en su cielo.
Con la extraña delicia de acordarse
de haber tocado lo que no toqué
sino con esas manos que no alcanzo
a coger con las mías, tan distantes.
Y todo enajenado podrá el cuerpo
descansar quieto, muerto ya. Morirse
en la alta confianza
de que este vivir mío no era sólo
mi vivir: era el nuestro. Y que me vive
otro ser por detrás de la no muerte

Pedro Salinas

(Madrid, 27 de novembre de 1891 - Boston, Estats Units, 4 de desembre de 1951) fou un escriptor espanyol, membre de la generació del 27, conegut per la seva poesia i els seus assajos.

Rainer Maria Rilke

Tardor

Les fulles , cauen des de lluny
com marcint-se en els jardins del cel distant:
cauen en un gest de negació.

I a les nits hi cau la terra pesada
des de tots els estels en la solitud.

Tots nosaltres caiem. Aquesta mà cau.
I mira als altres: a tots per igual.

Però hi ha Un (U) que aquest caure acull
amb infinita suavitat entre les Seves Mans.

Rainer Maria Rilke

(Praga, Imperi austrohongarès, 4 de desembre de 1875 - Valmont, Suïssa, 29 de desembre de 1926) és un reconegut poeta austríac en llengua alemanya del segle XX. Va crear imatges persistents que tendeixen a centrar-se en els problemes del cristianisme en una època de descreença, solitud i profunda angoixa.

Ramon Llull

Llibre d'Amic e Amat

...

Digueren a l'amic:

- On vas?
- Venc de mon amat.
- On véns?
- Vaig a mon amat.
- Quan tornaràs?
- Estaré ab mon amat.
- Quant estaràs ab ton amat?
- Aitant de temps con seran en ell los meus pensaments.

...

Ramon Lull

(Palma, Mallorca, 1232 - Tunis, Tunísia, 1316) Escriptor, filòsof, místic, teòleg, professor i missioner mallorquí del segle XIII. És conegut per la seva extensa obra escrita, redactada en català, occità, llatí i àrab. Destaca per la seva producció literària en llengua catalana i és considerat el primer autor a fer servir una llengua vulgar per escriure obres científiques.

Sabine Naegel

Senyor, beneeix les meves mans

perquè siguin delicades,
i sàpiguen agafar sense apretar,
donar sense calcular
i tinguin força per beneir i consolar..
Senyor, beneeix els meus ulls
perquè vegin la necessitat,
perquè no s'enlluernin amb falses llums,
i que la meva mirada sigui clara, neta
i acollidora.
Senyor, beneeix les meves oïdes;
perquè estiguin atentes a la teva veu,
i sentin clarament
el crit dels afligits;
a la crida dels qui necessiten ser escoltats.

Senyor beneeix la meva boca
perquè doni testimoni teu
i no fereixi als qui m'escolten,
que sols pronuncii paraules de consol
i sàpiga encomanar somriures.

Senyor beneeix el meu cor
perquè sigui temple del teu Esperit
i pugui donar caliu i refugi;
que sigui generós en perdonar i comprendre
i que sàpiga compartir dolor i alegria
amb un gran amor .

Déu meu, pots disposar de mi,
amb el que sóc i amb el que tinc.

Salvador Espriu

Prec de Nadal

Mira com vinc per la nit
del meu poble, del món, sense cants,
ni ja somnis, ben buides les mans:
et porto sols el meu gran crit.

Infant que dorms, no l'has sentit?
Desperta amb mi, guia'm la por
de caminant, aquest dolor
d'uns ulls de cec dintre la nit.

Salvador Espriu i Castelló (Santa Coloma de Farners, 10 de juliol de 1913 - Barcelona, 22 de febrer de 1985) fou un poeta, dramaturg i novel·lista català, considerat un dels renovadors, juntament amb Josep Pla i Josep Maria de Sagarra, de la prosa catalana de les fórmules noucentistes.

Salvador Espriu

Pregària.

Si et criden a guiar
un breu moment
del mil·lenari pas
de les generacions,
aparta l'or,
la son i el nom.

També la inflor buida dels mots,
la vergonya del ventre
i els honors.
Imposaràs la veritat
fins a la mort,
sense l'ajut
de cap consol.
No esperis mai
deixar record,
car ets tan sols
el més humil
dels servidors.

El desvalgut
i el qui sofreix
per sempre són
els teus únics senyors.

Excepte Déu,
que t'ha posat
dessota els peus de tots.

La pell de brau. XXIV

Salvador Espriu: (Santa Coloma de Farners, 10 de juliol de 1913 - Barcelona, 22 de febrer de 1985) fou un poeta, dramaturg i novel·lista català, considerat un dels renovadors, juntament amb Josep Pla i Josep Maria de Sagarra, de la prosa catalana de les fórmules noucentistes.

Conte africà

En una certa tribu de l'Àfrica, quan una dona sap que està embarassada, s'endinsa a la selva amb altres dones del poblat i juntes resen i mediten fins que troben la cançó del nen.

Saben que cada ànima té la seva pròpia vibració que expressa la seva particularitat, la seva unitat i el seu destí. Les dones troben la cançó, l'entonen i la canten en veu alta. Després, tornen a la tribu i els l'ensenyen a tots els altres.

Quan neix el nen, la comunitat es reuneix i li canten la seva cançó.

Després, quan el nen comença la seva educació, el poble es reuneix i li canta la seva cançó.

Quan el nen s'inicia com a adult, una altra vegada es reuneixen tots i l'hi canten. Quan arriba el moment del seu casament, la persona escolta la seva cançó en la veu del seu poble.

Finalment, quan l'ànima és a punt d'anar-se'n d'aquest món, la família i els amics s'apropen al seu llit i, tal com ho van fer quan va néixer, li canten la seva cançó per acompanyar-lo en el seu viatge.

En aquesta tribu, hi ha una ocasió més en què els del poble canten la cançó.

Si en algun moment de la seva vida la persona comet un crim o un acte social aberrant, se'l porta al centre del poblat i tota la gent forma un cercle al seu voltant. Aleshores... li canten la seva cançó

La tribu sap que la correcció per a les conductes antisocials no és el càstig, sinó l'amor i el record de la seva veritable identitat. Quan reconeixem la nostra pròpia cançó, ja no tenim desitjos ni necessitat de fer res que pugui fer mal als altres.

Els teus amics coneixen la teva cançó, i te la canten quan l'has oblidat. Aquells que t'estimen no poden ser enganyats pels errors que comets o les fosques imatges que de vegades mostres als altres. Ells recorden la teva bellesa quan et sents lleig, la teva totalitat quan estàs trencat, la teva innocència quan et sents culpable, el teu objectiu quan et sents confós.

Tolba Phanem l'any 2007.

L'ànguila i la gallina

Hi havia una vegada un granger que, mentre caminava pel bosc, va trobar un aguiló malferit. El va portar a casa, el va guarir i el va posar al seu corral, on aviat va aprendre a menjar el mateix menjar que les gallines i a comportar-se com elles.

Un dia, un naturalista que passava per allà li va preguntar al granger: "Per què aquesta àguila, el rei de totes les aus i ocells, roman tancada al corral amb les gallines?"

El granger va contestar: "Me la vaig trobar malferida al bosc, i com la vaig deixar allà amb les gallines mai ha après a volar. Es comporta com elles i, per tant, ja no és una àguila.

El naturalista va dir: "Em sembla un gest molt bonic per part teva haver-la recollit i guarit. Li has donat l'oportunitat de sobreviure, li has proporcionat la companyia i la calor de les gallines del teu corral. No obstant això, el seu cor és d'àguila i amb tota seguretat, se li pot ensenyar a volar. Vols que ho intentem?"

-No Entenc el que em dius. Si hagués volgut volar, ho hagués fet. Jo no li ho he impedit -va dir el granger-

-És veritat, -va respondre el naturalista- tu no li ho has impedit però li vas ensenyar a comportar-se com les gallines, per això no vola. ¿I si li ensenyéssim a volar com les àguiles?

281

-Per Què insisteixes tant? -va dir el granger- Mira, es comporta com les gallines i ja no és una àguila. Que hi farem! Hi ha coses que no es poden canviar, va afegir.

El naturalista va insistir:

-És veritat que en aquests últims mesos s'està comportant com les gallines, però el seu cor és d'àguila i ha de volar. Em deixes que ho intenti?

-Està bé -va dir el granger-.

Al dia següent, el naturalista va treure l'aguiló del corral, el va agafar suaument en braços i el va portar fins a una lloma propera. Li va dir: "Tu pertanys al cel, no a la terra. Obre les teves ales i vola. Pots fer-ho".

Aquestes persuasives paraules no van convèncer l'aguiló. Estava confús i al veure des de la lloma als pollastres menjant se'n va anar donant salts a reunir-se amb ells.

El granger que el va veure li va dir al naturalista: "Ja t'ho vaig dir, és una gallina" però l'home va insistir: "No, és una àguila i sempre serà una àguila".

Sense desanimar-se, al dia següent, el naturalista va dur l'aguiló a la teulada de la granja i el va animar dient-li: "Ets un àguila. Obre les teves ales i vola. Pots fer-ho".

L'aguiló va tenir por de nou. Mai ho havia contemplat el món des d'aquella alçada. Tremolant, va mirar al naturalista i va saltar una vegada més cap al corral.

El pagès va somriure i va insistir: "Ja t'ho vaig dir, s'ha convertit en una simple gallina"

No, va respondre fermament el naturalista: "És àguila i el seu cor sempre serà el d'un àguila. Demà la faré volar "

Al dia següent, el naturalista i el granger es van aixecar molt d'hora. Van agafar l'àguila i la van portar fins a dalt de la muntanya. Quan van arribar, el sol estava sortint per darrere dels alts pics.

Lavors, el naturalista va aixecar l'àguila cap amunt i li va ordenar: "Àguila, ja que tu que ets una àguila, ja que tu pertanys al cel i no a la terra, obre les teves ales i vola"

L'àguila va mirar al seu voltant tremolant, com si experimentés la seva nova vida, però no va volar. Llavors, el naturalista la va agafar fermament en direcció al sol perquè els seus ulls es poguessin omplir de claredat i contemplessin l'infinit de l'horitzó.

Lavors va ser quan ella va obrir les seves potents ales, es va erguir sobirana sobre si mateixa i va començar a volar cap amunt. I va volar i volar fins que els dos homes la van perdre de vista. Mai més va tornar.

Conte procedent de Ghana que segons es diu era explicat per l'educador James Aggrey a principis del segle XX en el convuls període de la descolonització del continent africà. Posteriorment, ha estat usat amb una finalitat molt similar pel teòleg brasiler Leonardo Boff.

El peix gran i el peix petit

Un peix petit li pregunta a un peix més gran:

On és l'oceà ?, perquè aquí no hi ha més que aigua...

Va respondre el peix gran, una mica contrariat per aquesta pregunta estranya:

L'oceà ? ! doncs és això l'oceà !

El peix petit el va mirar amb displicència ... i va marxar per seguir buscant.

Halil Bárcena

(Institut Sufí de Barcelona)

La carreta buida

L'Alexandra caminava amb el seu pare quan, de sobte, es va aturar en un revolt del camí.

Després d'un breu silenci li va preguntar:

- A més del cant dels ocells, Alexandra, què sents ?

La nena molt quieta, va parar l'orella, i després va respondre:

- Sento el soroll d'una carreta que s'acosta.
- Molt bé - va respondre el pare- Tens tota la raó. S'acosta una carreta buida.

L'Alexandra, sorpresa, va demanar al seu pare:

- I tu com ho saps que la carreta és buida, si encara no l'has vista?

Aleshores, el pare va respondre:

-És molt fàcil saber quan una carreta és buida pel soroll. Com més buida va, més fressa fa.

L'Alexandra va créixer i es va fer gran, i sempre que veia una persona interrompent una conversa, o parlant d'ella mateixa de manera inoportuna o violenta, o presumint de les seves propietats, li feia la impressió d'escoltar la veu del seu pare dient-li:

“Com més buida és la carreta, més soroll fa”

L'ocell es viu o mort ?

Fa molt de temps a l'Índia un jove es va acostar a un grup de gent que escoltava els ensenyaments d'un guru molt famós. El jove portava un ocell viu a les mans i va dir al guru:

– Home savi, tu que ho saps tot, digues- me: l'ocell que tinc a les mans, és viu o mort?

El jove pensava a dins seu: «Si diu que és mort, obriré les mans i mostraré davant de tothom que el guru s'ha equivocat.

I si diu que és viu, l'esclafaré i obriré les mans per mostrar-li també que s'ha equivocat».

El guru va fer un silenci i va respondre:

– Busca en el teu interior. L'ocell està com tu desitgis que estigui.

Mestres o picapedrers?

En algun punt incert del *Camino de Santiago*, en què un pelegrí curios s'atura per interessar-se per la feina que fa un pobre picapedrer, que sua sota un sol de justícia amb el gest contret pel patiment:

«Què feu, bon home?».

L'altre fa un esbufec i li respon amb un sec: «Que no ho veieu, que sóc un desgraciat que pica pedra de sol a sol?».

Al cap d'una estona, camí enllà el pelegrí es troba un segon picapedrer amb la mateixa actitud esforçada, clavant cops de mall:

«Què feu, bon home?». Aquest cop la resposta és d'allò més realista: «Em guanyo el pa amb la suor del meu front».

Segueix caminant i encara topa amb un tercer picapedrer encorbat damunt un munt de pedres:

«I vós, a què us dediqueu?».

L'home aixeca la mirada, s'eixuga el front i, amb un ample somriure que li il·lumina la cara, assenyala la construcció que ja és a tocar mentre diu:

«Que no ho veieu? Faig la catedral!».

Qui sóc jo

Una dona agonitzava. De sobte, va tenir la sensació que era duta al cel i presentada davant el Tribunal.

“Qui ets?” digués una Ven.

“Sóc la dona del batlle”, respongué ella.

“T’he preguntat qui ets, no amb qui ets casada.”

“Sóc la mare de quatre fills.”

“T’he preguntat qui ets, no quants fills tens.”

“Sóc una mestra d’escola.”

“T’he preguntat qui ets tu, no quina és la teva professió.”

I així successivament. Digués el que digués, no semblava trobar la resposta satisfactòria a la pregunta: *“Qui ets?”*

“Sóc una cristiana”

“T’he preguntat qui ets, no quina és la teva religió.”

“Sóc una persona que anava cada dia a l’església i ajudava els pobres i necessitats.”

“T’he preguntat qui ets, no què feies.”

Anònim

Reflexió sobre l'interès pels altres

S'explica d'una home que treballava en una planta de congelats de peix. Un dia a punt d'acabar la jornada laboral, entrà en una de les cambres frigorífiques per inspeccionar alguna cosa. La porta es va tancar amb la palanca de seguretat bloquejada i es va quedar atrapat dintre la cambra. Donava forts cops a la porta, comença a cridar, però ningú el sentia. La majoria dels treballadors ja havien marxat cap a casa i era queasi impossible que ningú el pogués sentir a causa del guix de la porta.

Portava ja hores dintre de la cambra frigorífica; la seva mort era imminent. De sobte, però, s'obrí la porta. El guarda de seguretat entrà i el va rescatar.

Preguntaren al guarda com se li havia corregut obrir aquella porta, cosa que no forma part del seu treball rutinari. S'explica així.

Porto 20 anys treballant en aquesta empresa. Centenars de treballadors entren a la planta cada dia, però ell es l'únic que em saluda al matí i s'acomiada de mi a la tarda. La resta de treballadors em tracten com si fos invisible. Avui al matí, en entrar, m'ha dir "hola, com estàs?", però, al captard, encara no havia sentit que en digués "fins demà". Jo m'espero cada dia el "bon dia", "adeu" o "fins demà" d'aquest home. Sabent que encara no se n'havia acomiadat i ja era molt tard, he pensat que havia d'estar en algun lloc de l'edifici. Ès per aixó que m'he posat a cercar-lo fins que l'he trobat.

- Es rep en la mesura que es dóna.
- L'amistat ès un tresor que s'ha de compartir.
- Quan hi ha interès generós per les persones una mà ajuda a l'altra.
- ...

Un tallista de fusta

Un tallista de fusta anomenat Xing acabava de fer un jou de campana, i tothom que s'ho mirava en quedava meravellat, perquè semblava ben bé obra d'esperits. Quan el duc de Lu el va veure li preguntà:

- ¿Quina mena de geni és el teu que és capaç de fer una cosa així ?

I el tallista li va respondre:

- Senyor, no sóc més que un treballador. No sóc pas un geni. Però us diré una cosa: quan he de fer un jou de campana, abans m'estic tres dies meditant per tal d'assossegar la ment. Passats aquests dies, ja no penso en recompenses ni en remuneracions. Si medito durant cinc dies, ja no em preocupen els elogis ni les crítiques, la destresa o la inèpcia. Quan he meditat durant set dies, arribo a oblidar-me dels membres del cos i fins i tot del propi jo; perdo la consciència de tot el que m'envolta. Només em quedar la perícia. Aleshores vaig al bosc i examino cada arbre, fins que en trobo un en el qual copso tota la perfecció del jou de la campana. De seguida, les mans es posen a treballar. Com que he deixat de banda el meu jo, la natura es troba amb la natura en l'obra que es realitza a través de mi. Sens dubte, aquesta és la raó per la qual tothom diu que el producte final és obra d'esperits.

Nota: Aquest no – actuar (wu-wei) porta a una acció més pura que no neix de la voluntat ni violenta la realitat sinó que busca integrar-s'hi.

Una tassa de te

Nan-in, un mestre japonès durant la era Meiji (1862-1912), va rebre a un professor d'universitat que va venir a preguntar sobre el Zen.

Nan-in va servir el te. Va omplir totalment la tassa del visitant, i no va parar de posar te.

El professor va observar el vessament fins que no va poder contenir-se. “Ja està plena. No n’hi entrarà més!”

“Com aquesta tassa,” va dir Nan-in, “ets ple de les teves pròpies opinions y especulacions. Com puc mostrar-te Zen a menys que buidis primer la teva tassa?”

Bibliografia de comptes

- **Els millors contes zen.** Brunel, H. Ed. La Campana, 2004.
El Zen és la forma de budisme que més ha interessat a Occident. És una actitud davant el món que ajuda al coneixement personal. El Zen utilitza un recurs sorprenent: el conte. El conte zen no renuncia a res: la rialla, l'absurd, la provocació, la brutalitat, però també la tendresa, la compassió, el meravellós, la poesia, el silenci. Les històries del mirall màgic, del dragó Gobuki, del lladre i el monjo, de la dona de glaç i tantes altres són plenes de gràcia, de sorpreses i ens obren la porta a un món fresc i meravellós... que és el de saber viure la vida a cada instant
- **Contes.** Editorial petit fragmenta.
http://www.fragmenta.cat/ca/petit-fragmenta_429198
“La col·lecció **Petit Fragmenta** s'adreça al públic infantil amb el mateix rigor i cura de les altres col·leccions de l'editorial. Un bon llibre per als adults perquè és capaç d'emocionar, transformar, interpel·lar. Volen acompanyar els pares i educadors en el cultiu de la saviesa, la interioritat i la qualitat humana en els més petits. Una selecció rigorosa dels textos (contemporanis o de les diferents tradicions de la humanitat), un llenguatge ric, unes il·lustracions càlides, un paper rugós i una coberta atractiva conflueixen per fer de cada llibre un objecte especial, únic, font d'experiències i de saviesa. Aquesta col·lecció té continuïtat a AKIARA books.
- **Contes i textos per a la pregària i la reflexió 1 i 2.** Fundació Pere Tarres
www.peretarres.org.
Materials per a l'animació de la fe als centres d'esplai. Material elaborat pel Moviment de Centres d'Esplai Cristians Catalans de la Fundació Pere Tarrés el desembre de 2015.
- **La sabiduría de los cuentos.** Ediciones Obelisco. Alejandro Jodorowsky
Recull d'històries orientals i suffis, jueves, hindús, xines, taoistes i budistes.

XIII. Llibres de pregàries

L'Evangelí llegit des de Càritas

Pere Fradera Marcet
Publicacions de l'Abadia de Montserrat

- **Poemes i textos místics i espirituals**
Grup Interreligiós de Vic – Casal Claret
Setembre de 2015
<http://dialeginterreligiósvicblogspot.com.es>
- **La pregària de la granota**
Anthony de Mello sj.
Editorial Claret
- **El cant de l'ocell**
Anthony de Mello, sj.
Editorial Claret
- **Pregàries**
Michel Quoist
Editorial Claret
- **Pren-te temps IX**
Pregàries i material per a la reflexió
Fundació Pere Tarrés
Editorial Claret
- **L'Evangelí de cada dia**

WEBGRAFIA:

<http://www.abcat.cat/>

L'Associació Bíblica de Catalunya és interconfessional, ja que aplega tots els cristians de la nostra àrea lingüística que volen ser servidors de la Paraula. L'Associació Bíblica de Catalunya és l'òrgan col·legial de la Conferència Episcopal Tarraconense de l'apostolat bíblic en les seves diverses manifestacions i possibilitats. A la web hi ha documents, publicacions i informacions de jornades i esdeveniments.

Associació Bíblica de Catalunya

<https://www.cristianismejusticia.net/>

Cristianisme i Justícia és un Centre d'Estudis dedicat a la reflexió social i teològica. Va ser creat el 1981, promogut pels jesuïtes de Catalunya, com a resposta a la tasca prioritària “del servei de la fe i la promoció de la justícia”. Agrupa un equip interdisciplinari format per més de 80 professors/es de ciències socials i de teologia, i de professionals i experts que estan en contacte directe amb les realitats socials. L'objectiu és l'anàlisi amb rigor, la denúncia des del compromís i la proposta d'alternatives per contribuir a la transformació d'aquelles realitats generadores d'injustícies, per avançar cap a un món més humà i més just, i una Església més al servei dels pobres en col·laboració amb altres persones i entitats amb objectius semblants. Un portal de notícies, vídeos, publicacions i propostes de formació.

www.pregaria.cat

És un espai web de recursos de pregària en català al servei de persones, grups, parròquies o moviments que busquin aprofundir en la seva vida de fe. S'hi ofereixen recursos diversos perquè cadascú hi pugui trobar allò que més l'ajudi en el seu moment present o que més pugui ajudar d'altres. *Jesuïtes de Catalunya*

<http://www.casalclaret.org/ca/2014/08/03/textos-i-poemes-mistics/>

El Grup de Diàleg Interreligió de Vic – format per amigues i amics budistes, cristians, hindús, musulmans i sikhs – fa ja uns anys que va fent un camí molt senzill de trobades, de compartir, de petites reflexions, d'algunes pregàries conjuntes i d'altres accions en el dia a dia i en el contacte i l'amistat comuns. sense perdre l'àmbit de senzillesa i sense cap pretensió, aquest recull de textos místics i espirituals de les nostres tradicions..

Casal Claret de Vic

<https://parroquiadecentelles.cat/pregaries/>

Recull de pregàries publicades a Evangelí i Vida i recollides en el núm. 121-122 d'aquesta publicació..

Parròquia de Centelles.

<http://www.prentetemps.cat/p/enllacos.html>

Un blog per compartir idees, textos, fotos i altres materials que en ajuden a “prendre temps” per a reflexionar, pregar i ser més feliços.

<file:///D:/Grup%20de%20treball%20espiritualitat/Dossier%20pregàries%20Càritas.%20Grup%20espiritualitat/Llibret%20pregàries%20Fundació%20Pere%20Tarrés.pdf>

Pregàries de la *Fundació Pere Tarrés*/1

<file:///D:/Grup%20de%20treball%20espiritualitat/Dossier%20pregàries%20Càritas.%20Grup%20espiritualitat/Textos%20per%20a%20la%20pregària%20i%20la%20reflexió.%20Pere%20tarrés.pdf>

Contes i textos per a la pregària i la reflexió/2

Fundació Pere Tarrés

https://www.cristianismeijusticia.net/sites/default/files/pdf/eict2_0.pdf

Mètodes de pregària que Ignasi de Loiola proposa en els Exercicis Espirituals i un recull d'algunes pregàries literals.

Pere Borràs, sj

<http://www.monestirsantbenetmontserrat.com/regina/pregariescat.html>

Moments de pregària. Pregàries per la pau. Power points per la pau. Reflexions.

Monestir de Sant Benet de Montserrat.

295

<http://www.servicioskoinonia.org/>

Teología Hoy és un portal llatinoamericà dedicat a la reflexió i la construcció d'una nova narrativa religiosa basada en els valors judeocristians. Teòlegs laics i pensadors d'àmbits religiosos i filosòfics de diverses cultures, es reuneixen en aquest espai per dialogar entorn dels signes dels temps.

<http://antigawebdepastoral.salesians.cat/nou6.php?visualitza=&pregaries>

Materials, simples o elaborats, per al dia a dia de la pastoral en els diferents àmbits i en la vida dels equips: pregàries, contes, cançons, imatges i vídeos.

Salesians de Catalunya

<http://www.servicioskoinonia.org/Casaldaliga/>

Recull de textos, pregàries, articles i circulars de Pere Casaldàliga

<https://www.catalunyareligio.cat/ca>

És una iniciativa de la Fundació Catalunya Religió. Hi ha una secció de notícies d'actualitat, temàtica (laïcat, joves, pensament, política...) i institucions religioses.

Catalunya religió

<https://www.cpl.es/>

Publicació de diverses col·leccions: *Biblioteca Litúrgica*, textos d'estudi monogràfic sobre qüestions litúrgiques; *Dossiers CPL*, recopilació d'orientacions teòriques i pràctiques per a les celebracions; *Celebrar* llibres senzills amb textos i orientacions per a l'oració i per a la celebració; *Quaderns Phase*, textos bàsics de referència litúrgica en la història del cristianisme; *Emaús*, per a la divulgació de la litúrgia, la formació i la vida cristiana en general, i *Sants i Santes*, una sèrie de vides d'homes i dones especialment significatius en la seva fe.

Centre de Pastoral Litúrgica

<http://www.catalunyacristiana.cat/>

Catalunya Cristiana és un setmanari popular d'informació i de cultura religiosa, editat en català i castellà, fundat el 1979. Té un tiratge de 6.000 exemplars setmanals i la seva difusió inclou preferentment l'àmbit català i espanyol tot i que també arriba arreu del món a través dels missioners. Una de les millores més substancials que s'han afegit a la publicació és l'adaptació a l'auge de les noves tecnologies. Catalunya Cristiana ofereix la possibilitat de consultar l'edició setmanal en versió digital a la seva pàgina web www.catalunyacristiana.cat. També és present a les xarxes social com Facebook i Twitter.

Catalunya cristiana

<http://www.radioestel.com/>

Ràdio Estel és una emissora de ràdio en català inaugurada el 28 d'octubre de 1994 per l'Arquebisbat de Barcelona a través de la Fundació Missatge Humà i Cristià. La programació inclou espais religiosos i d'actualitat eclesiàstica amb continguts generalistes d'informació general, cultura i música.

Ràdio estel

<http://www.tarraconense.cat/>

Portal de notícies, documentació, fulls diocesans, publicacions interdiocesanes de la *Conferència Episcopal Tarraconense*

<https://www.ccebudistes.org/poemes-ii-jornada-budisme-catalunya/>

La coordinadora d'entitats budistes de Catalunya neix l'any 2007 en resposta a la necessitat de coordinar i crear sinèrgies entre les entitats i centres budistes de Catalunya i les Illes Balears amb la voluntat de presentar i representar el budisme en la societat on, des de fa més de trenta anys, ha anat arrelant. A la web es poden trobar notícies, textos, recull de premsa, esdeveniments, llibres i referències d'altres web

Coordinadora catalana d'entitats budistes

<http://instituto-sufi.blogspot.com/2014/>

El 'Institut d'Estudis Sufis' de Barcelona és un centre català dedicat a l'estudi i la promoció de la via sufí del poeta i místic persa Mawlânâ Yalâl al-Dîn Rûmî (1207-1273), inspirador de l'escola dels dervixos. A la web hi ha textos, contes, música i documentació.

Institut Sufí de Barcelona

<https://www.escoladelessar.com>

Centrats en el treball de creixement interior i de desenvolupament de l'ésser, de l'individu, en el camí de l'aprenentatge i la consciència. Basada en l'Atenció en lo quotidià, la Compassió en el fer i l'Actitud confrontativa, les quals esdevenen totes elles fonts del procés de creixement interior. En aquest sentit, l'Escola es nodreix i s'inspira en diferents tradicions i aportacions culturals com són l'Art, la Música, la Teràpia Gestalt, l'Eneagrama, la tradició Xamànica o la Pràctica Meditativa Tibetana, entre d'altres.

<http://www.enriquemartinezlozano.com>

Una pàgina web que vincula la psicologia – la integració del jo – i l'espiritualitat – transcendència del jo – i que promou el diàleg de les diverses cultures i religions. S'hi troben textos de saviesa, materials àudios i publicacions.

Enrique Martínez Lozano, psicòleg, sociòleg terapeuta

<http://amediavoz.com>

Relació completa de poetes i poetesses.

Graciela Henao

<http://cetr.net/qui-som/>

El Centre d'Estudis de les Tradicions de Saviesa és un espai laic al servei de l'estudi i el cultiu de la qualitat humana. Un espai independent de reflexió, estudi i divulgació dirigit al conjunt de la ciutadania, entorn al fet religiós en les societats contemporànies.